SANDRA BROWN

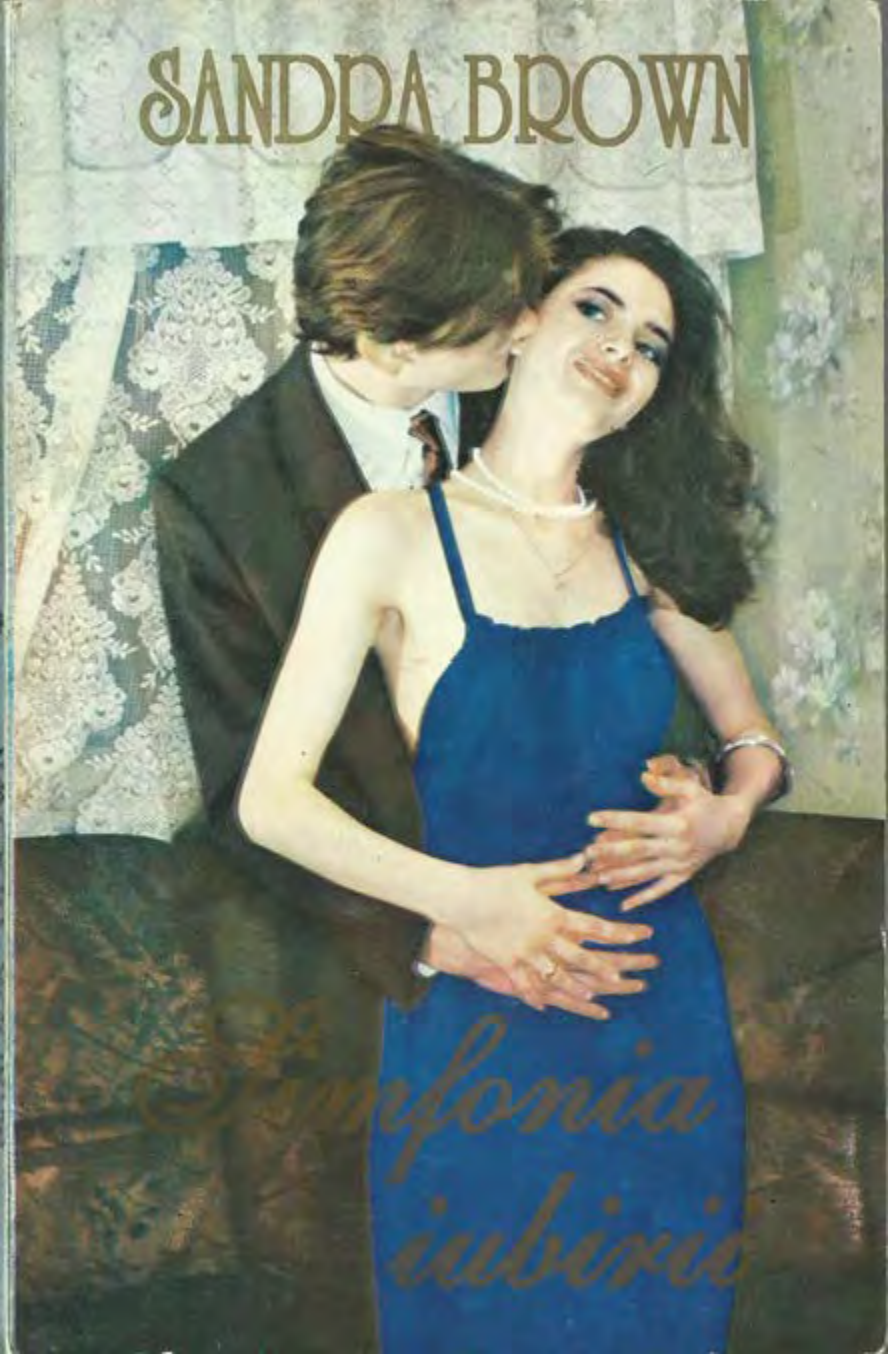

Sinfonia inibizio

Prolog

Jeremy o conduse pînă la uşa apartamentului, îi luă cheia din mînă, descuie şi-o împinse uşor înăuntru. Thea se agăţă de el, încolăcindu-i gîtul cu braţele.

— Să mergem în pat, maestre al împrumuturilor. Sînt gata să-ţi împrumut trupul meu!

— Nu, mulţumesc. Îmi plac femeile sobre.

Thea lăsă să-i cadă braţele şi se îndepărtă cu cîţiva paşi.

— Îi plac femeile sobre! Femeile... Ei bine,

Theadora, divă mondială, aclamată de toţi, te credeai în faţa scenei, dar iată-te repudiată şi trimisă înapoi în cor!

— Thea, ştii bine că nu asta voiam să spun! După ce vei dormi puţin, vei înţelege.

— După ce-am să dorm puţin... Adică, atunci cînd o să fiu trează...

Se întoarse pe călcîie, gata să se îndepărteze. El o apucă de mînă.

— Să nu m-atingi, Jeremy!

— Thea!

Jeremy o privea stupefiat.

— Ai băut destul, dar de-aici şi pînă la a te purta ca o nebună...

Thea avu impresia că se scufundă. Avea faţa umedă. Plîngea?

— Iartă-mă, Jeremy, spuse, vocea nefiindu-i altceva decît un geamăt. Nu mai pot... Mama avea dreptate, desigur... Ştiu că nu înţelegi ce spun, dar, vezi tu... Am impresia că sînt pe marginea prăpastiei. Sînt a ta, Jeremy, cu trup şi suflet. Dar tu vrei doar o legătură pe termen scurt, care poate fi prelungit, desigur, dar... Nu, nu pot să trăiesc aşa. Mi-e imposibil!

Timp de cîteva minute, domni tăcerea, apoi el o întrebă, cu vocea calmă:

— Vrei să spui că s-a terminat totul între noi?

Thea, cum poţi...

Ea începu să rîdă şi să plîngă, în acelaşi timp.

— *Cum pot?* Pentru tine, *dragul meu Jeremy*, cuvintele mele au un alt sens, viaţa mea are un alt sens, totul are un alt sens... Un sens care nu-mi place, Jeremy! Nu-mi place deloc!

— Credeam că totul merge bine între noi, chiar foarte bine! Mi se părea minunat. Cum poţi să spui că totul s-a sfîrşit?

— Probabil că-ţi par o biată provincială, atașată convingerilor sale conservatoare. Dar, vreau să fiu *soţia* celui pe care-l iubesc, înţelegi? *So-ţi-a*! Ce simt pentru tine e foarte serios. Iubirea mea e din ce în ce...

— Atunci, de ce?

— De ce? Fiindcă detest publicitatea care ni se face, detest imaginea pe care... Vom fi mereu în gura lumii, atît timp cît nu vom fi căsătoriţi. Şi, de fiecare dată cînd văd numele împodobora într-un ziar, de fiecare dată cînd te văd şi mă văd la televizor, mi se face rău!

— Thea, te rog...

— Pleacă, Jeremy! Cred că mă simt foarte rău.

Se întoarse cu spatele la el şi alergă spre baie. Cînd ieşi de-acolo, Jeremy plecase.

Unu

Thea privi silueta înaltă, subțire și atletică în același timp, încordîndu-se. Bărbatul aflat în fața ei se aplecă puțin înainte, ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor. Simți cum un val de emoție o invadează, devorînd-o, cum i se strînge stomacul și i se face brusc frică. «Fii calmă, fii calmă!» încercă ea să se încurajeze.

Se lăsase o tăcere mormîntală. Ușor înfundați în orbite, ochii negri ai bărbatului se plimbară atenți, de la stînga la dreapta, apoi se opriră ceva

mai mult asupra ei. Cînd îşi ridică braţele încet, Thea simţi cum i se taie respiraţia.

Bagheta pe care o ţinea el în mînă coborî dintr-o dată. Şi, în liniştea deplină, răsunară clar primele acorduri ale *Simfoniei a noua* de Beethoven.

Ochii ei erau aţintiţi asupra figurii lui. Exprima voinţă şi vigoare. S-ar fi zis că un curent puternic îi străbate braţul, pînă în vîrfurile degetelor, care indicau cu precizie muzicienilor nuanţele, acordurile pure şi strălucitoare pe care trebuiau să le surprindă.

Părea că în trupul lui curge sînge de indian neîmblînzit. Thea îşi trecu vîrful limbii peste buze. Şi-l imagină cu o cravaşă în loc de baghetă şi cu mîna înmănuşată, ridicînd-o în galopul unui armăsar aproape sălbatic...

Clătină din cap, străduindu-se să-şi alunge din minte aceste imagini romantice, care o tulburau. Încercă să-şi închipuie altceva care să spulbere într-o secundă mîndria neascunsă a acestui bărbat... Ce ar fi fost dacă, fără să-şi poată controla o mişcare prea amplă a braţelor, celebrul dirijor Jeremy Davidson şi-ar fi pierdut echilibrul, căzînd caraghios peste vioara întîi? Scenariul o făcu să surîdă răutăcios.

Thea nu putea să nu-şi amintească ce o fră-

mintea încă. Cu doisprezece ani în urmă, participa pentru prima dată la cunoscutul festival de la Inglewood. De cîte ori își aducea aminte, se simțea atît de umilită!

Avea șaisprezece ani pe atunci și făcea parte din cor. În program era, ca și acum, *Simfonia a noua* de Beethoven. Din clipa în care Thea aflase că dirijorul urma să fie Jeremy Davidson, inima începuse să-i bată mai tare și mai repede. ***Staccato***.

Davidson era considerat un fenomen în lumea muzicală a Statelor Unite. La douăzeci și patru de ani, nu era doar al doilea șef de orchestră al Orchestrei Simfonice din Boston, ci și un compozitor deja afirmat ale cărui creații erau interpretate de nume celebre din istoria muzicii.

Și, ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, mai era și frumos, viril și plin de farmec. Thea îl admira, cu tot entuziasmul celor șaisprezece ani ai săi. Umpluse un album cu fotografii și articole despre el, cu cronici elogioase și interviuri sclipitoare. Îi scrisese chiar o scrisoare admirativă, încredințîndu-i și aspirațiile ei muzicale. El îi răspunsese printr-o notă scurtă, dar politicoasă, mulțumindu-i pentru scrisoare și dorindu-i noroc. Thea lipise răspunsul și fotografia cu autograf pe prima pagină a albumului

său.

Da, își amintea fiecare detaliu, cu o precizie dureroasă. Repetiția începuse printr-o punere în scenă a corului, care intervenea numai în partea a IV-a a Simfoniei. Thea avusese impresia că ochii negri și strălucitori ai dirijorului se opriseră o clipă asupra ei. Să-i fi recunoscut oare numele pe lista coriștilor? Să-și fi amintit de scrisoarea ei exaltată? Sau poate că, pur și simplu, o plăcuse?

Orchestra atacase prima parte. Cînd, în sfîrșit, ajunseră la cea de-a patra și corul începu să cînte, Thea, înfiorată de măreția muzicii, se lăsase purtată de acorduri și vocea ei se ridicase în *crescendo*, alături de a celorlalți. Simțea ochii lui Jeremy ațintiți asupra ei. Inima îi bătea, să-i spargă pieptul. Dar, chiar în momentul în care corul atacase partea *forte*, care precede un suav *pianissimo* — weinend sich aus diesem Bund — auzise bagheta lovind marginea pupitrului.

— Domnișoară! Da, dumneavoastră, în rochie roz...

Înțelese cu greu că ei i se adresase Jeremy Davidson. Înțepenise. Toate privirile se întoarseră spre ea.

— Aveți o gură încîntătoare, dar care nu prea

acordă atenție pronunției germane. Nu vă văd dinții. Nu cred că Beethoven ar fi fost bucuros să vadă cuvintele acestui imn minunat mormăite într-un asemenea hal.

Și îi zîmbi insolent. Era foarte frumos...

— Dinții! Cînd vorbești germana, trebuie să ți se vadă dinții. Eu nu-i văd pe-ai dumneavoastră! Dacă tot vreți să cîntați în germană, învățați cum trebuie pronunția!

Și, după ce reușise să o facă de rîs, ridică din nou bagheta.

— Reluăm. Mai *legato*, dacă se poate.

Thea încă mai simțea durerea care-o cuprinsese atunci. Și-ar fi dorit din tot sufletul să intre în pămînt. Visurile i se sfărîmaseră, orgoliul îi fusese rănit... Din ziua aceea, ranchiuna față de Jeremy Davidson luă locul admirației înflăcărate. O ranchiună pe care anii n-o șterseseră.

«Ei bine? Îmi arăt destul dinții acum, prețiosule și pretențiosule Jeremy Davidson? Sînt doisprezece ani de cînd mă străduiesc să-mi arăt dinții, ca un cîine care mîrîie...»

Cu siguranță, numai ea își mai amintea de incidentul acela. Repetiția din acea după-amiază o convinsese pe Thea. Și de ce-ar fi ținut el minte o adolescentă în rochie roz pe care o umilise odinioară?

Razele lunii treceau printre crengile copacilor, proiectînd umbre stranii asupra publicului. Toate fotoliile instalate pe peluză erau ocupate. Sute de priviri erau aţintite asupra siluetei acestui dirijor care, în pofida tinereţii sale, ajunsese deja în vîrful piramidei.

Ah! Destul cu el! Thea îşi plimbă privirea asupra muzicienilor. Cei mai mulţi interpretaseră simfonia de atîtea ori, încît o ştiau pe de rost. Totuşi, nici unul nu părea să fie plictisit. Expresiile lor arătau dăruirea pentru muzică şi pentru dirijorul lor.

Puţin cîte puţin, Thea se lăsă captivată de muzică... pînă cînd răsunară ultimele acorduri ale părţii a treia. Reveria încetă. Se ridică, alături de ceilalţi cîntăreţi. Privirea lui Jeremy Davidson se opri din nou asupra ei. Simţi cum i se usucă gura şi panica o cuprinse din nou. Dumnezeule! Era incredibil cît de tare putea s-o impresioneze acest bărbat!

După o scurtă pauză, partea a patra — *Oda Bucuriei* — începu. Ca de fiecare dată, Thea fu uimită de frumuseţea pură a acestei piese. Îşi îndreptă ţinuta, inspiră profund şi îşi răsuci vîrful limbii. Era un truc, pentru activarea glandelor salivare şi destinderea nervilor. Îl învăţase de la unul dintre profesorii ei de canto.

După ce contrabaşii şi violoncelele cîntară la unison, orchestra atacă *presto*-ul. Baritonul se pregătea. Era, probabil, îngrozit. La repetiţie, ratase cele două intrări ale sale şi fusese pus la punct cu duritate de atotputernicul Davidson.

Dar, acum, tempo-ul său fu perfect. Intonă, glorios: «O, Freude... O,Joie...». Urma o scurtă intervenţie a corului. Apoi, era rîndul celor patru soliste.

Theadora Dixon Anthony nu mai era adolescenta înspăimîntată, îmbrăcată în rochie roz. Cîntăreaţă de operă al cărei renume nu înceta să crească, era astăzi soprana solistă a acestui concert. Cîntînd, aproape că scuipă cuvintele în germană, privindu-l fix pe Jeremy Davidson. Pronunţia ei perfectă fusese căpătată prin exerciţii, dar şi prin practica celor trei ani petrecuţi la Opera din Dusseldorf.

În loc să se oprească la finalul *quotur*-ului, continuă să cînte cu voce joasă, alături de cor. În timpul acestei părţi atrăsese, atît de nefericit, atenţia lui Jeremy Davidson, cu doisprezece ani în urmă. Îl fixă, arătîndu-şi ostentativ dinţii. Şi atunci, cu stupoare, îi văzu ochii negri oprindu-se asupra ei, privind-o adînc, în timp ce un zîmbet fugar îi lumină pentru o clipă figura.

Se înroşi dintr-o dată. Doar nu-şi amintise...

Nu, era peste poate! Făcu un efort disperat să-şi revină: urma cea de-a doua intrare şi n-avea voie s-o rateze. Şi cîntă superb. Cînd vocea ei se contopi cu ale celorlalte soliste, îşi lăsă vocea să se înalţe pînă la un puternic *forte*, apoi o modulă pînă la un *piano* de o delicateţe infinită.

Corul îşi uni vocile cu ale solistelor, iar *tempo*-ul se acceleră, pentru a atinge finalul triumfal. În momentul în care Jeremy lăsă braţele în jos, publicul se ridică entuziasmat în picioare. Strigăte de «Bravo!» răsunau amestecate cu aplauze frenetice.

Cînd Thea înaintă, pentru a saluta, aplauzele se întetirâ. Desigur, succesul concertului se datora lui Jeremy, dar contribuise şi ea puţin. Şi, lucrul cel mai important, o revanşase pe adolescenta timidă, îmbrăcată în roz. Acesta era şi motivul pentru care revenise acum la Tanglewood. Pentru a se reabilita în faţa celebrului Jeremy Davidson.

După ce salută publicul de mai multe ori, ieşi din scenă, alături de celelalte soliste şi fu înconjurată în puţin timp de corişti şi muzicieni din orchestră. Toată lumea o felicita. «A fost superb!», «Ce voce magnifică!», «Bravissimo, domnişoară Anthony!»

Era încîntată... şi se simţea dintr-o dată uşu-

rată. Îşi spuse că ar fi trebuit să aranjeze o mică petrecere, în loc să se întoarcă la hotel. Dar ochii ei, trecuţi de la lumina orbitoare a scenei la semi-întunericul culiselor, nu văzură o treaptă. Se împiedică şi căzu în fund, caraghios.

— O, Doamne! Ce neîndemînatică pot să fiu!

Se simţi ridicată de umeri şi se sprijini de cel ce o ajutase să se ridice.

— Mulţumesc, murmură ea recunoscătoare.

Dar, cînd văzu cine o ajutase, îşi dori să fi fost lăsată acolo jos, pe veci. Jeremy Davidson stătea chiar în faţa ei. Îi veni să-i strige ceva urît, care să-l şocheze, dar se abţinu. La urma urmei, avea douăzeci şi opt de ani acum, iar o ranchiună care dura de doisprezece ani ar fi părut, pe bună dreptate, bizară!

— Trebuie să fii prudentă cînd ai o astfel de voce, îi spuse el.

Şi dinţii lui albi şi regulaţi, străluciră în penumbră.

— Mulţumesc foarte mult! E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Îi lăsă braţul.

— E totul în regulă acum? V-aţi obişnuit cu întunericul?

— Da, mulţumesc.

Jenată, Thea nu-şi găsea cuvintele, de parcă

ar fi avut tot șaisprezece ani și timiditatea de atunci. Și se simțea atît de prost!

— Vocea dumneavoastră e minunată! Sînteți cu adevărat făcută pentru a fi soprană.

Pur și simplu, era electrizant. Își dădea seama cu uimire că îi simțea prezența fizic, de parcă se afla în apropierea unui magnet de care nu mai putea scăpa. Își reprimă cu greu dorința de a se apropia de el și de a-l atinge.

— Mulțumesc.

Doamne! Scotea de-a «mulțumesc»-uri ca o mașinărie stricată, care numai atît știe să spună.

El făcu cîțiva pași, apoi se opri și se întoarse din nou spre ea.

— Mi-am amintit! adăugă, cu fața numai zîmbet. Germana ta a făcut progrese remarcabile!

Thea rămase împietrită de uimire. Înainte să-și revină, el dispăruse.

Se îndreptă cu pași șovăielnici spre mașina sa, un Porsche roșu-aprins, și abia reuși să se așeze pe scaun. Mîinile îi tremurau pe volan.

— Idioato! rosti în șoaptă. Cum te lași întoarsă pe dos de el?

Răsuci cheia de contact. Deși aerul nopții era răcoros, fața îi era acoperită de sudoare. Era de-a dreptul ridicol! Doar nu era să cadă iar victimă farmecului devastator al lui Davidson!

Zgomotul regulat al motorului o ușură. Acest Porsche era singura ei extravaganță. Viața sa era prea plină de muncă pentru ca orice capriciu să-și mai găsească loc. A doua zi, deși era duminică, la ora zece dimineața, avea o repetiție cu Jacob Hann, acompaniatorul ei. După-amiaza urma să susțină un curs pentru tinerii care studiau canto la Tanglewood. Deci, lucrul cel mai bun pe care-l avea acum de făcut era să se întoarcă la hotel, să facă un duș și să se bage în pat.

Chiar cînd se îmbrăca în cămașă de noapte, sună telefonul. Tresări, întrebîndu-se cine-ar fi putut suna atît de tîrziu.

— Alo?

— Ți-ar surîde să mergi la o recepție?

Recunoscuse imediat vocea joasă și sonoră. Dar încă nu-i venea să creadă.

— Cine e? întrebă.

— Asta-i bună! Știi bine cine e. Ei, vii?

— Da.

Cine răspunsese în locul ei?

— Foarte bine. Voi fi în fața hotelului tău în douăzeci de minute.

Și închise imediat.

«Idioată, idioată, idioată! Ba n-ai să mergi! Nu are decît s-aștepte toată noaptea în fața hote-

lului!"

Mormăind astfel, îmbrăcă o pereche de pantaloni de mătase verzi şi un pulovăr asortat. Apoi îşi refăcu machiajul şi-şi perie repede părul scurt şi buclat. Apoi coborî scările spre intrarea principală.

Dar afară n-o aştepta nimeni. Privi împrejur, se uită la ceas... şi roşi de furie. Doar spusese în douăzeci de minute. Şi trecuseră deja douăzeci şi trei. Dacă el îşi imagina că avea să stea să îngheţe... Un Porsche roşu opri lîngă trotuar, chiar în dreptul ei. Portiera se deschise.

— Hei! strigă ea aplecîndu-se. Ce faci cu maşina mea?

— Maşina ta? Despre ce vorbeşti?

Abia atunci remarcă, pe bord, o placă aurită, avînd forma unui pian cu coadă.

— Am aceeaşi marcă de maşină ca a ta, murmură ea, strecurîndu-se pe scaunul de lîngă şofer.

Atunci îi văzu ochii negri şi mari strălucind ironici.

— Eşti chiar aşa de nebună după mine?

Simţea că se sufocă. Cum îşi permitea să o jignească astfel?

— Eu? Nebună după tine? Abia dacă te cunosc...

— În orice caz, e prima oară cînd sînt insultat cu rafale de cuvinte din Beethoven!

Ea surîse.

— Aveam o datorie de plătit.

Fu rîndul lui să rîdă cu poftă.

— De ce? Voiai să te răzbuni fiindcă ţi-am criticat, acum nu mai ştiu exact cîţi ani, pronunţia în germană?

— Dar cum de ţi-ai amintit?

— N-ai auzit chiar niciodată vorbindu-se despre memoria mea fabuloasă?

— Aha! S-ar spune că-i la fel de fabuloasă ca şi pretenţiile tale!

— M-ai prins! Mă străduiesc să fiu la înălţimea celor ce se spun despre mine. Ca şi tine...

— Bănuiesc că faci aluzie la reputaţia mea de cîntăreaţă.

— Desigur. Chiar dacă mai eşti cunoscută şi pentru temperamentul tău vulcanic.

Colţurile gurii i se adînciră uşor.

— Un temperament care, sper, mai găseşte şi alte modalităţi de exprimare decît cîntecul şi răzbunările.

— Dacă e un avans, nu mi se pare prea subtil. Mă aşteptam la ceva mai mult de la tine. Oricum, tu ai lăsat norocul să-ţi scape printre degete.

— La ce te referi?

— La faptul că eram nebună după tine, acum doisprezece ani. Dar remarca ta distantă mi-a înghețat pe loc sentimentele. Observasem că mă priveai... și sperasem că altele erau motivele.

— De fapt, aveam alte motive. Și îmi propusesem să te caut după concert și să mă scuz pentru observațiile mele... puțin cam aspre.

— Adevărat? Atunci de ce...

— Am aflat, după investigații discrete, că nu aveai decît șaisprezece ani. Pe scurt, s-ar fi chemat corupere de minore.

— Aha! Așadar, e adevărat ce se spune despre tine... Că ești un cuceritor fără scrupule!

— Nici chiar așa... Dar singura dată cînd am avut și eu ceva scrupule, mi-a ieșit rău. Rezultatul a fost dezastruos.

N-avea nici un rost să-i ceară explicații. Căsătoria lui, cu o iubită din copilărie regăsită un deceniu mai tîrziu, fusese comentată pînă la saturație de presa de scandal. Trei ani fuseseră suficienți ca să treacă de la dulceața lunii de miere la amărăciunea unui divorț sinistru.

După un moment de tăcere, Jeremy reluă firul conversației:

— Știi, nu fusesem nedrept în legătură cu pro-

nunţia ta în germană. Aveai accentul unui ospătar englez.

— Se poate. Dar nu era un motiv ca să mă jigneşti de faţă cu toată lumea. Îţi poţi imagina efectul cuvintelor tale ironice asupra unei adolescente impresionabile?

— Cred că da. Şi, deşi e prea tîrziu, îmi cer iertare!

— Vorbeşti serios?

— Cît se poate de serios. Pe vremea aceea, mă purtam ca un tînăr infatuat ce eram. Dar ştiu să-mi recunosc greşelile.

— Cum aş putea mai putea să te urăsc, cînd te arăţi acum atît de amabil?

El opri maşina în faţa unei vile imense, luminată şi se întoarse spre Thea.

— Sper să te fac să uiţi pentru totdeauna ranchiuna şi să trezesc în tine alte sentimente.

Ieşi din maşină în clipa în care Thea deschise portiera. Un valet în livrea se grăbi s-o ajute. Coborî gînditoare.

Să fi fost posibil ca frumosul şi celebrul dirijor să fie atras de ea? El îi luă mîna ezitantă în palma lui caldă şi puternică. Şi Thea simţi cum tulburarea o cuprinde şi mai tare. Venise la Tanglewood ca să şi-l scoată din minte pe acest bărbat pentru totdeauna şi iată că acum el era

mai prezent ca niciodată în viaţa ei.

Urcară împreună scara monumentală, de marmură. Străduindu-se să-şi înfrîngă timiditatea, Thea îşi ridică bărbia. Întotdeauna cele mai neînsemnate evenimente o impresionau şi nu o lăsau să se simtă în largul ei. Dar acum era hotărîtă să nu se mai lase intimidată, chiar cu riscul de a părea insolentă, dacă era cazul.

Uşa se deschise şi o blondă superbă, cam la patruzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie scurtă, le ieşi în întîmpinare.

— Jeremy, dragule! Începusem să ne pierdem speranţa că mai vii!

Ochii ei albaştri, imenşi, se opriră asupra tinerei.

— Şi ai venit însoţit de această încîntătoare cîntăreaţă. Ce idee bună!

În gura ei, «cîntăreaţă» suna ca «vînzătoare de aspiratoare».

— Ah, în sfîrşit!

Un bărbat subţire şi elegant, pe care l-ai fi crezut coborît direct dintr-un afiş publicitar pentru Rolls Royce, se îndrepta spre ei.

— A sosit invitatul nostru de onoare!

Ochii lui cenuşii se îndreptară apoi spre Thea.

— Şi, pe deasupra, însoţit de Theadora Anthony a cărei voce va deveni, fără îndoială,

cea mai faimoasă dintre toate!

Thea se lumină de plăcere.

— Sînteţi extrem de amabil!

Apoi, cu un surîs maliţios:

— Şi, pe deasupra, aveţi şi gust!

Aşa cum era de aşteptat, remarca sa avu succes. Modestia era bună pentru corista care încă nu se afirmase, dar nu şi pentru solista în plină ascensiune. Thea învăţase lecţia, în cele din urmă.

Amabila ei gazdă îi luă ambele mîini.

— Spune-mi, Theadora, cum ai reuşit să ai, în acelaşi timp, o voce atît de superbă şi un trup atît de perfect? Nu ţi-e ruşine să fii înzestrată cu atîtea daruri?

Văzînd că blonda superbă îl ia pe Jeremy de braţ, fără să-l scape din priviri, Thea îşi spuse că trebuie să fie cît mai dezinvoltă şi, cu o privire îndrăzneaţă, replică:

— Ar fi trebuit să am încă şi mai multe calităţi ca să-mi fie ruşine!

Văzu cum strălucesc de plăcere ochii cenuşii, dar, înainte de a-i auzi răspunsul, o voce cunoscută îi murmură la ureche:

— Nu-mi place să mă amestec în treburile altora, dar aş vrea să-ţi reamintesc că ai venit aici cu mine.

Thea nu își plecă privirea și nici nu păru stingherită.

— Nu făceam altceva decît să conversez puțin. Și e o discuție chiar foarte plăcută, precizâ ea, zîmbind încă o dată gazdei. Aștept să mă prezinți prietenilor tăi.

— Ah! Iartă-mă! Germaine și Andre Luvall. Andre, dragul meu, vînt la pupa!

Andre începu să rîdă și mai strînse o dată mîna tinerei, înainte de a se îndepărta.

— Erai ocupat, dragul meu, și o așa comoară trebuie să fie bine păzită.

Privirea pe care o aruncase spre Thea era plină de dorință.

— Voi chema cîinii, ca să țin lupii la distanță! răspunse Jeremy, luînd-o pe Thea de talie.

Andre mai rîse puțin:

— Cîinii n-ar fi de folos, dacă m-aș ambiționa eu. N-ai auzit că lupul își schimbă părul, dar năravul ba?

— Thea, să-l ocolești pe domnul acesta! Nu numai că e un cuceritor, dar mai are și farmec, pe deasupra!

Thea avea un surîs înțepenit pe buze. Căci, în realitate, întreaga sa atenție era îndreptată spre acea parte a corpului său atinsă de mîna lui Jeremy. Era tulburată și atrasă irezistibil de a-

sînt bărbat. Încercînd să îndepărteze ispita, făcu cîțiva pași, spunînd cu voce tare:

— Deocamdată, sînt gata să urmez orice persoană care m-ar conduce la bufet!

Andre îi oferi brațul.

— Vino, eu știu cel mai bine drumul.

— Perfect, dragule..., murmură Germaine, care stătuse cîteva momente de vorbă cu un cuplu care se pregătea să plece. Du-te cu domnișoara Anthony. Eu și Jeremy dăm o raită prin salon.

Thea fu ușor decepționată, căci Jeremy încuviințase. Nu prea avu de ales și îl luă pe Andre de braț, lăsîndu-se condusă prin mulțime.

— Aveți o casă superbă! comentă ea, cu o voce caldă.

— Mulțumesc. E locuința noastră de vară. Venim aici în fiecare an cît durează stagiunea muzicală la Tanglewood. Iarna ne-o petrecem la New York, desigur între două călătorii la Paris.

Desigur! Thea fu gata să izbucnească în rîs, comparînd acestă vilă impunătoare cu pavilionul de cinci camere în care-și petrecuse ea copilăria. Andre o conduse spre un bufet impozant, care gemea de mîncare. Dar nici unul dintre invitați nu mînca. Acceptă bucuroasă pîinea prăjită cu caviar, somonul și păstrăvul afumat propus de ospătari.

— Dar tu? Unde locuieşti tu, Theadora?

— Am un mic apartament la New York, pentru că acolo locuiesc profesorul meu de canto, precum şi acompaniatorul meu. Dar sînt mai mult plecată în turnee.

Privi platoul din porţelan chinezesc pe care Andre îl ţinea în mînă. Cele două feliuţe de pîine cu caviar păreau de-a dreptul pierdute într-un spaţiu atît de mare.

— Aşteptaţi şi alţi invitaţi, după ce aceştia vor pleca?

— Poftim?

Ea începu să rîdă.

— Iartă-mă, te rog! Dar rar am mai văzut un bufet atît de asortat ca al voştru, tratat cu atîta indiferenţă. Toţi invitaţii voştri sînt la regim?

— Probabil. Supli, bogaţi şi inutili. Ca noi toţi. De aceea ne place să frecventăm oameni ca tine şi ca Jeremy. Găsim în voi o creativitate de care noi nu sîntem capabili.

— N-am făcut judecăţi de valoare!

El o bătu uşor pe braţ.

— Nu te scuza! Aş da tot ce mă înconjoară, strigă el dintr-o dată, privind de jur împrejur, ca să pot cînta pe scena unei opere!

Oarecum uimită de vehemenţa gazdei sale, Thea se pregătea să-i răspundă, dar Andre fu

reținut de un invitat:

— Hei! Miss Prima Donna! auzi ea, n-ai vrea să te îndepărtezi puțin de toată lumea?

De îndată ce privirea ei se încrucișă cu cea a lui Jeremy, zgomotele din jur dispărură. Probabil că mai păstrase în adîncul inimii ei ceva romantism! Visuri! Dar visurile ei se năruiau totdeauna cînd avea de-a face cu realitatea. Era timpul să îl înfrunte pe acest bărbat care o zăpăcea.

— Să mergem! spuse ea. Chiar eram pe picior de plecare!

— Măi, să fie! Ești curajoasă?

Și, zîmbitor, îi arătă una dintre ieșiri.

— Pe aici. E o verandă minunată, spre lac.

Thea luă în trecere un pahar cu șampanie de pe un platou și îl urmă.

Urcară două trepte și intrară pe un culoar care părea fără sfîrșit. Thea încetini pasul, uimită de tăcerea ce domnea în această parte a casei.

— Mă întreb de ce se îngrămădesc toți într-o singură cameră, cînd e atîta spațiu gol în casa asta.

— Așa se întîmplă întotdeauna. Iată de ce ies atît de puțin în societate. Detest mulțimea.

Ajunseră într-o verandă ultramodernă, ale cărei mobile ultramoderne păreau niște sculpturi. Cîteva proiectoare luminau peluza care cobora

spre lac.

— E minunat!

Thea se așeză, cu privirea atrasă de întinderea nesfîrșită de apă. Jeremy își trase un scaun, alături de ea.

— Văd că ai poftă de mîncare, observă el, ironic, arătînd din ochi către farfuria plină.

Ea izbucni în rîs.

— Am un apetit enorm. Mai ales după concert.

Jeremy o analiză din cap pînă în picioare.

— Totuși, ești foarte suplă.

Ea încuviință din cap, mușcînd dintr-o bucată de somon.

— E ceva genetic. Și, oricum, cînd cînt, consum destule calorii. Dar cred că va trebui să devin mai atentă la ce și cît mănînc, cu vîrsta.

— Vei începe să îmbătrînești, nu?

Privirile lor amuzate se încrucișară.

— Uite ce e! Cariera unui dirijor ține atît timp cît se mai poate ține pe picioare pe o estradă și cît mai poate ridica mîinile. Dar o cîntăreață se poate considera fericită dacă reușește să reziste pînă la cinzeci și cinci de ani.

— Îți mai rămîn treizeci de ani! Nu-i suficient?

Ea îl privi, întrebîndu-se dacă să-i spună sau nu ce gîndea.

— Hai, spune-mi!

Ochii ei se măriră brusc, uimiți.

— Poți să-mi citești gîndurile? Poate că ar trebui să le cenzurez și pe ele!

— Mai ales să nu cenzurezi nimic, Thea, murmură el, cu vocea blîndă.

Simțea puterea calmă a acestui bărbat asupra ei și începu să i se confeseze.

— Nu, treizeci de ani nu ajung. Nimic nu-mi va ajunge, vreodată. Știu că e imposibil, dar eu vreau totul! Glorie, bani, talent. Vreau să fiu cea mai bună soprană a lumii și să nu-mi sfîrșesc cariera niciodată.

Înghiți în sec, încercînd să înăbușe jena de care se simțea cuprinsă după ce rostise niște cuvinte atît de mari.

— Și eu vreau totul.

Această afirmație creă între ei o intimitate pe care nici o mîngîiere și nici o sărutare n-ar fi putut-o crea. Erau amîndoi dominați de o forță interioară care-i îndemna să se depășească mereu și mereu. Thea tremură de emoție.

— De ce sîntem așa, Jeremy? Știi de ce?

El încuviință, cu o expresie gravă.

— Muzica, Thea. Gloria e amețitoare, banii sînt prețioși, dar toate acestea nu înseamnă nimic pe lîngă muzică. Ne e la fel de necesară ca

aerul.

Thea îl privea, amuțită, pe acest gigant al muzicii. Era stăpînită de vraja cuvintelor lui, dar și de puterea atracției fizice. I se părea că seamănă cu Heathcliff, eroul din *La răscruce de vînturi*: brunet, sălbatic, misterios... Și incredibil de atrăgător... Se smulse din vraja privirii lui, încercînd să lupte împotriva dorinței impetuoase pe care simpla lui prezență o trezea în ea.

— De ce toate acestea mă sperie? șopti ea.

— Pentru că, într-o zi, se vor sfîrși. Va veni o zi în care coardele tale vocale nu vor mai rezista... Va veni o zi în care nici eu nu voi mai avea destul de multă energie pentru a dirija o orchestră. Se pare că nu putem suporta ideea asta...

Thea își simți corpul străbătut de un frison. Lăsă alături farfuria. Brusc i se tăiase și pofta de mîncare. Și, cînd el îi întinse mîna, ea i-o strînse, căutînd un sprijin. Se ridicară amîndoi, atît de aproape unul de altul încît își puteau simți trupurile vibrînd.

— Știi ce mă sperie pe mine, Thea?

Privindu-l atentă în ochii imenși și întunecați, aștepta fără să-i răspundă.

— Ei bine, mă sperie senzația că tu ești femeia care mă completează. Există între noi o forță stranie și irezistibilă.

Buzele lui se apropiară încet de ale ei şi Thea simţi savoarea sărutării încă înainte ca aceasta să se fi împlinit. Nu crezuse niciodată că pot exista aceste forţe irezistibile care să unească doi oameni chiar înainte ca ei să o ştie. Şi totuşi, acum, nu avea nici puterea, nici dorinţa de a li se împotrivi... În sfîrşit, buzele lor se întîlniră. Şi ea se abandonă plăcerii totale pe care i-o producea apăsarea acestei guri severe şi arogante! Sărutul lor, la fel de uşor ca un *pianissimo*, se transformă curînd într-un *forte* vibrant.

Limba lui se strecură abilă între buzele ei, la fel de invadatoare ca şi căldura care îi cuprinsese trupul. Thea gemu de plăcere. Trupul ei se mulă pe al lui şi această atingere făcu să i se strîngă stomacul de emoţie. El continuă să o sărute cu o încetineală plină de satisfacţie, în timp ce Thea simţea că nu se mai poate împotrivi dorinţei care o ardea ca o vîlvătaie.

Apoi el ridică privirea şi şopti abia auzit:

— Să plecăm de aici.

O luă de mînă şi, fără să-şi mai ia *rămas bun* de la gazde, o conduse spre peronul somptuos, unde aşteptară, înlănţuiţi, ca valetul să le aducă maşina.

Doi

Thea văzu ca prin ceaţă maşina adusă la scară. Avu impresia că, într-adevăr, valetul o ajută să urce şi că ea îi mulţumeşte. Dar totul se petrecea ca într-un vis. Trăia momente ireale şi romantice, ca şi cum totul s-ar fi petrecut într-un libret de operă.

Jeremy întoarse spre ea ochii lui negri şi strălucitori, învăluind-o într-o privire plină de dorinţă. Îi mîngîie o clipă umerii şi piciorul lui îi atinse încet coapsa. Ea simţi cum privirea i se împăien-

jeneşte şi cum trupul ei se abandonează acestei plăceri necunoscute.

— Încotro? îl întrebă, cînd maşina porni.

Nici măcar nu-şi mai recunoştea vocea, răguşită şi nerăbdătoare.

— La mine.

Thea îşi încleştă mîinile. La el... De ce? Era uşor de ghicit. Căută în minte o scuză pentru a-l refuza... şi nu găsi. Ar fi dorit să se convingă că numai dorinţa răzbunării o adusese aici. Dar, de fapt, înţelese că, de doisprezece ani, îl dorea pe Jeremy cu fiecare fibră a trupului ei. Şi iată că...

— Nu ştiam că ai o casă aici, spuse ea.

— Nu e a mea, ci a unui prieten care mi-o pune la dispoziţie de cîte ori vin la Tanglewood.

— E mai comod aşa... Pare-se că ai norocul unor prieteni foarte amabili.

Îşi frămînta degetele nervoasă. De fapt, îşi simţea mîinile arse de dorinţa de a-l mîngîia. Dar nu era destul de îndrăzneaţă ca s-o facă. Ochii, însă, îi erau mai puţin timizi. Nu se dezlipeau de Jeremy, iar privirea îi era grăitoare. Nu se mai sătura să-i admire nasul acvilin, buza inferioară, plină şi bine conturată, bărbia pătrată şi arogantă, spatele pe care orele petrecute la pupitrul orchestrei nu-l cocoşaseră, muşchii conturîndu-se sub haine. În sfîrşit — şi mîinile ei se

încleştară — ochii îi coborîră spre coapsele lui, spre un loc care arăta foarte bine cît de excitat era Jeremy Davidson.

Nu era singurul...

După cîteva minute de mers, pe o stradă întunecoasă, maşina vîră pe un drum sinuos şi se opri în faţa unei case deloc înalte, lîngă care era aprins un felinar. Fără un cuvînt, Jeremy o ajută să coboare.

În clipa în care mîinile lor se reîntîlniră, Thea fu din nou cuprinsă de acea tulburare violentă şi iraţională. Cum putea doar o simplă atingere s-o transforme atît? Şi, mai ales, cum se putea ca ea, Thea Anthony, de obicei atît de prudentă, să se angajeze într-o relaţie intimă cu un bărbat pe care abia îl cunoştea? Desprinsă de realitate, se simţea suspendată într-un timp magic, proiecţie a dorinţelor sale refulate.

— Atenţie! strigă Jeremy.

Prea tîrziu. Se împiedicase de o greblă uitată acolo, probabil de grădinar, şi ar fi căzut rău de tot dacă Jeremy n-ar fi prins-o în braţe, în ultimul moment. Amîndoi izbucniră în rîs.

— N-am făcut-o special ca să mă iei în braţe, dar pare să fie o metodă bună, pentru viitor!

— Încep să mă cred un erou de film mut, salvînd-o la tot pasul pe eroină! Dar cred că rolul

nu-mi displace cîtusi de puţin. Ba chiar îl ador!

O strîngea atît de tare în braţe...

— Şi cînd te gîndeşti că unii critici spun că am o graţie de dansatoare. Să nu mă dai de gol cît de neîndemînatică sînt!

El coborî capul şi îşi apropie buzele de gura ei.

— Cred că trebuie să-mi plăteşti tăcerea.

— Cît să fie, mă rog? Sînt săracă, domnule. Am inima generoasă, dar portofelul gol. Şi trebuie să întreţin cinci fraţi, fără s-o mai socotesc pe bătrîna mea mamă! Nu fiţi prea aspru cu mine, vă implor!

— Banii nu mă interesează, tînără şi frumoasă domnişoară...

— Oh! strigă ea, prefăcindu-se uimită.

Apoi făcu ochii mari, inocentă.

— Există un pian în această casă?

— Da, de ce?

— Mă gîndesc să-mi achit datoria interpretînd o arie dificilă.

— Vei intra în această casă numai ca să cînţi.

— Slavă Cerului!

Thea se sprijini de el, lăsîndu-şi capul pe spate, într-un gest de abandon total. Era un gest mai grăitor decît o invitaţie şi Jeremy nu mai rezistă tentaţiei şi o sărută cu aviditate. Buzele

sale fierbinți cerșeau un răspuns. Thea visase dintotdeauna la aceste clipe. Dar... realitatea îi depășea visele. Simțea mușcătura dinților lui în buzele sale, simțea vîrful limbii lui explorîndu-i, pe rînd, buzele, dinții și cerul gurii.

O strîngea atît de tare în brațe, că îmbrățișarea lui o durea. Un țipăt scurt îi scăpă și de abia atunci, el slăbi strînsoarea. O emoție violentă o scutură din nou pe Thea. Dorea să facă dragoste cu el... o dorință mai puternică decît tot ce-și închipuise.

— Să intrăm, murmură el.

Împotriva inimii, se desprinse din îmbrățișare. Jeremy deschise ușa din lemn masiv, sculptat, făcu un pas înăuntru și aprinse lumina.

În mijlocul unei camere imense, trona un pian de concert cu coadă Steinway.

— Ce încîntător e să ai un prieten care-ți pune la dispoziție nu numai o casă încîntătoare, dar și un pian atît de bun!

El o luă din nou în brațe, cerîndu-i încă o sărutare. Abandonînd orice rezervă, orice prudență, Thea cedă. De obicei, numai muzica bună avea acest efect asupra ei. Astăzi, pentru prima dată în viață, răspundea cu o ardoare la fel de puternică mîngîierilor unui bărbat.

Mîinile lui Jeremy îi alunecară pe sub pulover

şi îi simţi degetele alunecînd pe sub cureaua pantalonilor. Ar fi vrut ca hainele să dispară dintre ei. Dorea să fie goală... Dar Jeremy, mai experimentat, avea mai multă răbdare. Mîinile lui îi mîngîiară spatele, apoi umerii, gîtul şi coborîră spre sîni. Avea sînii mari şi minunaţi.

Thea crezu că va exploda. În trupul ei de femeie la douăzeci şi opt de ani mai trăia încă adolescenta care descoperea sexualitatea visînd la acest bărbat şi care se văzuse respinsă de cîteva cuvinte caustice. Astăzi, avea a doua şansă.

El o privi, desprinzîndu-se o clipă din îmbrăţişare, dar ea îl vedea ca prin ceaţă. De parcă ar fi fost dintotdeauna în braţele lui şi acesta ar fi fost locul care i se cuvenea. Abia se sărutaseră, o sărutare care durase cît o veşnicie, şi ei îi era deja dor de buzele lui. Dar el rămăsese înţepenit, cu privirea fixă.

— Jeremy?

— ...

Ochii săi redeveniră vii, iar surîsul îi înflori pe buze.

— Thea, eşti o vrăjitoare. Da, dar din familia zînelor bune. Eşti captivantă şi minunată! Sînt nebun după tine!

Fără grabă, îi scoase puloverul, apoi se aplecă

să-i sărute sînii rotunzi. Ochii lui de abanos o ţintuiră cu o privire de foc, cît timp îi desfăcea sutienul de dantelă. Apoi, dintr-o dată, înţepeni din nou. Şi corpul lui fu străbătut de un frison. Ce se întîmpla? Unde greşise? Îl supăra ceva?

— Jeremy!

— Da?

Privirea lui reveni la ea, la sînii care se zbăteau în cupele devenite brusc prea strîmte ale sutienului.Cu gesturi leneşe, îi eliberă din captivitate şi, la vederea lor, respiraţia i se acceleră. Erau atît de frumoşi şi grei, că el nu reuşi să-şi stăpînească un geamăt admirativ:

— Minunaţi!

Luîndu-i în palme, se aplecă pentru a le săruta sfîrcurile. Thea tremura de dorinţă...

— S-a întîmplat ceva, Thea?

— Nu, nu... Am nevoie de tine, Jeremy!

— Ah! suspină el. Iubita mea, şi eu te doresc!

În timp ce el începea să se dezbrace, Thea aruncă, grăbită, hainele pe care le mai avea pe ea. Ochii ei se măriră de surpriză cînd Jeremy îşi dezbrăcă grăbit cămaşa şi îşi descoperi pieptul musculos, acoperit de păr.

Nici el nu-şi lua privirea de la ea. Sub pleoapele lăsate, ochii i se adumbriseră, mîngîind cu privirea fiecare parte a trupului ei. Thea nu sim-

ţea nici un pic de jenă în faţa privirii lui lacome. Nerăbdător, el îşi scoase pantalonii. Avea picioarele lungi şi robuste

O luă de mînă şi se aşezară amîndoi pe o blană din faţa căminului. El îngenunche lîngă ea, lăsîndu-şi mîinile să alunece în neştire pe corpul ei. Sînii ei se întăriră, excitaţi. Apoi, se întinse lîngă ea, sprijinit doar într-un cot. Degetele lui desenau arabescuri în jurul sînilor, apoi coborîră mai jos, mai jos... şi reveniră la sîni. Degetul său arătător se plimba încet doar în jurul sfîrcurilor. Încet, încet, într-o mişcare prelungită la nesfîrşit.

Thea deschise pleoapele, privindu-l. Chipul lui, în penumbră, era lipsit de expresie, cu ochii privind în gol.

— Jeremy, ce se întîmplă?

— Se apropie.

Vocea lui gravă vibra de excitaţie.

— Ce? Deja?

— Ssst! Nu mă întrerupe!

— Ce înseamnă asta?

Îi îndepărtă mîna lui Jeremy. Pentru nimic în lume nu voia să participe la acest ritual bizar. El rămase cu mîna suspendată în aer. Şi, sub privirea ei uluită, începu să bată măsura, fredonînd.

— Da, asta e! Asta e! strigă el, bucuros.

Şi sări în picioare. Din două sărituri, era la

pian. Începuse să cînte. Încremenită, Thea îl privea, fără să creadă că poate fi adevărat. Cînd simți că sîngele îi curge din nou prin trup, se ridică.

— Dumnezeule! Pot să știu ce faci?

— Ai răbdare! Mă întorc imediat.

Aprinse lampa și întinse mîna, luînd un creion de pe pian. Trupul său gol strălucea în penumbră. Aplecat înainte, cu o expresie concentrată pe chip, cînta cu mîna stîngă, în timp ce, cu dreapta, scria la repezeală notele pe partiturile albe de pe pupitru.

— Doamne! Ce efect poți avea asupra mea, Thea! Căutam tema asta de cîteva săptămîni!

Atunci, ea simți o nevoie irezistibilă de a face ceva, de a distruge, de a sfîșia. Se sufoca, se asfixia. Își lăsă capul pe spate și începu să urle.

— Gata! Îmi gonești inspirația! protestă el, fără măcar să ridice capul.

Continua să scrie și să cînte.

— Auzi partea asta? Aici intră viorile... Nu e frumos?

— Ești nebun! Ești un nebun pervers!

Dar Jeremy nu-i răspunse la aceste insulte, iar Thea constată îndurerată că Romeo al ei făcea dragoste cu muza lui, Eutherpa. Prea jignită ca să mai poată gîndi, Thea își culese, tremu-

rînd, hainele şi se îmbrăcă în grabă.

— Ceaikovski, cum mă pot întoarce la hotel?

— Ce?

Acum cînta cu ambele mîini, iar cu capul bătea măsura. Muzica era, într-adevăr, magnifică... Cu o grabă disperată, căută în buzunarul pantalonilor lui, găsi cheile maşinii şi porni spre uşă. Două măsuri în plus şi era pierdută! Fiindcă, pînă atunci, nu-şi închipuise cît de mult pot s-o înnebunească mîngîierile unui bărbat.

Ieşi repede şi trînti uşa după ea. Dar acordurile sublime ale pianului continuau s-o urmărească, s-o tulbure, s-o învăluie. Suspină de uşurare cînd zgomotul motorului înăbuşi muzica.

În şase minute, ajunse la hotel. Ar fi făcut de două ori pe atît, dacă ar fi condus normal. Lăsă cheia în contact, sperînd că maşina va fi furată. Ajunsă în cameră, se dezbrăcă, aruncîndu-şi hainele peste tot. Apoi intră în baie, grăbită să facă un duş rece.

— Idiotul naibii! E a doua oară cînd mă jigneşte! N-am să-l mai las niciodată să se apropie de mine. Jur!

O dată făcut acest jurămînt solemn, îşi permise să dea drumul şi la apa caldă... Era atît de enervată, încît adormi foarte greu. Dar abia reuşise să se cufunde în somn şi în uitare, că

soneria stridentă a telefonului o trezi. Sări din pat ca arsă.

— Alo?

— De ce ai plecat?

Era pentru prima dată cînd simţea c-ar fi fost în stare să ucidă.

— Du-te dracului, Jeremy Davidson! articulă ea, cu vocea joasă şi plină de ură. Aş vrea să te văd în iad, înconjurat de muzicieni rock, care să-ţi spargă timpanele cu chitarele lor electrice, trecute prin amplificatoare!

Şi trînti telefonul atît de tare, că receptorul vibră încă vreo cîteva secunde.

* * *

A doua zi dimineaţă, Thea trebui să se machieze ca pentru spectacol, pentru a-şi ascunde cearcănele. Trase pe ea un pantalon şi un pulover. Dacă va avea curaj, la prînz se va schimba pentru cursul de după-amiază. Pînă una-alta, se străduia să reînveţe să supravieţuiască.

Consultă încă o dată programul festivalului. Numele lui Jeremy Davidson nu mai apărea. Avea probabil vreun contract în altă parte. Spera că în Mongolia! Cu puţin noroc, nu-l va mai vedea niciodată pe acest... pe acest... Se blocă.

Ce epitet ar fi putut găsi pentru...?

Făcu cîteva vocalize, ca să-şi încălzească vocea, apoi luă partiturile de care avea nevoie la repetiţie şi plecă să se întîlnească cu acompaniatorul.

Apropiindu-se de sala care-i fusese pusă la dispoziţie, auzi acorduri de pian. Ce bine! Jacob sosise deja. Va avea timp nu numai pentru ariile înscrise în recitalul ei de joia viitoare, dar şi pentru cele pe care le va interpreta la Săptămîna muzicală din Stresa, Italia, la sfîrşitul lui august.

Împinse uşa şi intră.

— Bună, Jacob! Îmi pare bine că eşti deja aici.

Bărbatul de la pian se întoarse. Un surîs îi lumina chipul demonic. Nu era Jacob Hann.

— Bună, Theadora! Pari obosită. N-ai dormit bine?

— Ce cauţi aici? Am rezervat această sală pentru următoarele două ore.

— Ştiu. Am consultat orarul. Ascultă, noaptea trecută...

Nu-şi putea permite să strige, la o oră atît de matinală, aşa că se mulţumi să-i arunce, printre dinţi:

— Să nu te mai aud vreodată vorbind despre noaptea trecută!

— Te-ai enervat. Linişteşte-te, Thea! Ia o gură

de aer și vorbește-mi pe un ton normal.

Ea închise ochii și-și dădu capul pe spate, numărind în gînd. Nu mergea... Nu va ajunge niciodată să-și stăpînească nervii într-atît. Aruncă o privire în jur. Nu era nimic în încăpere pe care să i-l poată arunca în cap.

Respiră pe nas, ca să nu-și usuce și mai tare gura.

— Jeremy..., începu ea.

Da, era mai bine.

— Să facem pace și să ne oprim aici. Mi-ai otrăvit viața mulți ani. Vreau să pleci și plecat să rămîi!

— Într-adevăr?

Părea într-adevăr surprins.

— Jeremy! strigă ea, din răsputeri, fără să-i mai pese de prețioasele sale coarde vocale. Șterge-o imediat!

Își scoase din geantă o partitură și era pe punctul de a i-o trînti în cap, cînd Jacob intră în sală.

— Vă deranjez?

— Ah, Jacob! Ce bucuroasă sînt să te văd! strigă Thea.

Dar acompaniatorul, cu ochii căscați, se îndrepta deja spre Jeremy, cu mîna întinsă.

— Oh, Dumnezeule! Sînt ani de zile de cînd

visez să vă cunosc! Nu pot să vă spun cît de tare vă admir...

Jeremy se ridică, cu surîsul pe buze.

— Mulţumesc. Venind de la dumneavoastră, e un mare compliment. Am avut ocazia să asist la recitalul pe care l-aţi dat, la Universitatea din Brandeis, în urmă cu cinci ani. Aveţi una dintre cele mai sensibile digitaţii pe care le-am auzit. Thea e norocoasă că vă are acompaniator.

Cu mîinile în şolduri, Thea se uita la ei, fără să-şi creadă ochilor.

— Dacă vreţi, puteţi ieşi afară, să vă complimentaţi în liniştе, iar eu mă descurc şi singură.

— Thea!

Ia te uită! Jacob o observase şi pe ea!

— Da, ar trebui să începem, spuse el, consultîndu-şi ceasul. Nu ne mai rămîne decît o oră şi patruzeci şi cinci de minute

Thea rămase cu gura căscată. Înnebunea?

— Pot să m-aşez într-un colţ, pentru un minut? întrebă Jeremy cu un aer amical.

Imposibil! Avea aerul că dormise de minune noaptea trecută. Sîngele îi fierbea în trup.

— Am fi încîntaţi să rămîneţi! exclamă Jacob, surîzînd măgulit. Poate veţi avea bunăvoinţa de a face şi cîteva observaţii...

— Dar eu...

Thea se întrerupse. Cum să refuze, în faţa lui Jacob, o părere atît de competentă?

— Să începem cu liedurile de Respighi, articulă ea, în sfîrşit.

Se întorsese voit cu spatele la Jeremy. Dar fără folos. El îşi schimbă, pur şi simplu, locul. Thea era destul de disciplinată ca să poată trece peste orice, atunci cînd era la o repetiţie serioasă. Destul de curînd, reuşi să se concentreze asupra silabelor, respiraţiei şi altor detalii tehnice.

Jeremy o asculta cu atenţie. Din cînd în cînd, clătina din cap, aprobator. O dată, sau poate chiar de două ori, se încruntă. Cînd terminară, spuse:

— Foarte frumos! În care parte a serii veţi interpreta aceste lieduri?

Jacob îi întinse programul şi Jeremy îl privi cu atenţie.

— Da, foarte bine. Aş dori, totuşi, să vă sugerez să inversaţi ordinea între *solo* şi *duo*.

Ridică apoi ochii spre Thea.

— Vocea dumneavoastră trebuie să sune minunat alături de cea a Virginiei Hodgson. Aţi mai cîntat împreună?

— În Conservator.

— Sînt bune prietene, interveni Jacob.

Cu ce drept se interesa el de viața ei privată?

— Să continuăm! tăie ea discuția. Ne pierdem timpul.

— Un moment! o opri Jeremy, ridicîndu-se și apropiindu-se.

Se aplecă deasupra umărului lui Jacob și adăugă:

— Aș dori să vă aud interpretînd într-un tempo mai rapid unul dintre liedurile de mai devreme. Da, acesta, adăugă, bătînd cu degetul în partitura de la *Ploaia*.

— Desigur! încuviință Jacob, surizător.

— De ce *desigur*? protestă Thea. Cred că tempo-ul era perfect.

Jeremy arboră un surîs inocent.

— Încercați... și vom vedea. Reluați dinainte de *crescendo*.

Resemnată, Thea mai cîntă o dată pasajul. Trebuia să recunoască. Era mult mai bine cu un ritm mai rapid.

— Da, înțeleg ce vreți să spuneți.

Făcuse un efort cumplit ca să pronunțe acele cuvinte. Apoi continuă cu greutate:

— Să trecem la Mozart.

— Ce Mozart? întrebă Jeremy și luă din nou programul. Ah, sărisem rîndul...

O clipă, își frecă gînditor sprîncenele.

— De ce cîntaţi asta?

— Pentru că *asta* îmi place.

— Cred c-ar trebui să renunţaţi la Mozart. Viitorul dumneavoastră este în *bel-canto*. Mozart e făcut pentru voci mai lejere.

— Domnule Davidson, sînt o soprană lirică. Şi îmi aleg singură repertoriul.

— Cu o astfel de voce, ar trebui să vă îndreptaţi spre *bel-canto*. Aveţi exact timbrul necesar. Trebuie doar să mai exersaţi asupra tempo-ului. Soprane lirice sînt cu duiumul. Dar, în afară de Sutherland, nimeni nu e în stare să cînte cum trebuie *Norma*.

— Exact asta i-am spus şi eu! întări Jacob.

— Nu prea ard de dorinţa de a-mi restrînge repertoriul. Deja la toamnă, voi cînta *Madame Butterfly*, la Opera din San Francisco.

— E perfect, pentru moment. Dar, pentru viitor, ar trebui să vă gîndiţi serios la arii din Bellini şi Rossini. Cine vă e profesor?

Înainte ca ea să deschidă gura, Jacob răspunsese deja.

— Nu, nu cred că e bine. Ştiu doi experţi în *bel-canto*, unul la New York, altul — la Milano. Putem apela la amîndoi. În acest fel, indiferent că sînteţi în State sau în Europa, veţi putea continua să lucraţi.

Thea se sufoca de furie.

— Domnule Davidson, aș putea să vă întreb ce înseam...

Aruncă o privire rapidă spre Jacob. Era complet fermecat.

— Ce înseamnă acest «putem apela»?

Jeremy îi surîse prietenos.

— Pentru ce există prietenii dacă nu pentru ajutor?

Apoi, dintr-o dată, se uită la ceas.

— Oh, trebuie să plec. Am un concert de repetat. Știți, îi mai spuse lui Jacob, cu un aer încîntat, Thea era atît de frumoasă noaptea trecută, încît m-a inspirat pentru ultima parte din concertul meu. Am terminat orchestrația astăzi dimineață.

Și, acestea fiind spuse, cu un aer amical, îi părăsi. Încă uluit, Jacob se uita în urma lui.

— Ce om formidabil! Vă dați seama? Să aibă gentilețea să spună că l-a inspirat cineva, pe el, un artist de talia lui!

Întoarse spre Thea o față extaziată.

— E foarte flatant pentru dumneavoastră! E adevărat că ați cîntat extrem de bine seara trecută. Încă n-am avut ocazia să vă felicit.

Thea era încremenită. Rămase o secundă nemișcată, cu ochii spre ușa pe care el tocmai

ieşise. Apoi, în culmea furiei, se întoarse şi, după ce frunzări printre partituri, alese o arie anume. Trînti partitura în faţa pianistului. Era aria Leonorei, din *Forţa Destinului* de Verdi, ultimul act, «Pace, pace, mio dio...»

Jacob se aplecă asupra partiturii, apoi ridică ochii surprins.

— Thea, de ce vrei să repeţi «Pace»? Nu-i în programul tău, nici acum, nici mai tîrziu.

— Pentru că vreau să cînt foarte tare!

Cînd termină de interpretat această arie dramatică, auzi aplauze venind din exterior. Ieşi la fereastră şi văzu un grup, care se adunase între timp. Cu un gest larg, deschise fereastra şi mulţumi auditoriului cu o reverenţă de primadonă. Unul dintre admiratorii care aplaudau cu putere era Jeremy Davidson.

Trei

O tînără de cinsprezece ani, cu părul blond strîns în coadă, se apropie de Thea.

— Domnișoară Anthony, a fost extraordinar! începu ea, cu vocea tremurînd de emoție. Voiam să spun... că sînteți cea mai extraordinară dintre toate! Mor de nerăbdare să asist la cursul dumneavoastră din această după-amiază. Va fi extraordinar, sînt sigură! O, Doamne! Dacă aș avea doar jumătate din... din...

Părea să nu-și mai găsească cuvintele.

— Din talentul dumneavoastră extraordinar? îi sugeră Jeremy.

— Da, exact! strigă fata, împreunîndu-şi mîinile, într-un gest de extaz.

Apoi, privi la cel care vorbise şi uimirea, apoi neîncrederea şi, în sfîrşit, încîntarea supremă se citiră pe faţa ei. Amuţise. Thea o scutură puţin.

— Poate că vreţi să vă întindeţi puţin. Sînteţi foarte palidă. Aveţi vreun curs? O repetiţie?

Ceilalţi, din jur, se împrăştiaseră.

— Da...

Tînăra se dădu puţin înapoi, apoi se opri. Încet, cu timiditate, atinse mîna lui Jeremy, apoi îşi privi, în culmea extazului, vîrfurile degetelor, ca şi cum dirijorul lăsase o urmă acolo. Şi, în sfîrşit, se îndepărtă cu spatele, pînă cînd se lovi de un violoncel al unuia dintre colegii săi.

— Oh!

Şocul păru să o trezească. Se întoarse şi-şi continuă drumul, privindu-l de mai multe ori pe Jeremy peste umăr.

— E ridicol! strigă Thea.

— Hai, de ce eşti geloasă?

— Eu, geloasă?! se sufocă ea.

Alarmată de stridenţa vocii sale, se opri brusc, îşi duse mîna în dreptul diafragmei şi, încet, îşi umplu plămînii cu aer.

— Şi, mai întîi, ce faci aici? Credeam că repeţi noul tău concert!

— A intervenit ceva. Flautistul va avea un copil. Cornistul l-a dus la spital.

Se opri. Surîsul său strălucea în soare.

— În sfîrşit, vreau să spun... Soţia flautistului va avea un copil.

— Slavă Domnului! Mai există şi lucruri normale pe lumea asta!

— Da, dar nu în lumea noastră. N-ai acceptat încă asta?

O privi drept în ochi. Thea ar fi vrut să se ferească de privirea lui, dar nu reuşi.

— Eu vreau să am o viaţă normală! protestă ea, aproape în şoaptă.

— Vrei să le ai pe toate! Asta nu se poate! Trebuie să alegi! Ştii bine lucrul ăsta...

Tonul vocii sale se schimbă dintr-o dată.

— Thea, am descoperit o rotiserie minunată, care ar putea să ne pregătească un picnic. Hai să cinăm împreună, pe malul lacului! E o plajă mică, aproape de casa mea. Ne-am putea întîlni acolo, la sfîrşitul după-amiezii. Ce zici? La ce oră se termină cursul tău?

— Eşti incredibil! După tot ce s-a întîmplat noaptea trecută, crezi că aş putea accepta?

— Am încercat să mă scuz la telefon. Ce

vrei? Iată ce ţi se poate întîmpla cu un compozitor alături! Cînd o temă muzicală îmi vine în minte, trebuie s-o notez, înainte s-o uit. N-ar fi durat mult, numai dacă...

— Numai dacă... La dracu'!

— Thea, o opri el, rugător, punîndu-şi mîna pe braţul ei. Aşa sînt eu şi nu mă pot schimba. Am sperat că tu mă vei înţelege.

Aşadar, el chiar credea că ea va accepta să meargă cu el la plajă. Singură... cu el... sub un clar de lună... Evident, planul lui avea anumite avantaje, gîndi ea, dintr-o dată. Pe plajă nu va fi nici un pian!

— Bine, spuse ea, supărată totuşi că a cedat atît de repede. Dar cu condiţia să fie un picnic amical, fără avansuri amoroase. Cursul meu se termină la ora cinci.

— Perfect! Voi trece să te iau la şase fără un sfert. Aşa vom avea timp şi de o baie şi vom profita şi de ultimele raze de soare. Pe curînd!

Abia dăduse colţul, că Thea regreta deja hotărîrea luată.

— Thea, mai avem de lucru! Timpul trece...

Trezită ca dintr-un vis, se întoarse alene spre Jacob, care stătea în prag.

— Da, ai dreptate, murmură ea.

* * *

La șase fără douăzeci, Thea stătea așezată pe marginea unui imens rond de flori, în fața hotelului. Își tot repeta în gînd motivele care ar fi trebuit s-o facă să refuze acestă întîlnire. Erau cam o duzină, toate excelente. În favoarea picnicului, nu găsise decît două argumente. Primul — dorea să meargă. Și al doilea... ei bine, al doilea... dorea să meargă! O, Doamne! Nu era decît unul. Își pierdea mințile, fără doar si poate.

Porsche-ul roșu se opri în fața ei.

— Bună seara! Ți-ai luat costumul de baie?

— Da. Și un revolver, pentru cazul în care...

Jeremy izbucni în rîs, apoi îi privi geanta.

— Nu. N-ai luat un revolver, nu-i așa?

— Numai fiindcă nu știu să-l folosesc... Am o curiozitate: cum ți-ai recuperat mașina?

— Am rugat pe un prieten să mi-o găsească.

— Ah! Așa deci...

Își prinseră centurile de siguranță și Jeremy apăsă atît de tare pe accelerator, încît mașina aproape că decolă.

— Cel puțin, ești constant în purtări. Și la volan, te comporți ca un nebun! Nu vrei să mai încetinești?

— Ești nervoasă? Tu cum conduci Porsche-ul

tău? Încetișor? Atunci la ce să mai ai o mașină sport?

— Atunci de ce să mai visez o carieră de cîntăreață dacă mi-aș perfora un plămîn?

Aruncă o privire fugară asupra mîinilor lui, așezate pe volan.

— Imaginează-ți cariera ta de dirijor cu mîinile strivite...

Aceste cuvinte fură de ajuns ca el să încetinească. Cele cinsprezece minute ale drumului deveniră treizeci. Cînd, în final, se opriră în fața ușii de cedru a casei, Thea ieși cu prudență din mașină. Nu voia să cadă încă o dată în cursă.

— Nu-ți fie teamă, o liniști Jeremy. Grădinarul a venit astăzi și a strîns totul. Dar am aranjat o capcană mai încolo. Doresc prea tare s-o salvez pe eroină.

Thea se aplecă în spatele mașinii, ca să-și ia geanta, dar Jeremy fu mai rapid decît ea și i-o întinse. Cîtă curtoazie!

— Cine știe dacă n-ar trebui să mai cad, din cînd în cînd... O reputație de neîndemînatică ar putea să mă ajute în carieră. Sînt destule soprane vestite pentru stîngăciile lor în scenă.

De îndată ce intrară în casă, privirea ei fu atrasă de pian, ca de o prezență invadatoare. Și amintirile neplăcute din seara precedentă îi re-

venirâ în minte. Peste tot, pe jos, pe pian, pe un taburet, erau împrăştiate file cu portative, acoperite de note mîzgîlite în grabă. Thea înţelese atunci întreaga semnificaţie a cuvintelor pe care i le spusese Jeremy: muzica îi domina întreaga viaţă. I se dăruia cu atît mai mult, cu cît avea mai multe talente. Ea era doar cîntăreaţă. Şi atît îi era de ajuns ca să-i ocupe tot timpul şi să-i consume toată energia. Jeremy era pianist, profesor, dirijor şi compozitor. Putea să mai facă şi altceva?

Îl privi cu atenţie. Orice femeie care se îndrăgostea de acest bărbat trebuia să accepte locul al doilea. Cum să te iei la întrecere cu o rivală atît de puternică — muzica?

Îl urmă în bucătăria mare şi modernă. Îl privi scoţînd din frigider diverse pachete pe care le aşeză într-un coş.

— Doamne! exclamă rîzînd. Bunul şi bătrînul coş de picnic! Cît respect pentru tradiţie!

Ochii lui strălucitori îi zîmbiră.

— Desigur. Şi tu, şi eu — vrem tot ce-i mai bun, nu? Şi, în materie de picnic-uri, nimic nu-i mai bun decît tradiţia. Coşul de picnic, farfuriile de carton, vinul, enumeră el, în timp ce scotea o sticlă dintr-un raft. Dar aici vom introduce o schimbare. Un vin bun trebuie băut în pahare

de cristal, în afara cazului în care așa ceva este imposibil.

Deschise un dulap și luă două pahare de cristal. Luînd coșul, o cuvertură și prosoape de baie, ieșiră pe ușa din dos și o luară pe o cărare umbrită, care ducea la lac. În exterior, ca și în casă, totul era curat și proaspăt. Thea îl privea pe Jeremy, care mergea înaintea ei, cu pași mari. Părea că se află la el acasă, deși nu era cazul. Își aminti cuvintele lui Andre Luvall: bogații se arată generoși cu artiștii. Ei bine, ea se simțea gata să profite de această generozitate!

Lacul era calm și limpede, ca o oglindă. Putea să vadă pînă și peștișorii care înotau pe fund. Jeremy întinse cuvertura pe nisip și Thea își scoase pantalonii și cămașa. Rămase în bikini albaștri-turcoaz. Jeremy o privi admirativ.

— Ai o siluetă minunată! Nu cumva ți-am spus-o și noaptea trecută?

— Nu! Singurul lucru pe care mi l-ai spus în noaptea trecută a fost să ascult cum sună pasajul pentru viori!

El surîse.

— Si l-ai ascultat?

— Da. Suna fals!

— Imposibil! Muzica mea e întotdeauna armonioasă.

— N-aș spune același lucru despre felul tău de a face dragoste!

Și, aruncînd ultimele cuvinte, alergă în apă, dar Jeremy o ajunse din urmă și începură să înoate împreună, alături. Cînd reveniră pe mal, o întrebă:

— Vrei un pahar de vin?

Ea încuviință și se așeză pe cuvertură. El destupă sticla și umplu paharele. Avea dreptate. Vinul roșu era superb, privit prin cristal.

— Pentru noi, Thea! Pentru atracția magică pe care o simțim unul pentru celălalt!

Vrăjită de privirea lui și cu inima bătîndu-i nebunește în piept, Thea sorbi o înghițitură. Apoi, amîndoi înfipseră paharele cu picior în nisip și se întinseră alături, sub căldura ultimelor raze ale soarelui.

Cu bărbia sprijinită în palmă, Jeremy își apropiase fața mai mult de a ei. Și inima ei bătea, bătea... La fel de mult și-ar fi dorit să-l atingă, dar și să se stăpînească...

— Cum a fost cursul tău? A venit să asiste și micuța blondă?

Thea începu să rîdă.

— Da, spre surpriza mea. M-aș fi așteptat s-o găsesc într-un tufiș, încă amețită... Faci întotdeauna o astfel de impresie adolescentelor?

Hotărît lucru: avea un zîmbet fermecător. Dinţii lui erau atît de regulaţi, atît de albi! Şi gropiţa din obrazul stîng era prea masculină ca să-i poţi spune chiar aşa, gropiţă. Şi totuşi...

— Gloria e un afrodisiac. Credeam că ţi-ai dat seama.

— Da.

Şi Thea surîse, fără voia ei. Soarele era minunat, iar baia fusese atît de plăcută! Se simţea cu adevărat bine. Dar numai datorită soarelui...?

— Dar tu? Pînă la urmă, repetiţia a mai fost?

— Nu. Am amînat-o pentru mîine. Flautistul nu s-a întors. Probabil soţia lui a avut o naştere dificilă.

— De obicei, e imposibil să amîni o repetiţie. Cum ai reuşit?

— În realitate, aceşti muzicieni îmi fac favoarea de a-mi consacra aproape tot timpul lor. Ascultîndu-i interpretînd solo pasajele mai complicate ale concertului meu, îmi dau seama care va fi efectul final, atunci cînd vor cînta toţi împreună.

— Trebuie să fie pasionant să-ţi imaginezi o arie, apoi să asculţi separat instrumentele şi să fii în stare să faci orchestraţia.

La aceste cuvinte, ochii lui Jeremy deveniră şi mai strălucitori, aproape fosforescenţi.

— Nu există o emoţie mai puternică, Thea. E ca şi cum ai naşte... Cel puţin, aşa presupun eu. Vine dinăuntrul meu, din adîncuri... din eul meu cel mai profund...

Ea îl privea cu atenţie. Glumea? Nu, deloc.

— De acolo, coboară în picioare, în momentul în care tema prinde contur. Uneori, e pianul, alteori — viorile, alămurile sau oboiul... Şi întreg spiritul meu participă la această naştere. Iar cînd instrumentele se unesc în tema principală, sunetul lor se amplifică şi toate variaţiunile îmi trec prin minte. E un fel de extaz.

Privirea lui pierdută reveni asupra ei.

— Mă înţelegi?

— Da. Te înţeleg.

Simţea un nod în gît.

— Ai avut vreodată o astfel de emoţie?

— Aproape. Desigur, nu atît de violentă ca a ta, fiindcă nu sînt compozitor. Mă mulţumesc cu interpretarea. Dar uneori, dintr-o dată, mai ales cînd exersez, se întîmplă să creez un sunet atît de plin, de rotund, de pur, încît simt extazul. Dar e o impresie de o clipă, pe care nu pot s-o reţin.

Jeremy surîse.

— Va veni vremea. Eşti foarte aproape. Îi vorbeam, într-o zi, despre această impresie unui ziarist care scria un articol despre mine. Săra-

cul! Era uluit! Ai fi spus că-i descriam o experiență sexuală. A trebuit să-i precizez că nu era vorba de un orgasm! Apoi am renunțat. Oricum, n-ar fi înțeles.

Thea se ridică.

— Și a amintit ceva din ce i-ai spus în articolul lui?

— Nu. S-a gîndit probabil că e de preferat să nu menționeze... micile mele senzații speciale. Lucra la o revistă foarte șic!

Amîndoi izbucniră în rîs.

— Ce-ar fi să mîncăm? Dacă nu mă înșel, îți place să mănînci.

— Da, e adevărat. Mor de foame. Și aproape că mor și de frig. Cred că ar fi mai bine să mă schimb.

Jeremy îi arătă cu degetul un grup de brazi.

— Găsești o cabină în spatele lor.

Cînd Thea se întoarse, Jeremy se schimbase într-o pereche de pantaloni și o bluză albă, care făcea un contrast minunat cu tenul lui bronzat. Pregătise crab rece, salată de cartofi și pere bergamote. Mîncară în tăcere, profitînd de ultimele raze ale soarelui. Thea era într-o stare aproape euforică. Farsa ridicolă de noaptea trecută nu mai era decît un vis urît.

— Thea, povestește-mi mai multe despre ti-

ne. Unde ţi-ai petrecut copilăria? Cînd ai simţit că asta e chemarea ta — să devii cîntăreaţă?

Ce bine era să fii cu cineva care ştie că nu *hotărăşti* să devii artist, ci *simţi* această chemare!

— M-am născut la Norfolk, în Massachusetts, un oraş mic, pe lîngă Boston. Destinul meu a fost să cînt, de cînd mă ştiu. Chiar înainte de a merge la şcoală, mama m-a învăţat o mulţime de cîntece. Adoram să ascult înregistrările de operă la radio şi obişnuiam să imit cîntăreţii. Mama a luat în serios înclinaţiile mele şi mi-a dat lecţii de pian încă de la patru ani.

— Era profesoară?

— Nu, secretară. Dar cînta foarte bine la pian.

— Şi tatăl tău?

— A murit de pneumonie, cînd aveam trei ani. Mama nu s-a recăsătorit niciodată. Datorită încăpăţînării ei şi a încrederii în mine am putut urma cursuri de canto.

— Şi acum, iată-te gata pentru ultimul pas în încununarea carierei tale: *bel-canto*-ul.

— Iar începi? Ştii doar că *bel-canto*-ul impune un efort uriaş şi o limitare severă a repertoriului.

— Da, dar permite să atingi o culme pe care foarte puţine cîntăreţe o ating. Ai o voce excepţională, Thea! Şi sînt sigur că vei găsi şi energia necesară. Am dreptate, crede-mă.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

— Întotdeauna eşti aşa de sigur de tine?

— Absolut!

Dar, brusc, pe chipul lui trecu o umbră.

— E o ultimă întrebare pe care vreau să ţi-o pun. Mai eşti logodită cu Carlos Diaz? Sau v-aţi despărţit?

— Da. Şi chiar mai mult de atît. O femeie nu trebuie niciodată să aibă încredere într-un tenor!

— Ce s-a întîmplat?

— A plecat în Europa, într-un un turneu mai lung, de cinci săptămîni... şi a sfîrşit prin a se căsători cu o mezzosoprană italiană!

— Aşa, deci! Îl regreţi?

— Nu. Din ce am aflat după aceea, nu prea am motive să-l regret. O plîng pe săraca mezzo! Dar e absolut formidabil în *Paiaţe*!

Jeremy începu să strîngă lucrurile.

— Desert nu avem? întrebă ea.

— Ba da. Dar îl servim înăuntru. Sînt fragi din pădurile de la Chantilly.

— Îmm. Minunat! Şi, după aceea, îmi cînţi tema pe care ţi-am inspirat-o?

— S-a făcut! Sper să fii de acord că merita o ceartă.

Dar Thea lăsă impresia că nu a auzit ultimele cuvinte.

Mîncară fragii cu frişcă şi băură o cafea fierbinte pe terasa care dădea spre lac. Luna urca pe cer. Impresionată de acest spectacol, Thea rămase o clipă cu linguriţa suspendată în aer.

— E atît de plăcut, Jeremy! Tocmai mă gîndeam că nu mi s-a mai întîmplat de mult să mă odihnesc o după-amiază întreagă. De prea mult!

Simţea aţintiţi asupra ei ochii lui Jeremy, pătrunzători şi luminoşi.

— De ce? Tot timpul eşti cu gîndul la muncă, Thea? Nu-ţi place să te distrezi?

— Oh, şi încă cum! Dar nu prea reuşesc. Nu ştiu cum se face, dar n-am lenevit niciodată.

— Nici cînd erai la colegiu?

Ea îşi aşeză farfurioara pe masa din lemn de sequoia.

— Atunci mai puţin ca oricînd! Trebuia să obţin cu orice preţ o bursă pentru conservator. Aşa că munceam din greu ca să obţin note bune în liceu, urmînd în paralel cursuri de pian şi canto.

Nu era nici regret, nici părere de rău în vocea ei şi Thea surîse, ca şi cum amintirea acelor timpuri îi făcea plăcere.

— Sînt sigură că şi tu ai muncit enorm!

— Da, fiindcă îmi place lucrul bine făcut. Părinţii mi-au plătit studiile. Şi întotdeauna a fost cineva alături de mine ca să-mi plătească chel-

tuielile. Poate că de aceea am reuşit s-ajung atît de repede acolo unde sînt. Atunci cînd te gîndeşti cum să găsesti bani ca să supravieţuieşti, consumi şi timp, şi energie — pe care ai putea să le consacri exclusiv artei. Din nefericire, mulţi artişti trebuie să se gîndească şi la altceva decît la artă.

— Da... Cînd eram în liceu, şi eu făceam diverse munci ca să mai cîştig un ban.

— Ce anume? Mergeai la cules de sparanghel?

Ea rise.

— Nu. Cîntam la înmormîntări şi la nunţi, dublam filme, la televiziune... în sfîrşit, chestii de astea. Erau destul de bine plătite. Într-un an, am reuşit să strîng cîteva mii de dolari.

— Ca să-ţi mai permiţi cîteva lecţii.

Ea clătină din cap.

— În anul acela, puţul nostru a secat. Trebuia să forăm la un altul. Am fost fericită să pot contribui la cheltuieli. Mama s-a sacrificat pentru mine şi acum nu profită decît indirect de roadele muncii sale.

— Te simţi responsabilă pentru fericirea ei?

— Nu. Are o viaţă activă. A muncit din greu ca să-mi plătească lecţiile. Eu am muncit din greu ca să le valorific la maximum. Formăm o echipă

imbatabilă.

— Deci, te simți liniștită cu privire la ea?

— Hm... Am intenția să fac, într-o zi, ceva deosebit pentru ea! Dar va trebui să aleg perfect și momentul, și surpriza!

— Și, în viitorul imediat, ce-ți mai dorești?

— Să cînt la Metropolitan Opera din New York. Am cîntat la Scala și în alte cîteva temple ale operei din întreaga lume. Dar, pentru mine, ca americancă, Met este în vîrful piramidei! Desigur, am avut cîteva oferte, dar doar pentru roluri secundare. Ori, dacă urc pe această scenă, vreau o fac în calitate de vedetă!

Se astepta ca el să-i răspundă că visează prea departe. Dar răspunsul lui o surprinse.

— Ai perfectă dreptate. Cred c-ar trebui să-ți alegi încă de pe acum rolul în care vrei să apari la Metropolitan. Dacă ții cu tot dinadinsul, vei sfîrși prin a-l obține.

Thea îl privi fascinată. Erau amîndoi făcuți din aceeași stofă. Hotărîți, responsabili și siguri că-și vor atinge țelurile propuse. Ce cuplu extraordinar formau! Dar și cîte scîntei în perspectivă!

— Cred că e momentul, murmură ea.

El clipi des, privind-o fără să înțeleagă.

— Momentul pentru ce?

— Să-mi interpretezi tema ta muzicală.

— Ah! Bineînţeles. Să ne întoarcem.

Lăsară farfuriile în bucătărie în maşina de spălat vase.

— Înainte de a te aşeza la pian, poate că ar fi mai bine să aduc maşina în faţa casei, cu cheile în contact şi să las uşa întredeschisă...

— Thea! Ce răutăcioasă eşti!

— Nu... Sînt sigură că va fi foarte frumos. Şi muzica bună mă face să-mi pierd capul.

Jeremy întinse braţul şi, mîngîindu-i părul, o trase spre el.

— În acest caz, ar trebui să bag maşina în garaj şi să încui uşa!

Vocea lui şoptită, seducătoare, o făcea să tremure.

Privirile lor se întîlniră: ochii ei căprui şi ochii lui negri ca abanosul. Era posibil? Mai lipseau acordurile muzicii...

— Jeremy, murmură ea, am impresia că, dacă mă las dusă de val, îmi vei invada fiecare parte, fiecare celulă a corpului. Cum să ştiu dacă eşti pentru mine balsam sau otravă?

Jeremy îi mîngîia cu buzele pleoapele, tîmplele, pielea fină din spatele urechilor.

— Sper să n-ai de ales, Thea. Căci tu mi-ai intrat deja în sînge. Sîngele meu se amestecă acum cu al tău. Nu simţi? Ne topim unul în ce-

lălalt.

Cînd brațele lui îi cuprinseră talia, ea se lăsă purtată de vîrtejul emoțiilor, amețitor, înfricoșător aproape pentru ea care învățase să-și stăpînească atît de bine emoțiile. Căci experiența altora îi recomandase să nu se lase prinsă de o legătură sentimentală serioasă, dacă voia să reușească. Văzuse prea multe cariere sfărîmate de cîte o poveste de iubire.

Cu toate acestea, Thea își înnodă brațele în jurul gîtului lui Jeremy și îi întoarse sărutul cu o pasiune nebună.

Dintr-o dată, vraja clipei fu ruptă de sunetul strident al soneriei de la intrare.

— Tocmai acum! Și eu care începusem să cred că sînt în stare să te fac să-ți pierzi capul și fără ajutorul muzicii!

Traversă camera și deschise ușa, cu un gest plictisit.

— E băiat!

Doi bărbați cu fețele strălucitoare năvăliră în cameră. Fiecare avea în mîini cîte o sticlă de șampanie.

— Frank! exclamă Jeremy, strîngîndu-l în brațe pe cel mai mic. Felicitările mele!

— Mulțumesc, mulțumesc! După o naștere destul de grea, Louise mi-a dăruit un copil. Cred

că are plămîni superbi, după vigoarea cu care ţipă. Eu zic că suflul ăsta îi va aduce un loc sigur în Orchestra simfonică din Boston!

— Da, aprobă însoţitorul lui, un roşcat înalt, chiar ne întrebam pe drum ce va învăţa mai întîi. Eu înclin pentru pian, înainte de oboi. Tu ce crezi, Jeremy?

— Eu cred c-ar fi mai bine să fiţi puţin sobri, fiindcă vă voi prezenta o doamnă care are cei mai buni buni plămîni din lume.

Făcu un gest spre Thea

— Thea, ei sînt doi dintre muzicienii mei Frank Eiseman, flautist, şi Thomas Inmann, cornist. Domnilor, v-o prezint pe Theadora Dixon Anthony.

— Mă bucur să vă cunosc şi sînt încîntată să te felicit, Frank! Un băiat, spui? E minunat!

Frank strălucea de bucurie.

— Hai să toastăm pentru cel mai tînăr muzician din acest oraş!

— Aş vrea să vă spun cît de mult vă admir vocea, spuse Thomas. Abia aştept să vă ascult recitalul de joi seara!

Thea roşi de plăcere.

— Într-adevăr? Veţi veni să mă ascultaţi?

— N-aş lipsi pentru nimic în lume. Ador cantoul.

Jeremy scoase patru cupe de şampanie, iar Frank desfăcu sticla. După un toast în cinstea noului-născut, Frank propuse încă unul, pentru ultimul concert al lui Jeremy.

— Avînd în vedere circumstanţele, ar trebui să-l numeşti *Concertul Louis*.

Jeremy începu să rîdă.

— Sigur că vreau să-l dedic fiului tău. Dar titlul e imposibil. Cum să-i spun *Concertul Louis*?

Thomas schiţă un gest de aprobare.

— Pînă atunci, ar trebui ca Frank să înveţe să cînte mai puţin fals. Are intenţia să-l adoarmă pe bebeluş cu un cîntec de leagăn pe care-l ştie de la mama lui. I-am zis că, dacă o face, îi va insufla micuţului o ură violentă faţă de muzică. Şi eu care credeam că am o voce îngrozitoare! A lui e cu mult mai rea!

Frank se întoarse spre Thea.

— Ştiţi cîntecul ăsta de leagăn? Se cheamă *Sonny Boy*. E cam sentimental... Dar eram nebun după el în vremea copilăriei mele!

— Sigur că da! Îl ştiu de cînd eram mică. Staţi puţin...

Şi începu să-l fredoneze, încercînd să-şi amintească cuvintele.

— Da, îmi amintesc perfect.

Şi se îndreptă spre pian, se aşeză, interpretă

cîteva acorduri, pentru a-şi încălzi degetele. Între timp, cei trei bărbaţi se apropiaseră atenţi. Thea începu să cînte: «Bye, bye, baby, bye...» Ridică ochii şi văzu lacrimile curgînd pe obrajii tînărului tată. Cu un nod în gît, coborî pleoapele.

Cînd ultimul vers se stinse, în cameră domnea o tăcere mormîntală. Thea îşi ridică privirea. Thomas începuse şi el să plîngă. Şi chiar şi Jeremy avea ochii înlăcrimaţi.

— Mulţumesc, minunată Theadora! spuse Frank, dregîndu-şi glasul. Îmi pare rău că n-am putut înregistra această interpretare, ca să i-o pun soţiei mele.

— Aş merge cu plăcere la spital, să cînt pentru ea. Dacă vocea ta e atît de îngrozitoare pe cît spune Thomas, poate ar fi mai bine să-i cînt eu mai întîi cîntecul de leagăn.

Frank se înseninã.

— Aţi face-o pentru mine?

— Cu plăcere. Dar cu o condiţie: să văd şi eu copilul. Ador bebeluşii.

— Sigur. Puteţi să-l ţineţi în braţe, în timp ce cîntaţi.

Jeremy rămăsese deoparte şi asista la această scenă cu un aer conspirativ, pe care Thomas îl observă primul.

— Hei! Ia priviţi-l pe Jeremy! Pot să pariez că

pune ceva la cale! Avea aerul ăsta odinioară, cînd era dirijor-adjunct şi se credea mai şmecher decît alţii!

Frank şi Thea se întoarseră spre Jeremy.

— Ei bine, înainte de sosirea voastră, Thea îmi ceruse să-i interpretez prima parte a concertului meu, cea pe care trebuia s-o repetăm astăzi. Aşadar, pentru că tot sînteţi amîndoi aici...

— Gata! Nici nu trebuie să spui mai mult!

Frank îl luă de braţ pe Thomas şi se îndreptară spre uşă.

— Alo! Încotro? protestă Jeremy.

— După instrumente!

De îndată ce ieşiră, Jeremy se apropie de Thea şi îi cuprinse cu mîinile umerii.

— Ai cîntat minunat cîntecul de leagăn. Şi e, într-adevăr, foarte drăguţ din partea ta că te-ai oferit să mergi la spital. Sînt sigur că înseamnă foarte mult pentru Frank. Şi-a făcut îngrozitor de multe griji pentru Louise. Mi-a şoptit Thomas.

— Mă bucur c-am ştiut cîntecul. Şi mi-ar plăcea să văd un nou-născut.

Ea îşi apropie buzele de ale lui ca pentru o sărutare.

— Pînă la urmă, concertul se va numi *Louis*?

— Nu. Dar îi voi dedica, fără îndoială, prima

execuție în public.

— Ai vreun alt titlu în minte?

— Numai pentru prima parte... Se va numi *Tema lui Thea*.

Chiar înainte ca ea să-i mai poată spune ceva, cei doi muzicieni se întorseseră și repetiția începu.

Patru

Thea se așeză într-un fotoliu, în timp ce muzicienii își acordau instrumentele. Jeremy le întinse partitura pe care o scrisese.

— Presupun... hmm... că labele astea de muscă au o oarecare semnificație muzicală, comentă Thomas ironic. Ai convocat cumva și un interpret, care să le traducă în note?

— Nu mă înfuria! Nu e prima oară cînd îmi descifrezi notațiile. Știu că poți.

— Asta fiindcă eu sînt în stare să fac impo-

sibilul!

— Cîtă modestie! Vezi, Thea, ce trebuie să suporte un compozitor de talia mea!

— Oh! Săracul de tine!

Era încîntată de această atmosferă destinsă.

— Domnilor, sînteţi gata?

— Da.

Jeremy se aplecă asupra clapelor pianului, ridică mîinile şi închise ochii. Era linişte deplină. Corpul lui Jeremy era încordat ca un arc. Degetele sale lungi şi elegante atinseră clapele atît de uşor şi de precis, încît Thea avu viziunea picăturilor de ploaie mîngîind pămîntul, după o secetă prelungită. Melodia era simplă şi sfîşietoare, un cîntec al speranţei, punctat de accente triste.

Jeremy fu apoi acompaniat de corn, care, reluînd tema în mi minor, o dezvoltă într-un imens şi emoţionant strigăt de nelinişte. Apoi, flautul îşi făcu intrarea şi, accelerînd tempo-ul, lăsă deoparte tonalităţile sinistre şi dezvoltă tema într-un cîntec radios. Apoi, cînd în trio, cînd solo, instrumentele completară tema iniţială. Rezultatul era încîntător!

Thea uită exasperarea din noaptea trecută, atunci cînd Jeremy întrerupsese jocul lor de dragoste. Dimpotrivă, se simţea mîndră să fi

contribuit în vreun fel la crearea acestei opere, atît de frumoase.

La sfîrşitul piesei, domni tăcerea, timp de cîteva minute, după care ea îşi regăsi, nu fără efort, vocea.

— Jeremy, a fost extraordinar!

Frank şi Thomas renunţaseră la orice ironie. Frank se întoarse spre Jeremy şi, cu o lucire de veneraţie în ochi, îi strînse mîna.

— E o capodoperă, o adevărată capodoperă! E o onoare că sînt primul flautist care o interpretează.

Thomas întări spusele lui:

— Da, Jeremy. Mulţumesc. Nu voi uita niciodată aceste clipe.

Cei doi bărbaţi îşi luară instrumentele şi plecară, încă sub impresia pe care acest concert le-o crease. Păreau striviţi de respect. Şi Thea îi înţelegea. Era copleşită de emoţie. De îndată ce uşa se închise, Jeremy se apropie de ea şi, luînd-o de umeri, o privi drept în ochi.

— Ei?

— Da, merita cu vîrf şi îndesat o ceartă!

Era încîntată, cu adevărat încîntată...

— Chiar vei da acestei părţi numele meu?

— Da, sigur. Cum ar putea avea un altul? Tu eşti cea care m-a inspirat, Thea. Sîntem făcuţi

pentru a fi împreună, ți-am mai spus-o!

Ea simți cum lacrimile îi alunecă pe obraji

— Sînt atît de tulburată! Mă simt ca și cum aș fi fost sanctificată

— Ai împărtășit extazul muzicii mele, cum și eu îl voi împărtăși pe al muzicii tale. Și vom împărtăși amîndoi extazul fericirii fizice. Cu aceeași intensitate pe care o simt două ființe în perfectă armonie.

Apoi o îmbrățișa. Sărutarea lui prelungea miracolul muzicii sale. Dragostea urca în ea ca un val, *agitato con passione*, invadînd-o. Dar o voce mică, înăuntrul ei, căuta s-o prevină, iar Thea nu putea să fie surdă la vocea aceea. Cu prețul unui imens efort, se îndepărtă de Jeremy

— Jeremy, sînt dezolată, dar am mîine dimineață, la nouă, repetiție cu Virginia. Nu-mi pot permite să fiu obosită. Avem enorm de lucru pentru recitalul de joi. Trebuie să repetăm ambele duete pe care le vom interpreta pe scenă în premieră. Și trebuie să repetăm și lieduri pentru un concert de la Lincoln Center, în octombrie. Fiindcă, mai tîrziu, vom avea, fiecare, alte angajamente... și nu vom mai avea ocazia să ne întîlnim.

Spre surpriza ei, el clătină din cap, aprobator

— Te conduc la hotel. Trebuie să te odihnești.

Ochii săi, mai negri ca noaptea, o priviră cu intensitate.

— În dragoste, trebuie să ai și inima și spiritul libere. Nu-i bine să ne grăbim.

Niciînd nu-i fusese ei mai greu să se plieze disciplinei de fier dictată de Muzică. Ardea de dorința de a rămîne, de a-și uni trupul cu al lui, așa cum muzica știa să adune într-un mănunchi toate emoțiile umane. Dar, cu un suspin de resemnare, ieși din cameră, urmată de Jeremy.

În timp ce mașina înghițea kilometrii șoselei, ea îl întrebă:

— Din moment ce tema ți-a venit în minte ieri noapte, cînd ai mai avut timp să scrii și orchestrația?

— Am muncit pînă în zori. Tot n-aveam ceva mai bun de făcut, din moment ce tu plecaseși.

— Deci, ți-am făcut un serviciu plecînd.

— Nu. Orchestrația putea să aștepte. Trebuia să notez doar tema principală.

— Atunci, îmi pare rău că am plecat.

Îi aruncă o privire fugară, după care se concentră din nou asupra drumului.

— Nu-ți pierde timpul cu regrete, Thea! Așteptarea poate fi un stimulent uneori. Deocamdată, concentrează-te asupra recitalului. În noaptea de după, vom ști să ne canalizăm energia spre o

altă cauză, nu mai puțin importantă.

— Joi seara! își aminti dintr-o dată Thea. Am promis Virginiei și soțului său că voi cina la ei după recital. Au închiriat o casă aici.

— Bine, atunci! Nu te voi revedea înaintea recitalului, fiindcă am de terminat orchestrația concertului. Va figura în programul Filarmonicii din Boston, luna viitoare. Cînd ne vom revedea, atunci? Mai rămîi la Tanglewood?

— Jeremy, de ce n-ai veni cu mine, să cinăm cu Virginia și cu soțul ei? Sînt sigură că vor fi încîntați să te revadă. Nu va trebui să stăm mult. Oricum, ei vor dori să se culce devreme...

El surîse.

— Și noi vom dori să nu întîrziem...

Se așeză mai comod pe scaun, ușurată că a reușit să fixeze acest *rendez-vous*, dar nemulțumită că nu-l va vedea pe Jeremy pînă atunci.

— Joi e atît de departe! oftă ea. Întotdeauna munca ta e pe primul loc?

— Zilele vor trece fără măcar să ne dăm seama. Și tu vei munci din greu, ca și mine.

Avea dreptate, dar asta nu ștergea tristețea din sufletul ei...

— Sîntem prea ocupați amîndoi ca să mai găsim timp pentru dragoste.

— Dragostea trebuie să-și găsească locul în

viața noastră, la fel ca și mîncatul sau dormitul, îi răspunse el, cu înțelepciune.

Era straniu. Acum nu putea suporta să fie despărțiți timp de trei zile și jumătate, cînd venise, de fapt, la Tanglewood ca să și-l scoată din minte... Această amintire îi aduse aminte de altceva:

— Jeremy, cum de ți-ai amintit de mine, după doisprezece ani? Nu vreau să pun sub semnul îndoielii memoria ta fabuloasă, dar mi se pare straniu să fi păstrat în minte imaginea unei adolescente de șaisprezece ani pe care ai văzut-o o singură dată!

— Ai dreptate. Fiindcă refuzi să mă crezi, îți voi explica. Doi ani după întîlnirea noastră, am asistat la un concert oferit de tineri muzicieni, la Jordan Hall, în Boston. Venisem acolo pentru a asculta un violonist pe care doream să-l angajăm în orchestra noastră. Ai cîntat atunci *Mi se spune Mimi*. Și, dintr-o dată, am înțeles că se va vorbi despre tine, într-o zi. Vocea ta eclipsa toate vocile tinerelor pe care le ascultasem pînă atunci. Și eram sigur că te mai văzusem undeva. Cîteva ore mai tîrziu, mi-am amintit de prima noastră întîlnire.

— Așa, deci, spuse Thea, nemulțumită de răspuns. Dar mi-ai spus că în seara aceea, du-

pă ce m-ai jignit în ultimul hal, aveai intenţia să vii să mă vezi. Ce te-a atras la mine? Eram destul de drăguţă, dar nu chiar atît de drăguţă încît să sar în ochi, într-un cor aşa de mare!

El rise uşor.

— Pieptul tău.

— Poftim?!

— Aveai — şi ai încă — sîni impresionant de mari pentru o siluetă atît de fragilă.

— Sînii mei! Oh! E cea mai puţin romantică, cea mai puţin flatantă...

— De ce? Ce vezi tu mai atrăgător pentru un bărbat tînăr, cu sînge fierbinte şi un libidou normal? De atunci, am mai observat şi alte detalii anatomice care pot rivaliza cu sînii tăi superbi, dar întîi şi întîi, sînii tăi m-au atras.

Ajunseseră la hotel. Furioasă, Thea se grăbi să deschidă portiera. Dar, în momentul în care reuşi să iasă, Jeremy era deja în faţa ei.

— Trebuie să plec! strigă ea, îndepărtîndu-i, cu un gest brusc, mîna.

— Thea, de ce trebuie să ne certăm de fiecare dată?

O apucă de bărbie, ridicîndu-i-o, pentru a o obliga să-l privească.

— Sînt nebun după ochii tăi căprui, după surîsul tău strălucitor, după nasul tău, după pomeţii

tai aristocratici, după părul tău șaten și buclat, după picioarele tale lungi și frumoase, după talia ta incredibil de subțire...

Thea se destinse și încercă să surîdă.

— ... și după sînii tăi superbi!

— O! Tu...

Dar el îi opri valul de reproșuri trăgînd-o spre el și strivindu-i buzele cu ale lui, cu o asemenea ardoare, încît Thea uită își uită furia. După ce își desprinse buzele de ale ei, rămase aplecat, strîngînd-o în brațe și sărutîndu-i obrazul.

— Noapte bună, frumoasă Theadora! Să știi că îmi vei lipsi.

Thea adormi foarte greu. Era mistuită de dorință. Ce idioată! Ea fusese cea care dorise să se întoarcă! Ce însemna o noapte de somn, în comparație cu cîteva ore în brațele lui Jeremy Davidson? Nimic, își răspunse. Absolut nimic! Ei, bine! De ceva tot era sigură: joi nu va mai fi așa de proastă!

* * *

A doua zi dimineață, cînd Thea intră în sala de repetiție, Virginia Hodgson era deja acolo și vorbea cu Jacob.

— Ginny! exclamă Thea, luînd-o în brațe. Cît

mă bucur să te revăd! Eşti superbă!

Ginny era mai micuţă şi mai plină decît Thea. Avea părul blond şi o natură exuberantă. De cînd se întîlniseră prima dată, la Conservator, deveniseră prietene. Împărţiseră acelaşi apartament, tot felul de munci epuizante, ca şi visele de dragoste şi dezamăgirile aferente. Dar, în timp ce Thea rămăsese singură, Ginny se măritase la puţină vreme după terminarea studiilor şi, de atunci, se străduise să împace carierele de cîntăreaţă, soţie şi mamă.

— Thea, eşti mai frumoasă ca niciodată! Cum faci de rămîi atît de suplă? Ajunsesem să cred că, pentru a avea o voce frumoasă, o cîntăreaţă trebuie să fie bine făcută, dar tu m-ai convins că nu e neapărat necesar!

— Vom vedea! Acum, vocea ta riscă s-o depăşească pe a mea.

— Haideţi, doamnelor, la treabă! Trăncăneala mai tîrziu! le chemă Jacob la ordine.

«Disciplina, mereu disciplina!» gîndi Thea. Ar fi vrut să ştie ce mai făcuse prietena ei de cînd nu se mai văzuseră. Şi, de asemenea, ar fi vrut să îi împărtăşească ceva din fantasticele momente pe care le trăise în ultimele zile. Dar Jacob avea dreptate. Munca venea înainte.

• • •

Abia dacă Thea şi Ginny realizară trecerea timpului — atît au fost de ocupate cu repetiţiile. Totuşi, Thea îşi găsi vreme să tragă o fugă pînă la spital, s-o vadă pe soţia flautistului căreia îi oferi o casetă cu înregistrarea cîntecului de leagăn.

În sfîrşit, miercuri seara se bucurară amîndouă de un moment de respiro. Hotărîră deci să meargă să se plimbe prin imensul parc unde se dădeau concertele de la Tanglewood.

— M-ai lăsat fără replică ieri cînd mi-ai spus că Jeremy Davidson va veni la noi poimîine, declară Ginny. Nu-mi vine să cred că voi avea în sfîrşit ocazia de a-l cunoaşte!

— Nu te deranjează, Ginny?

— Să mă deranjeze? Glumeşti! Este o onoare pentru mine. Pe deasupra, e şi foarte frumos — şi, după cum bine ştii, întotdeauna mi-a plăcut să privesc un bărbat frumos.

— Sărmanul tău soţ trebuie să muncească din greu pentru a te ţine în frîu!

— Într-adevăr! Bietul Ward!

Thea surprinse în această exclamaţie o notă sarcastică, ceea ce o alertă. Îşi scrută prietena, dar nu reuşi să citească nimic pe chipul ei.

Ginny se uita la ceas şi exclamă:

— Hopa! E cinci si jumătate! Ward şi copiii apar dintr-o clipă în alta. Trebuie să mă întorc.

Se strîmbă si-i spuse în şoaptă:

— Acum începe adevărata corvoadă.

• • •

Joi seara, cînd veni ora recitalului, Thea se simţea sfîşiată între neliniştе şi nerăbdare. Îşi alesese o rochie lungă, cu o croială foarte simplă, de un roz pal, care îi punea în lumină părul şaten închis şi ochii. Mai făcuse cîteva vocalize în sala de repetiţii şi se hotărîse să nu mănînce nimic înainte de a intra în scenă.

Era pregătită să cînte. Era pregătită şi pentru revederea cu Jeremy Îi lipsise mai mult decît ar fi crezut şi se simţea puţin stînjenită, la gîndul că se alaşase atît de mult de el. Unde erau raţiunea şi prudenţa de care dăduse întotdeauna dovadă?

Cînd ajunse în culise, îl găsi pe Jacob recitind notaţiile pe care le făcuse pe marginea partiturii. Ginny, încîntătoare în rochia ei lungă şi albă, se învîrtea ca un leu în cuşcă. Thea îi salută cu un gest, apoi rămase în picioare într-un colţ, revăzînd melodiile, în minte. Nu putea să se aşeze.

Înainte de a intra în scenă. Nici Ginny, nici ea nu-şi vorbiră. Îşi menajau vocile.

În sfîrşit, se auzi soneria. Sosise clipa... Thea intră prima în scenă, urmată de Ginny şi de Jacob. Izbucniră aplauzele ca o furtună. Thea aruncă o privire fugară în sala plină ochi. Căuta un chip anume în mulţime. Îl găsi. Jeremy stătea la un capăt de rînd, la jumătatea sălii şi zîmbea.

Thea aşteptă să se facă linişte şi se apropie de pian. Îi făcu un semn din cap lui Jacob şi recitalul începu.

Alesese, pentru deschidere, o arie încîntătoare, din *Irodiada* lui Massenet. De la primul vers, «Cel al cărui cuvînt...», fu conştientă că vocea îi suna ferm şi sigur, aşa că deveni mai sigură pe sine.

Recitalul continuă fără nici cea mai mică greşeală. Vocea ei vibrantă reverbera în sală, declanşînd aplauze frenetice. În duo, tempo-ul şi acordul vocilor lor erau ireproşabile.

Cînd Thea ajunse la acea arie din Mozart pe care Jeremy o crezuse prea uşoară pentru ea, îşi întoarse privirea spre el. Îi zîmbi şi îi făcu cu ochiul. Se simţi inundată de fericire. Era cu ea, chiar şi în timpul acestui Mozart!

La sfîrşitul recitalului, publicul se ridică în picioare pentru a aplauda. Thea, cu faţa iluminată

de bucurie, se înclină în fața ovațiilor și îi întinse mîna lui Ginny, apoi lui Jacob, care fu aplaudat călduros. Era un triumf.

Un tînăr apăru la colțul scenei, cu un imens buchet de trandafiri pe care veni să-l depună în brațele cîntăreței. Ea continua să zîmbească și să salute, și iar să salute, în timp ce inima ei bătea nebunește la gîndul că aceste flori îi fuseseră trimise de Jeremy.

După cinci rechemări la rampă, reușiră să iasă din scenă. Imediat, Thea deschise plicul ascuns în buchet. «Pentru cea mai frumoasă primadonă. Cu dragoste — Jeremy.» Cu dragoste! Îi venea să chiuie de bucurie.

— Minunat! exclamă Jacob, cu un aer încîntat. A fost perfect! Ați cîntat amîndouă ca niște îngeri. Thea...

Veni spre ea și o sărută pe amîndoi obrajii.

— Niciodată n-ai fost atît de bună! Cu fiecare zi, vocea ta devine mai frumoasă. Bravo!

Thea era atît de mulțumită încît îi venea să țopăie și să joace ca un copil. Se întoarse spre prietena ei și o îmbrățișă.

— Ah, Virginia! Lăsînd modestia la o parte, am fost superbe!

Rîdeau și se îmbrățișau, cu acel sentiment de ușurare pe care îl încerci nu atît cînd termini o

treabă, dar, mai ales, cînd o termini cu bine.

În cîteva minute, culisele fură invadate de admiratori. Frank şi Thomas îşi croiră drum printre ei, pentru a veni să o felicite. Dintr-o dată, deşi era întoarsă cu spatele spre intrare, Thea simţi că Jeremy intrase în cameră. Un al şaselea simţ o avertizase. Se întoarse.

Silueta lui înaltă umplea uşa, prezenţa lui atrăgea toate privirile. Cu un zîmbet luminos, veni drept spre ea.

— Bravo, Thea! Eşti nemaipomenită!

Îi strînse mîinile şi îşi cufundă privirea într-a ei.

— Trebuie să ştii că ai cîntat divin. Ai simţit farmecul?

Thea era de-a dreptul fericită. El n-ar fi minţit niciodată în această privinţă. Îl prezentă Virginiei şi lui Ward.

Ginny, după ce primise cu încîntare felicitările lui Jeremy, se grăbi să spună:

— Sîntem încîntaţi că veţi fi cu noi în seara asta. Nu vom fi decît patru. Thea şi cu mine ne vedem atît de rar încît preferăm să rămînem între noi.

Dar Jeremy nu era genul care să ţină neapărat să fie înconjurat de admiratori. Virginia dispăru, la braţul soţului ei şi Thea plecă şi ea la rîndul ei, împreună cu Jeremy. Cînd ajunseră în

întunericul nopții, el o prinse de mînă si o trase spre el.

— Nici nu-ți poți închipui cît mi-ai lipsit! murmură el. Tot timpul m-am gîndit la tine.

Ea se strînse la pieptul lui. Era fericită și avea impresia că trăiește mai din plin, doar pentru că el pășea alături. Era pe cale să se îndrăgostească — îi era la fel de limpede ca lumina lunii pe cer.

Jeremy venise la concert împreună cu Frank și Thomas, așa că nu-și luase mașina. Ea îi dădu cheile de la mașina ei, mulțumită să-l lase pe el să conducă, pentru a se putea destinde.

— Oh, Jeremy! Ce sentiment de eliberare! În sfîrșit, s-a terminat. Și încă bine!

— Nu, nu bine... Strălucit! Ai fost aproape de extaz.

Ea zîmbi, studiindu-i profilul seducător.

— Despre ce fel de extaz vorbești, scumpe domn?

El o privi piezîș.

— Te limitezi la un singur fel?

— Nu. Deloc.

Ajunseră la familia Hodgson într-o stare avansată de excitație. Thea și-ar fi dorit nespus să fie singură cu Jeremy, doar ei doi, în intimitatea unei camere în care să ardă un foc plăcut. În mod

vizibil, el era tot atît de atras de ea pe cît era ea de el. Să fi găsit, în sfîrşit, acea fiinţă unică menită s-o întregească, să-i umple viaţa?

Ginny îi primi în prag, cu o expresie bizară, pe care Thea nu ştiu s-o descifreze.

— Intraţi, intraţi! Puteţi face turul casei. Ward şi copiii au venit tîrziu astăzi. Nu sîntem chiar gata...

Thea o sărută pe obraz.

— Ar fi trebuit să mîncăm în oraş. E prea mult pentru tine, să fii cîntăreaţă şi gazdă în aceeaşi seară.

— Ei, e foarte simplu. Ward! strigă ea, şi din nou vocea îi sună tăios şi autoritar. Ne-au sosit invitaţii.

Ward îşi făcu apariţia. Era un omuleţ cărunt, cu ochi albaştri şi un aer îngrijorat. Thea îl cunoştea de mulţi ani, dar niciodată nu reuşise să se simtă destinsă în prezenţa lui.

— Bună seara, Thea! Ca întotdeauna, recitalul tău a fost încîntător. Tu şi Ginny cîntaţi foarte bine împreună. Domnule Davidson...

— Spuneţi-mi Jeremy, vă rog.

— Am auzit atît vorbindu-se despre dumneavoastră. E o onoare să vă avem printre noi.

— Mulţumesc foarte mult.

Niste chiote de copii se făcură imediat auzite.

— Aha! Înţeleg că se apropie fiii dumneavoastră, făcu Jeremy, pe un ton amuzat.

Dar Ward se întoarse şi se răsti:

— Hei, copii! Lăsaţi gălăgia! Avem musafiri.

Ridicînd din umeri, adăugă furios:

— Le-ar trebui o mamă care să se ocupe de ei tot timpul!

Seara, la început destul de plăcută, fu stricată de tensiunea care domnea între Ginny şi soţul ei. Ginny ar fi dorit să vorbească despre muzică. Dar Ward, bancher de meserie, nu înceta să revină la probleme economice. După masă, Thea invocă oboseala adunată, pentru a putea pleca mai repede, împreună cu Jeremy.

În timp ce mergeau spre casă, ea crezu oportun să se scuze:

— Îmi pare rău, Jeremy... De obicei, Ward şi Ginny sînt o companie destul de plăcută. Niciodată nu i-am văzut atît de enervaţi... Cred că Ward a avut o zi proastă la bancă sau cam aşa ceva.

— Căsătoria şi muzica nu fac totdeauna casă bună.

Ea îi puse mîna pe coapsă.

— Sau, poate, ei doi nu sînt două suflete gemene ...

— Poate că nu...

Intrară pe alee.

— Hai să nu ne mai gîndim la asta, zise el. Avem lucruri mai importante de făcut.

Opri maşina şi se grăbi să coboare. Thea deschise şi ea portiera. Jeremy o prinse de mînă, o trase spre el şi o cuprinse în braţe. Thea îşi simţi inima zvîcnind. Era prima dată cînd simţea pentru un bărbat o dorinţă atît de violentă. Experienţele ei sexuale anterioare au fost limitate şi mediocre. Totuşi, continuase să spere că, undeva în lume, exista un bărbat care, într-o zi, îşi va uni viaţa cu a ei, acoperind golul lăsat de moartea tatălui ei.

Jeremy îi acapară buzele cu pasiunea cu care trăia muzica şi ea se supuse cu bucurie voinţei lui. Fiecare celulă din corpul ei era gata să-l primească pe acest bărbat.

— Thea, iubita mea, te doresc atît de mult!

Îi murmura tandru aceste cuvinte la ureche, în timp ce cu o mînă îi cuprindea talia, iar cu cealaltă, se străduia să deschidă uşa.

— Ah, Jeremy! Am impresia că am aşteptat clipa asta ani de zile!

Gurile lor se găsiră, trupurile lor se lipiră unul de altul. Jeremy o conduse în dormitorul scăldat de razele lunii şi în mijlocul căruia trona un pat imens.

Nu-şi mai pierdură vremea cu mîngîieri. Ardeau de nerăbdare. Se grăbiră amîndoi să se dezbrace. Thea se minună văzînd trupul viril şi puternic al lui Jeremy, atît de echilibrat. Şi se bucură, văzînd în privirea lui încîntarea pe care frumuseţea ei i-o stîrnea.

O ajută să se întindă pe pat. Thea se înfiora cînd simţi răcoarea aşternuturilor şi, în contrast, căldura corpului bărbătesc, care se lipi de al ei.

— Thea, am ştiut că tu eşti cea pe care o aşteptam din momentul în care te-am ajutat să te ridici... Îţi aminteşti? După concertul nostru...

Îşi plimba buzele peste obrajii ei, peste linia gîtului, lăsînd cu limba o dîră umedă şi corpul ei tremura, înfiorat de plăcere.

— Tu eşti eroul meu, Jeremy! Cavalerul meu cu armură strălucitoare! Visul meu devenit realitate! E atît de minunat!

Jeremy mîngîia, cu degete arzătoare, sînii ei minunaţi.

— Iubito, spuse el, cu vocea blîndă, ţi-ai luat măsuri de prevedere?

— Da.

— A! Eşti o fetiţă atît de bună!

Ea avu impresia că sfîrcul sînului îi vibrează şi contactul cu buzele şi limba lui o făcu să tremure şi mai tare.

— Îmm, gemu el, apoi șopti cu vocea gîfîită de plăcere: Sîntem oameni rezonabili. Nu se pune, între noi, problema căsătoriei. Așa că e mai bine să evităm orice neplăceri.

Se întoarse, cu spatele arcuit, nerăbdătoare să-i ofere și celălalt sîn.

— Nu se pune deloc problema căsătoriei între noi, Thea! Doar dragostea unor ființe libere, care n-au nevoie de lanțuri.

Thea deveni, brusc, atentă:

— *N-au nevoie de lanțuri*? Ce vrei să spui cu asta?

El ridică privirea.

— Nu mă voi însura niciodată, Thea. Credeam că ai înțeles.

Dintr-o singură mișcare, ea se smulse din îmbrățișarea lui și sări din pat. Jeremy se ridică într-un cot.

Se citea clar pe fața lui că nu înțelege ce se întîmplă.

— Gata!

— La ce te referi? Și unde pleci?

— Să dorm în patul meu.

— Dumnezeule! Ce înseamnă asta? Tocmai eram pe punctul de a face dragoste!

— De a face dragoste? Nu... De a ne culca împreună!

— Thea! Ce-ţi veni?

Continua să se îmbrace nervoasă.

— Nu vrei lanţuri? Atunci, dacă nu vrei lanţuri, nu vrei mîngîieri.

— Mîngîieri?

— Sex, dacă preferi cuvîntul exact.

— Doamne! Nu-mi pot crede urechilor! Te aşteptai să te cer în căsătorie chiar înainte de a te atinge? E ridicol! Nu se mai poartă de mult!

— Da? Ei, bine, e pe cale să redevină la modă. Cel puţin în ce mă priveşte...

Jeremy întinse braţul pentru a aprinde o lampă de veghe.

— Vorbeşti serios? Îţi imaginai c-am să-ţi ofer inelul de logodnă la cea de-a treia întîlnire a noastră? Nu-i cam prea de tot?

Thea se întoarse spre el. Devenea din ce în ce mai furioasă.

— Nu. Bineînţeles că nu mă aşteptam la asta. Dar, după toate acele «tu eşti cea pe care o aşteptam» şi «suflete gemene», nu mă gîndeam că legătura noastră se va rezuma la a face sex într-o noapte.

— Dar cine a pomenit de o singură noapte? protestă Jeremy, sărind şi el din pat şi îmbrăcîndu-se grăbit. Eu refuz doar căsătoria. Putem trăi cea mai pasionată legătură din cîte au fost în

lumea întreagă!

— Nu vreau o legătură pasionată! Vreau să mă mărit. Ar fi o prostie, la vîrsta mea, să încep o legătură cu un bărbat care recunoaşte deschis că nu vrea să se însoare.

Din doi paşi, Jeremy fu lîngă ea. O apucă de umeri şi o obligă să-l privească. Surprinderea şi furia i se citeau în ochi.

— Oamenii ca noi nu sînt făcuţi pentru căsnicie. Ar trebui să fie trecută pe lista păcatelor noastre capitale!

Se îndepărtă, apoi reveni lîngă ea, cu trupul încordat ca un arc.

— Muzica este amanta mea, Thea. Ea îmi dictează cînd dorm, cînd mănînc, cînd respir. Îi aparţin trup şi suflet. Şi ţie ţi se aplică aceeaşi regulă, deşi pari să nu-ţi dai seama. O legătură poate să dureze o viaţă. Nu mizez pe mai mult de doi ani în ceea ce priveşte o căsnicie.

Dorinţa de a-l contrazice o sufoca. Înghiţi cu greu, apoi spuse:

— Eşti un bărbat vanitos şi egoist! Eşti incapabil să-ţi deschizi sufletul şi să laşi pe altcineva să intre acolo. Ei bine, eu nu sînt ca tine. Vreau un bărbat, o casă, copii. Da, vreau o căsnicie şi tot ce implică ea.

— Formidabil! Şi ce ai să faci cu pasărea aia

Dar, în noaptea aceea, zgomotul motorului n-o mai ușură. Nu era nimic în lume în stare să-i ușureze suferința...

Așteptase seara aceasta cu emoția pe care o simțea de fiecare dată cînd era în fața unui public necunoscut. Era în visurile ei una dintre acele seri perfecte pe care numai sufletele îndrăgostite și le pot dori. Ea era îndrăgostită de acest bărbat și acum, cînd știa că nu va putea fi al ei în întregime niciodată, se gîndi pentru prima oară dacă muzica merită într-adevăr atîtea sacrificii...

Cinci

Abia ajunsă în camera de hotel, Thea luă telefonul şi formă un număr. Era tîrziu, ar fi trebuit să aştepte pînă dimineaţă, dar simţea nevoia să vorbească cu cineva.

— Alo? spuse o voce grea de somn.

— Mamă, eu sînt, Thea. Iartă-mă că te sun la ora asta. Dar plec chiar acum, nu mîine după-amiază. Ajung cam pe la trei noaptea. Poţi să nu pui zăvorul, te rog?

— Sigur, draga mea. Vrei să te aştept? Ai

nevoie de ceva? Ţi s-a întîmplat ceva?

Vocea ei părea neliniştită.

— Nu, nu, mamă. Acum sînt moartă de oboseală. Culcă-te. Ne vedem mîine dimineaţă.

— Bine. Thea?

— Da.

— Fii atentă cum conduci.

— Fii fără grijă. Noapte bună!

Thea închise şi începu să-şi strîngă lucrurile. Asta o ajuta să lupte împotriva remuşcărilor care începeau s-o cuprindă. Ce făcuse? De ce fusese atît de impulsivă? Şi acum, ce mai spera să rezolve alergînd în braţele mamei sale?

«Ei, bine, de ce nu?» îşi spuse, aşezîndu-se la volanul maşinii sale. Mama îi era cea mai bună prietenă şi cea mai ferventă admiratoare. Cine ar fi fost în stare să-i panseze mai bine rănile?

Mama ei trăia tot la Norfolk. Casa, în capătul unei alei, nu se deosebea prin nimic de cele ale vecinilor. Era ora trei şi un sfert cînd Thea opri în faţa uşii. Îşi lăsă bagajele în maşină, luîndu-şi numai geanta cu ea.

De îndată ce intră, o auzi pe mama ei strigînd:

— Thea, tu eşti?

— Da, mamă. Ţi-am spus să nu mă aştepţi...

Urcă spre camera mamei ei.

— Nu puteam să adorm fără să știu c-ai ajuns cu bine.

— Sînt teafără și sănătoasă!

Cu o privire atentă și preocupată, Marilyn Anthony își analiza fiica.

— Cum a fost recitalul?

— Superb! A fost bine, chiar foarte bine...

— Atunci, ce s-a întîmplat?

— E o poveste lungă. Și acum sînt într-adevăr moartă de oboseală. Mergi la lucru mîine dimineață?

— Nu. Dau un telefon și-mi iau zi liberă. De cîte ori avem ocazia să stăm de vorbă? Du-te să te culci, draga mea!

Thea se aplecă să stingă veioza de lîngă patul mamei sale. Apoi se îndreptă spre camera ei. În momentul în care se băgă în pat, cearșafurile reci îi amintiră de un alt pat și de alte cearșafuri. «O, Doamne!» murmură, cu fața înfundată în pernă. «De ce sînt așa de idioată?»

* * *

Cînd deschise ochii, a doua zi dimineață îi trebuiră cîteva secunde ca să-și dea seama unde se află. «Ah,da...», suspină ea, amintindu-și.

— Thea? o strigă mama ei, de la parter. Ai

spus ceva?

— Nu, mamă, vorbeam singură. Mă duc pînă la baie şi cobor imediat. Cît e ceasul?

— Zece şi jumătate.

— Ce?! Glumeşti! În viaţa mea nu m-am trezit aşa tîrziu. Ai luat micul dejun?

— Nu. Am aşteptat să-l luăm împreună.

Cînd ieşi din baie, mirosul îmbietor de omletă şi de cafea urca pînă la ea, de la parter. Proaspăt spălată, în blugi şi cu picioarele goale, coborî. Avea impresia că e din nou adolescentă. Se simţea bine.

— Îmi pare rău c-am lipsit de la recital, draga mea, spuse Marilyn, punîndu-i în faţă o farfurie mare, albastră. Avea un desen cu balene. Am avut o reuniune de lucru şi n-am putut pleca.

— Nu poţi să asişti la toate reprezentaţiile mele, mamă. Doar dacă nu vrei să fii mereu pe drumuri.

— Da. E adevărat.

Scrută chipul fiicei sale, adăugînd:

— Mai întîi, să mîncăm! O să vorbim în timp ce ne luăm cafeaua.

— O idee bună!

După ce spălară şi şterseră farfuriile, luară ceştile de cafea şi porniră spre sufragerie. Se aşezară amîndouă pe canapeaua veche.

— Mamă, cînd o să mă laşi să cumpăr o canapea nouă? Asta e numai bună de aruncat!

— Nu fi impertinentă! Să nu crezi că ai dreptul să insulţi mobilele mamei tale numai fiindcă eşti pe cale să devii o celebritate!

— Ooo! Dacă eşti mulţumită aşa...

— Sînt foarte mulţumită... Mai ales în acest moment. Spune-mi, tu de ce nu eşti mulţumită?

Luată din scurt, Thea lăsă ochii în jos.

— Uitasem cît de directă şi de tranşantă eşti, mamă...

Chiar în acel moment, uşa se deschise.

— Bună! E cineva acasă? auziră.

— Cissy!

Thea sări în sus şi alergă spre sora ei.

— O! Minunat! Ai venit şi cu fetiţa! Cucu, Angela, cucu!

— Doamne, Thea! Nu mai spune «cucu» copiilor! Încă de la naştere, trebuie trataţi ca fiinţe inteligente.

Thea iuă bebeluşul în braţe, murmurîndu-i:

— Bună, Angela! Ei? Ai terminat de citit *Dialogurile* lui Platon?

— Caraghioaso! strigă Cissy, îmbrăţişîndu-şi sora şi urmînd-o în sufragerie. Bună, mamă! Trecusem să-ţi înapoiez cărţile astea, cînd am văzut în faţă maşina soră-mii.

Se aşează şi o privi cu dragoste pe Thea, care îşi oferea degetele drept jucării pentru bebeluş.

— Credeam că vii abia deseară!

— De fapt, aşa şi trebuia.

— Ei, cum se face c-ai venit mai devreme?

Marilyn se ridică.

— Vrei o cafea?

— Cu plăcere, dar să ştii că mi-o pot lua şi singură.

— Nu, lasă, rămîi aici şi mai trăncăneşte cu Thea.

Cînd Marilyn se întoarse în cameră, Thea tocmai îi povestea surorii sale cît de mulţumită era de ultimul recital.

— Foarte bine. Atunci, ce ai?

Era exact întrebare pe care i-o pusese şi mama ei. Thea le privi pe amîndouă. Cissy era înaltă şi slabă, cu părul şaten şi ochii căprui. Semăna cu tatăl lor. Marilyn era o replică mai în vîrstă a lui Thea. La cinzeci şi patru de ani, era încă frumoasă, suplă şi fără riduri.

— Sînteţi teribil de indiscrete, amîndouă! protestă Thea. Nu sînt destul de matură ca să am şi eu secretele mele intime?

— Nu! i-o tăie Cissy. Hai, povesteşte-ne!

— Fie! Ştiţi vechea mea ranchiună în ceea ce îl priveşte pe Jeremy Davidson?

Cele două femei aprobară, tăcute.

— Ei bine, l-am întîlnit... vreau să spun că de abia acum l-am cunoscut cu adevărat.

Sora ei se încruntă uşor, a nedumerire.

— Cum adică *cu adevărat*?

Thea roşi şi, căutînd un gest care s-o ascundă, netezi cămăşuţa Angelei. Dar nu-i merse.

— Hai, măi soră mai mare! Ce s-a întîmplat?

— Eşti mai curioasă decît o ziaristă de la o revistă de scandal. N-am nimic de mărturisit. Eu şi cu Jeremy de abia dacă am avut timp să ne împrietenim puţin.

— Haide, Thea, dă-ne nişte amănunte! Să nu îţi fie ruşine de mama, ştie prea bine ce înseamnă viaţa. I-am dat eu nişte lecţii pe vremea cînd eram însărcinată!

Marilyn clătină din cap, cu un aer consternat.

— Cissy! Vorbim serios acum! Las-o pe sora ta în pace. E dreptul ei să aibă propria viaţă privată.

Thea aşeză copilul lîngă ea, pe canapea şi-l privi cum îşi strînge pleoapele.

— Ca să fiu sinceră, m-am îndrăgostit de el. E o celebritate, ştiţi?

— Nu mai mult decît am văzut la televizor, se înţelege!

— Vă scutesc de detalii, dar trebuie să vă

mărturisesc c-am fost pe punctul de a mă lega pe viață! N-am simțit niciodată ceva atît de puternic pentru un bărbat. Și el părea să fie foarte atras de mine.

— Atunci, ce s-a întîmplat? exclamă Cissy, moartă de curiozitate, aplecîndu-se înainte.

— Nimic. Înainte să... hm... să se petreacă... ăăă... ceea ce era să se întîmple, mi-a făcut o mărturisire capitală.

— Era însurat? Homosexual?

— Cissy! izbucni Marilyn, cu reproș.

— Nu. E divorțat și n-are nici cea mai mică intenție să se mai însoare vreodată. Refuză să se recăsătorească.

— Ei, și?

— Ei, și n-am de gînd să mă leg de un bărbat care declară că nu vrea să mă ia de soție!

Cissy scoase un strigăt.

— Incredibil! Sora mea gîndește ca o fecioară din secolul nouăsprezece! Cum?! Ai ocazia unei aventuri cu Apollo și vii cu motivații de astea? Thea, ai înnebunit! În orice caz, nici un bărbat nu te va cere vreodată de nevastă. Și Len a început prin a-mi spune că el «vrea să rămînă liber». Mi-au trebuit doar șase luni ca să-l fac să-și schimbe părerea.

— Jeremy e diferit. Știe perfect ce vrea.

— Şi ţi-a zis de ce nu vrea să se recăsătorească? întrebă Marilyn, cu vocea dulce.

— Pretinde că nu va merge. Că oameni cum sîntem noi nu trebuie să se căsătorească niciodată... cum a spus? A! Sîntem ca nişte călugări intraţi într-un ordin religios...

— Cu alte cuvinte, o întrerupse Marilyn, nu crede că s-ar împăca între ele carierele voastre şi căsnicia.

— Exact.

— Ei, bine! Are dreptate! strigă Cissy.

Thea îşi privi surprinsă sora.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cum ţi-ai putea găsi timp pentru o viaţă de familie? Fii cinstită, Thea! Eşti întotdeauna plecată. Cînd nu eşti în turneu, repeţi, iei lecţii sau mai ştiu eu ce. Mă oboseşte doar să văd cîte ai de făcut. Chiar că e ca şi cum ai intra într-un ordin religios. Are dreptate. Nimeni nu munceşte atît de bunăvoie!

Se ridică şi luă copilul în braţe.

— Trebuie să plec. Trebuie s-o vaccineze pe Angela. Şi am şi nişte cumpărături de făcut. Ne vedem deseară, la cină. Mamă, eşti sigură că nu vreiţi să veniţi, tu şi cu Thea, la noi? Mi-ar face mare plăcere să fiu eu gazda.

— Nu, nu. Am eu pregătit totul.

— Bine. Cum vrei...

Cissy o privi țintă pe Thea și expresia ei deveni serioasă.

— Fă-mi plăcerea și leagă-te de bărbatul ăsta! Și profită la maximum de momentele pe care le poți petrece alături de el. Ți-a spus adevărul și știi asta. Dintotdeauna, să cînți a fost lucrul cel mai important pentru tine, nu?

Le sărută grăbită pe amîndouă și se îndreptă spre ușă.

— Pe deseară!

De îndată ce fiica ei plecă, Marilyn se întoarse spre Thea.

— Crezi că are dreptate?

— Dar tu?

— Nu știu... Ca să fiu sinceră, nu mi-am dat niciodată seama că ții să te măriți.

— Vezi... am avut o copilărie foarte fericită...

Thea se întrerupse și aruncă o privire neliniștită spre mama sa.

— Știu asta, nu?

— Da, știu. Chiar dacă, așa cum zice și Cissy, petreceai mai tot timpul muncind. Mi s-a părut că asta dorești cel mai tare să faci.

— Așa era. Așa a fost mereu... Dar... ei, n-a fost niciodată loc de un bărbat în viața mea. Aveam doar trei ani cînd a murit tata. Și am vi-

sat dintotdeauna să găsesc un om cu care să împart totul, căruia să-i aparţin...

— Cred că e ceva firesc... Dar, spune-mi, cîte vise se pot împlini în cursul unei vieţi?

Privirile li se întîlniră. Şi Thea înţelese ce voia să-i spună mama ei. Fără doar şi poate, avea deja mai mult decît s-ar fi cuvenit, poate.

* * *

Moartă de oboseală, Thea se odihni puţin după prînz. Şi, cînd se trezi, era ora şase jumătate. Se grăbi să facă un duş, îmbrăcă o cămaşă roşu-aprins se rujă puţin, apoi coborî la bucătărie.

— Mamă, de ce nu m-ai trezit? Voiam să te ajut la pregătiri. N-am venit aici ca să dorm toată ziua!

Aplecată deasupra cuptorului, mama ei scoase la iveală un pui uriaş şi rumen.

— Păreai să ai într-adevăr nevoie de somn. Şi cina e simplă de tot.

— Pot să rămîn în blugi?

— Sigur. A! Am auzit o maşină. Uite-i!

Len, înalt şi subţire, cu părul foarte blond şi faţa surîzătoare, intră purtînd o geantă mare, plină cu tot felul de lucruri.

— Bună seara! le spuse, în timp ce traversa

holul, cu brațele încărcate.

Cissy venea din urmă, cu copilul în brațe.

— Vă mutați? întrebă Thea.

Cissy făcu o mutră glumeață.

— N-ai nici cea mai vagă idee de cîte lucruri are nevoie un copil...

— Aveți aici mai multe lucruri decît am eu nevoie pentru un turneu de două săptămîni...

— Se poate, dar tu nu-ți uzi chiloțeii la fiecare sfert de oră!

Thea izbucni în rîs. Cissy deschise frigiderul, așeză sticlele cu lapte și scoase două beri.

— Vrei și tu una, Thea?

— Nu, mulțumesc.

— Ești tot abstinentă?

— Beau doar puțin vin, din cînd în cînd. Alcoolul nu-i bun pentru plămîni.

— Doamne, Thea! Dar viața sexuală e bună? Te-ai resemnat? Poate c-ar trebui să-l eviți pe Don Juan, la urma urmei!

— Actul sexual e excelent pentru sănătate. Așa cum te știu eu pe tine, ai fost mai mult decît încîntată s-o descoperi!

Intrînd în bucătărie la țanc ca să audă ultima replică, Len chicoti:

— Eu sînt cel mai încîntat!

Și o strînse pe Cissy în brațe.

— Vă rog, vă rog! puţin respect pentru urechile mele bătrîne! protestă Marilyn, care aranja salata într-un castron mare, de lemn.

— Urechile tale bătrîne? Ha, ce glumă!

Len îşi îmbrăţişă afectuos soacra, apoi o sărută pe Thea.

— Cum îţi merge, frumoaso? Se pare c-ai triumfat la ultimul recital, nu?

Thea surîse.

— Da, a fost foarte bine. Şi compania ta de asigurări?

— Prosperă...

Seara fu extrem de plăcută, plină de căldură, iar cina — delicioasă. Angela le acapară atenţia de cum se trezi... Erau la cafea, cînd sună telefonul. Marilyn se duse să răspundă.

— E pentru tine, Thea.

— Ah! Trebuie să fie Jacob! I-am spus că vin aici.

— Mie mi se pare că nu-i chiar Jacob.

Thea luă receptorul şi aşteptă ca mama ei să se îndepărteze.

— Alo?

— Alo, Theadora?

— Jeremy!

— Da, eu sînt. De data asta nu te-ai mulţumit să părăseşti nu numai casa mea, ci ai plecat şi

din oraș! Cred că trebuie să ne limităm numai la concerte sau spectacole, pe viitor. Adică vreau să spun... să rămînem îmbrăcați. Trebuie să mă înțelegi, *coitus interruptus* îmi face rău la nervi!

— Jeremy! protestă Thea, cu un ton jignit, care îl făcu să rîdă.

— Nu-ți fie teamă, nu e nimeni prin apropiere. Sînt într-o cabină telefonică. Dacă am înțeles bine, mîine ești la New York? Și eu. Ne-am putea întîlni pentru o plimbare prin Central Park. Prinde bine și trupului, și spiritului.

Spre marea ei mirare, își dădu seama că începe să surîdă.

— Cum de mi-ai aflat numărul de telefon?

— Făcînd uz de farmecul meu pe lîngă Jacob. Norfolk e un oraș mic, așa că am folosit cu succes cartea de telefon. Nu mai era deschis decît un magazin prăpădit, singurul în care am găsit o cabină telefonică, slavă Domnului!

— Cum, ești aici?! Ai sînge în tine, dacă ai făcut drumul pînă aici pentru atîta lucru!

Mizerabilul! Doar nu încerca să se facă invitat la ea acasă!

— Da, am destul tupeu... Încă nu ți-ai dat seama?

Thea încercă să nu strîngă din dinți.

— Avem o reuniune de familie. Nu prea cred

că te pot invita să participi. Ai oroare de viaţa de familie, nu?

— Te înşeli, draga mea. Ador viaţa de familie... sau, cel puţin, cînd o observ de la distanţă! În orice caz, am un prieten care locuieşte la doi paşi. Voi trece pe la tine într-un minut... două. Nu e încîntător din partea mea că ţi-am telefonat, ca să te anunţ?

Acestea fiind spuse, închise telefonul. Thea se întoarse în cameră, clocotind de nervi.

— N-am mai văzut pe cineva cu atît de mult tupeu!

— Cine era?

Cissy tocmai strîngea într-o geantă lucrurile Angelei, iar Len făcea turul camerei, culegînd de zor ce mai rămăsese împrăştiat.

— Jeremy Davidson.

— Jeremy Davidson!

Era pentru prima dată cînd Thea îşi vedea sora atît de emoţionată.

— Te suna din Tanglewood?

— Nu, din Norfolk. Vine aici.

— O, Doamne!

Cissy se grăbi să ascundă geanta după canapea.

— Ce faci, dragă?! strigă Len. Credeam că sîntem gata de plecare.

— Stai jos, Len! Pentru nimic în lume n-aş rata ocazia de a-l întîlni pe Jeremy Davidson. Gîndeşte-te! Cînd le voi povesti partenerilor mei de tenis!

Chiar şi Marilyn începu să se agite. Se grăbea să ducă ceştile la bucătărie, să aşeze husele, să şteargă...

— Alo! le opri Thea, nervoasă, cu mîinile în şolduri. Ia staţi! Bărbatul ăsta dă buzna peste o reuniune de familie! De ce trebuie să vă pregătiţi ca să-l primiţi? Vă asigur că nici n-o să treacă pragul!

— Tu vorbeşti!

Cissy scosese, cotrobăind prin geantă, o perie şi un ruj.

— Cei de talia lui Jeremy Davidson n-au nevoie să fie invitaţi nicăieri, pentru că majoritatea oamenilor se topesc de fericire cînd îl văd. Nu te sfătuiesc să-i trînteşti uşa în nas! Tu n-ai decît să fii supărată, dar eu nu văd în fiecare zi o astfel de celebritate. Ba chiar pot să zic că n-am văzut nici o vedetă de aproape.

— Şi eu sînt o vedetă, îţi aminteşti?

— Ei, pe tine te ştiu dintotdeauna, aşa că nu te pun la socoteală!

Se auzi soneria. Dintr-o dată, Thea îşi pierdu toată siguranţa de sine şi păli brusc. Cissy o iro-

niză:

— ia uitați-vă la ea! Mai are puțin și leșină!

— Cissy! o repezi Marilyn, roșie de emoție.

Len, singurul care își păstrase calmul, remarcă:

— Nu credeți c-ar fi o idee bună să se ducă cineva și să-i deschidă?

Și, după ce observă în ce stare erau cele trei femei, se îndreptă singur spre ușă.

— Bună seara! Intrați, spuse el, pe un ton natural și prietenos. Sînt Leonard Brown, cumnatul lui Thea.

— Încîntat să vă cunosc! Sînt Jeremy...

Len îl opri, surîzînd larg:

— Nu trebuie să vă prezentați! Vă așteptam.

Din momentul intrării lui, camera păru mai mică. Și asta nu fiindcă ar fi fost el atît de înalt. Ci fiindcă deborda de energie. Era îmbrăcat în niște blugi strîmți și un pulover albastru, care îi punea în valoare umerii largi și pieptul viguros.

Merse drept spre Marilyn.

— Trebuie să fiți doamna Anthony. Iertați-mă că am dat buzna. Recunosc că acționez de multe ori sub impulsul momentului, declară el, cu un surîs care-l dezvinovățea întru totul. Și, acum de exemplu, am cedat impulsului de a o revedea pe fiica dumneavoastră.

Radiosă, Marilyn îi întinse mîna.

— Sînteţi binevenit! De ani de zile, sînt una dintre admiratoarele dumneavoastră.

— Ce cuvinte plăcute! Am înţeles că aţi urmărit-o pe Thea încă de la început, aşa încît ceea ce-mi spuneţi acum are pentru mine mai multă valoare. Sînteţi expertă în materie. Sînt încîntat să vă cunosc.

Thea se simţi trădată de respectul pe care mama ei îl arăta faţă de omul acesta care... Care ce? La urma urmei, nu făcuse nimic, decît să recunoască cinstit că nu vrea să se recăsătorească. Trebuia să fie supărată pentru asta? La drept vorbind, nu mai era sigură...

Cissy se îndreptă spre el, cu mîna întinsă, iar vocea îi tremură puţin cînd spuse:

— Bună seara! Sînt Cecilia, sora lui Thea.

«Surîsul lui ar putea lumina o întreagă piaţă», gîndi Thea, cu năduf, privindu-l.

— Bună seara! răspunse Jeremy, luîndu-i mîna într-ale sale, apoi privirea îi trecu de la Cissy, la Marilyn şi la Thea. Văd că frumuseţea e aici la ea acasă!

Thea scutură capul.

— Trebuie să recunosc, vizita ta mă surprinde. Dar, fiindcă tot eşti aici, vrei să guşti prăjitura cu mere pe care a făcut-o mama?

— Cu plăcere, răspunse el surîzător.

— Ați cinat? se neliniști Marilyn, conducîndu-l spre singurul fotoliu confortabil al camerei. A mai rămas puțin pui... V-aș putea pregăti o gustare...

— Mulțumesc. M-am oprit la un *fast-food*, dar voi gusta cu plăcere prăjitura.

Thea își dădu seama că nici mama ei, nici Cissy, nu păreau grăbite să aducă prăjitura. Așa că se îndreptă ea însăși spre bucătărie. Cînd se întoarse, cu o felie generoasă de prăjitură, glazurată cu înghețată de vanilie, Jeremy avusese deja timp să se împrietenească cu toată lumea. Îi întinse farfuria și se așeză alături, observîndu-l în liniște.

Aura pe care o avea atunci cînd dirija era vizibilă și în această seară, în pofida simplității momentului. În timp ce mînca, privirea îi era îndreptată spre interlocutor, căruia îi punea întrebări sau făcea comentarii, ca să încurajeze conversația. Avea aerul că se interesează cu adevărat de cariera lui Len, sau de serviciul lui Marilyn și chiar de problemele pe care le avea Cissy în calitate de mamă și soție. Ori era foarte abil, ori era un om cu adevărat remarcabil! Și constată cu regret că cea de-a doua ipoteză i se părea mai plauzibilă.

Conversaţia dură cam o jumătate de oră. Len sfîrşi prin a se ridica, anunţînd:

— Trebuie într-adevăr să plecăm. Angela va mai avea nevoie în curînd de încă o masă.

Apoi, cu un gest, îl opri pe Jeremy, care se pregătea să se ridice.

— Nu vă deranjaţi. Duc bagajele noastre la maşină, după care mă întorc să-mi iau rămas bun.

Jeremy se întoarse atunci spre Thea.

— Jacob mi-a spus că intenţionezi să-ţi laşi maşina aici şi să iei un taxi pînă la aeroport.

Cissy sări:

— Te conduc eu la aeroport! Mai ales dacă-mi dai voie s-o fac la volanul Porsche-ului tău...

— Maşina îţi stă la dispoziţie. Dar trebuie să iau primul avion spre New York. Nu te deranja atît de devreme! Comand un taxi înainte să mă culc.

— Inutil! interveni Jeremy, cu un surîs diabolic. Şi eu trebuie să fiu dimineaţă la Boston — şi să zbor apoi spre New York. Am acolo întîlnire cu un prieten căruia îi las maşina, fiindcă mă întorc peste două săptămîni. Pot să trec să te iau mîine dimineaţă.

— Ce idee bună! aprobă Marilyn, încîntată.

— Dar...

Thea căută în zadar o scuză. Mintea îi era incapabilă să funcţioneze.

— N-ar fi mai comod pentru tine să pleci spre Boston încă din seara asta? încercă ea.

— Cîtuşi de puţin. Aşa cum ţi-am spus, am un prieten care stă în apropiere. S-a oferit să mă găzduiască pentru o noapte. Prefer să fac acum un drum de numai cîteva minute şi să las pe mîine drumul spre Boston.

Se ridică.

— Fiindcă Len şi Cissy pleacă, plec şi eu. Avem cu toţii nevoie de o noapte buna.

Îşi luă rămas bun de la Marilyn şi se întoarse spre Thea.

— Voi fi aici la şase şi jumătate, ca să fim siguri că prindem zborul de opt.

Şi, tot complimentînd-o pe micuţa Angela, care dormea din nou în braţele mamei sale, ieşi o dată cu Cissy şi Len. Marilyn suspină:

— Ce bărbat încîntător, Thea! Şi atît de frumos! E chiar mai frumos decît pare la televizor. Înţeleg prea bine de ce te atrage atît!

Thea privi figura extaziată a mamei sale. Puterea de fascinaţie a lui Jeremy nu era doar o poveste. Era chiar prea adevărată! Avea impresia că-i căzuse şi ea victimă şi că nu mai putea face nimic.

Șase

Jeremy sosi exact la ora promisă — din fericire pentru Thea, căreia începuse să-i bată inima mai repede cu un sfert de oră înainte.

— Bună dimineața, Jeremy! o auzi pe Marilyn. Se pare că te-ai odihnit destul de bine! Thea sosește imediat. Îi e foarte greu să se scoale dis-de-dimineață...

În loc de răspuns, Thea se mulțumi să-și ia repede geanta și să iasă. Într-adevăr, Jeremy părea treaz, binedispus și era îmbrăcat cu un

superb costum de vară. Se felicită în gînd pentru alegerea făcută de ea: rochia albă de bumbac îi venea de minune.

— Bună ziua, Thea! Eşti gata?

— Da, articula ea, fascinată de zîmbetul lui.

Jeremy se întoarse, apoi, spre Marilyn:

— Am fost încîntat să vă cunosc. Sînt sigur că ne vom revedea. Şi, nu vă neliniştiţi pentru Thea. Vă promit că o să am grijă de ea, pînă cînd o să se trezească de tot...

Marilyn rîse.

— În cazul acesta, nu pot decît să vă mulţumesc. Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, Jeremy. Eşti oricînd binevenit aici.

Thea îşi îmbrăţişă mama şi plecă împreună cu Jeremy.

— Ai avut un succes nebun printre membrii familiei mele! Ţi-ai mai cîştigat trei admiratori, poate chiar patru... Parcă poţi să ştii de la ce vîrstă încep bebeluşii să aibă propriile impresii?!

— Îmi plac ai tăi, replică el zîmbind. Toţi sînt foarte drăguţi... Mai ales mama ta, care e de-a dreptul minunată!

Fetei nu-i venea să creadă că vorbea serios. Se uită repede la el, cu coada ochiului: părea, într-adevăr, sincer.

— Poate că, la urma urmei, nu eşti chiar atît

de pretenţios! adăugă ea în timp ce el punea bagajele în portbagajul *Porche*-ului.

— Şi de ce, mă rog, ar trebui să fiu pretenţios?

Thea se aşeză pe scaun şi-şi prinse centura. de siguranţă. O secundă mai tîrziu, Jeremy făcea la fel.

— Ai avea ceva motive...

Motorul maşinii începu să toarcă.

— Nu cred. Asta m-ar îndepărta de oameni şi n-aş suporta. Am întîlnit foarte rar un om care să n-aibă nimic interesant.

Cînd ajunseră la şosea, semaforul îşi schimbă culoarea. Fură nevoiţi să oprească maşina. După cîteva secunde de aşteptare, Jeremy spuse cu un aer meditativ:

— Thea, priveşte puţin în urmă.

— De ce?

— Priveşte în urmă!

Consternată, ea se întoarse.

— Nu văd prea bine... Ce s-a întîmplat?

— Nu-i nici o maşină în spate. Coboară — hai, coboară! — şi uită-te...

— Ai înnebunit? Ce-nseamnă asta?

— Am motivele mele. Haide, nu durează mai mult de un minut!

Thea se uita la el, nedumerită. Dădu plictisită

ochii peste cap şi, ridicînd din umeri, ieşi din maşină. Se uită atentă de jur împrejur. Văzu două rînduri de pavilioane aproape identice, locuite, peluze cu iarba tunsă, o tricicletă, o maşină de tuns iarba uitată într-o grădină... Toate acestea îi erau familiare dar, privindu-le acum, avea o senzaţie oarecum stranie. Urcă din nou în maşină.

— Ei? Ce-ai văzut?

— Ce să văd? Decorul în care am copilărit: case, grădiniţe, trotuare... Ce altceva ar fi trebuit să văd?

— Exact. E locul în care poţi începe o viaţă minunată, spuse el, demarînd. Dar tot aici ţi-ar plăcea s-o continui?

Ea îl privea, din ce în ce mai uimită. Deodată, înţelese:

— Aşa, deci... Care va să zică, e un mesaj! Evident — deşi sper să nu-mi pierd niciodată simplitatea pretenţiilor — e clar că nu într-un astfel de loc voi trăi după ce mă voi mărita.

— Adică, vrei să urci mai sus în ierarhia socială, nu?

— Bineînţeles, răspunse ea, cu nepăsare.

— Dar ce diferenţă o să fie, Thea, dacă aspiri la acelaşi tip de fericire? Nu ţi-am cerut să te uiţi la cît de mari sînt casele. Voiam să-ţi atrag

atenţia asupra stilului de viaţă pe care îl reflectă. Cămin, familie, copii... Da, e minunat şi mulţumitor pentru cei mai mulţi dintre oameni. Dar, se compară asta cu emoţia pe care o resimţi cînd, din culise, auzi orchestra atacînd uvertura? Se compară cu frisonul care te ia cînd intri în scenă, cînd aplauzele te înconjoară, cînd lumea se înclină în faţa ta? Gîndeşte-te bine!

Thea nu răspunse. Poate avea nevoie de o astfel de lecţie... Asta-şi dorea? Un cămin şi copii? Se gîndi la casa lui Cissy, la Len şi la adorabila Angela. Se închipui pe sine trăind la nesfîrşit într-o căsuţă nouă, într-un orăşel oarecare... Apoi, se imaginâ înăuntrul casei...

Scuturâ din cap cu putere. I se părea o prostie. Numai închipuirea unei astfel de case o îngrozea.

Cînd se opriră în faţa terminalului companiei *Eastern Airlines*, un tînăr se îndreptă rapid spre maşină şi deschise portiera din dreptul ei.

— Bună ziua, Glenn! îi zise Jeremy.

— Bună ziua, Jeremy! Biletele voastre sînt la mine. O să mă ocup eu de bagajele voastre. Puteţi merge direct spre terminal. Mai aveţi la dispoziţie douăzeci de minute, în cazul în care doriţi să beţi o cafea...

Thea se aplecă să-şi ridice bagajele.

— Vreţi să luaţi ceva anume cu dumneavoastră?

— Da, acesta.

— Perfect. Îl veţi găsi sub scaun. Pentru restul, lăsaţi-mă pe mine... Le înregistrez eu, domnişoară Anthony.

Ea încuviinţă, uşor uimită, după care se îndepărtă, iar ei doi intrară în aerogară.

Cînd Glenn se îndepărtase destul, Thea murmură:

— E foarte impresionant... Întotdeauna călătoreşti în astfel de condiţii, domnule dirijor?

El îi surîse cu insolenţă.

— De cîte ori pot, *miss Coloratura*. Îmi place să las pe seama altora detaliile practice. E una dintre cele mai mari plăceri ale celebrităţii.

— Atunci mă grăbesc s-ajung celebră!

— Eşti departe de-a fi o necunoscută.

— Adevărat. Dar, gîndindu-mă mai bine, cred că mi-ar fi cam greu să accept ajutorul cuiva, într-atît m-am obişnuit să mă descurc singură.

— Va trebui să înveţi. Timpul cîştigat te va ajuta să-ţi perfecţionezi arta.

Thea rîse uşor.

— Arta de-a trăi, poate... Cam asta aş învăţa dacă aş sta mai mult în preajma ta...

— Vezi! Ţi-am zis că ţi-aş putea fi de folos...

Privirile lor amuzate se întîlniră din nou.

— Mi-ai spus tu asta? Nu-mi amintesc!

— Ar trebui să mă asculţi cu mai multă atenţie.

— Jeremy, ai o părere mult prea bună despre tine!

— Se poate... Dar, dacă aş reflecta la tot ceea ce nu pot face, nu m-aş mai hotărî niciodată să fac ceva!

— Destul cu consideraţiile filozofice! strigă Thea. E prea mult şi creieraşul meu nu cred că poate să suporte!

— Da? Atunci, hai să luăm o cafea.

Cînd intrară în cofetărie, Thea văzu capetele celor dinăuntru întorcîndu-se brusc spre ei şi şuşotelile celorlalţi înteţindu-se, parcă. Jeremy părea indiferent la toate acestea.

— Simplă sau cu lapte?

— Ce? A..., cu lapte.

El se servi cu două cești de cafea.

— Unde ţi-e gîndul?

— Tocmai priveam oamenii care *te* săgetau cu privirile. Nu mi s-a părut să fi observat şi tu asta...

— Draga mea, te cam repeţi.

Se aşezară apoi la o masă, lîngă un uriaş perete de sticlă ce dădea spre pistă. Thea sorbi

o gură de cafea fierbinte, puse ceşcuţa pe masă şi îi aruncă lui Jeremy o privire acră.

— Tuturor femeilor le spui *draga mea*? Sau faci o excepţie pentru mine?

— Nu vezi că-ţi fac curte? Nu vezi că alerg cu limba scoasă după tine?

— De ce, Jeremy? De ce eu?

— Vezi că nu mă asculţi cu destulă atenţie! Dac-ai fi fost mai atentă, ţi-ai fi amintit că — în prima noastră minunată noapte — ţi-am mărturisit cît de puternic simţeam că sîntem făcuţi unul pentru celălalt! Nu pot să-mi explic mie însumi de ce, darămite ţie! E o senzaţie nouă pentru mine.

Vocea lui părea sinceră. Pentru ea fu clar că, dacă se lăsa pradă emoţiilor pe care acest bărbat i le oferea, o să-i cedeze. Şi aşa o înspăimînta puterea pe care, deja, o avea Jeremy asupra ei...

— O, Jeremy! murmură ea. Ce-o să se întîmple cu casa mea, acoperită de viţă de vie?

Pe amîndoi îi pufni rîsul. Jeremy puse, apoi, uşor mîna peste a ei. Ochii lui, negri şi pătrunzători, îi mîngîiară cu privirea chipul neliniştit.

— Într-o zi — cine ştie? — cînd coardele tale vocale vor fi obosite şi cînd eu n-o să mă mai pot ţine drept pe o estradă şi n-o să mai pot

ridica brațele, atunci o să ne mutăm în casa ta, comentă el, uitîndu-se precipitat la ceas.

— Trebuie să plecăm.

Se ridică repede și îi întinse mîna. Thea avu impresia că strîngerea lor pecetluiește un angajament, dar Jeremy îi întinsese mîna ca s-o ajute să se ridice... Impresia magică se prelungi, pentru că, pînă la poarta de plecare, el o ținu în continuare de mînă. Și, cînd Thea luă loc în avion, ar fi putut jura că se așezase pe un covor zburător, ce o ducea direct în Țara Minunilor.

După ce se așezară, Jeremy o rugă să-l scuze puțin. Avea de citit cîteva partituri pentru următorul său concert, de la Bruxelles. Atunci, ea profită și scoase din geantă partitura *Madame Butterfly* și începu să studieze.

— Cînd o să cînți asta? întrebă el.

— Începem repetițiile pe 8 octombrie, iar spectacolele vor fi pe 11 și 13, în aceeași lună.

— La San Francisco, nu?

— Da.

— Dacă vrei, aș putea asista la ultima reprezentație.

Pe Thea o bucură acest ultim gînd.

— Ai putea, într-adevăr? Aș fi atît de fericită!

Jeremy păru că se relaxează.

— Thea, trebuie să ne comparăm orarele,

pentru a vedea cînd şi unde ne-am putea întîlni în următoarele săptămîni... Eu plec poimîine în Belgia. Am putea cina împreună diseară şi mîine seară?

— Şi de ce n-am lua împreună şi prînzul... şi micul dejun? îi întoarse ea întrebarea, cu o privire plină de subînţeles.

— Dimineaţa, mă mulţumesc cu o ceaşcă de cafea şi cu un sandwich, toate luate în grabă. La prînz, iau din nou un sandwich — în timpul unei repetiţii, sau aplecat asupra unei partituri. Seara, e cam tot aşa... Dar, dacă eşti... liberă, o să-mi schimb obiceiurile, spuse el, mîngîindu-i buzele cu vîrfurile degetelor.

— Sînt pe cale să mă îndrăgostesc de tine, Jeremy Davidson! şopti ea. Fii atent!

— Atunci, înseamnă că sîntem amîndoi îndrăgostiţi, Theadora! Ce inteligent din partea noastră să ne sincronizăm sentimentele! replică el, pe un ton glumeţ.

Thea îl sorbea din priviri. Avea riduri în colţul ochilor, chiar şi cînd era serios, şi asta îi plăcea. Dorea să şi-l întipărească în memorie, ca pe o partitură de operă, fără să uite nici cea mai măruntă notă, nici cea mai subtilă nuanţă sau schimbare de ton.

— De acord. Voi lua cina cu tine, apoi, a doua-

zi, o să iau în grabă o cafea şi o felie de pîine, dacă aşa îţi place!

— Iată ceva provocator! exclamă el. Dar, mai întîi, am putea încheia o înţelegere?

— Sînt deschisă oricăror negocieri.

— Thea, tu nu-mi stimulezi doar imaginaţia...

Ea îl privi şăgalnic, apoi, aplecîndu-se, îşi puse fruntea pe braţul lui.

— Şi... ce-i cu înţelegerea de care vorbeai?

— Ai putea să-mi spui — înainte de-a ajunge în pat — dacă ai intenţia să fugi din nou?

— Vrei un preaviz?

— Da, te rog. E dificil să dirijezi cînd îţi tremură mîinile!

— S-a-nţeles! Dar, în schimb, promite-mi că-ţi programezi compunerea operelor tale... în alte momente...

Privirea ei se pierduse cu totul într-a sa.

— Ei, dar dacă-ţi vine în minte o temă la fel de strălucitoare ca aceea..., continuă ea pe acelaşi ton.

— Îmi vine în minte ceva mai puţin *strălucitor*, dar mai *elocvent*...

— Mai bine ne-am opri aici, murmură ea, sau stewardesa îşi va pune întrebări. Mai bine, hai să ne consultăm agendele!

Cînd le deschiseră, realitatea crudă îi izbi

După Bruxelles, Jeremy urma să p'ece la Frankfurt, apoi trebuia să revină la Boston, după care avea să traverseze din nou Oceanul, oprindu-se la Londra, Milano şi Lausanne. Avea să petreacă vreo cîteva zile şi în New York, dar nu aceleaşi timp cu Thea. Ea avea un recital la Streasa, în Italia, după care urma participarea la un concert în Saratoga. Apoi, urma să plece în California, la Santa Barbara, pe urmă — Monaco, din nou la New York, pentru a cînta alături de Ginny şi, în cele din urmă, San Francisco.

— Jeremy, n-o să ne putem vedea timp de şase săptămîni. Cum o să reziste relaţia noastră?

Era un strigăt disperat. Jeremy o prinse delicat de bărbie.

— Dac-ai avea un iubit — avocat la Chicago, să spunem — cînd l-ai vedea?

Thea oftă.

— Peste opt săptămîni, după San Francisco şi Denver.

— Ei, vezi?

Degetele lui Jeremy alunecară pe obrazul ei, mîngîind-o, gest care o făcu mai melancolică.

— O să avem timp destul să aprofundăm relaţia noastră, Thea. Priveşte partea optimistă

a lucrurilor. Am început-o nerăbdători şi de aceea ne-am certat. Trebuie să învăţăm să avem răbdare. Şase săptămîni de despărţire pot fi o lecţie necesară.

Thea se strădui să-şi alunge tristeţea.

— Presupun că ai dreptate. Pare să sune rezonabil...

— Asta e. Rezonabil, logic, necesar...

Făcu o scurtă pauză.

— ... şi de neconceput!

Thea îi privi ochii care rîdeau, ridurile atît de dragi şi expresia poznaşă.

— Şase săptămîni! Nici nu se pune problema! O să găsim noi un mijloc să ne vedem!

— Slavă Domnului! exclamă Thea, înveselită. Mai aveam puţin şi amuţeam pe veci, din cauza discursului tău atît de rezonabil!

Şi, cu un suspin de uşurare, reîncepu să-şi studieze partitura.

* * *

Cînd ajunseră la New York, Thea luă un taxi, Jeremy — un altul. Ea pleca spre casă, el — la o repetiţie. Urmau să se revadă în cursul serii. De îndată ce se despărţiră, Thea simţi cum se cufundă în tristeţe...

Dar, imediat ce intră în apartament, își aminti repede de toate îndatoririle pe care le avea, de toate urgențele, de vechiul său program. Se dezbrăcă, își trase pe ea o pereche de pantaloni și — după ce mîncă cu poftă niște ochiuri și o felie de pîine prăjită — începu să dea cîteva telefoane, pentru confirmarea programului și pentru a aranja întîlnirile viitoare. Apoi, se așeză la pian.

În cele trei ore care urmară, munci fără nici o clipă de răgaz. Își încălzi mai întîi vocea, urcînd game din semiton în semiton, încercînd să ajungă, cu claritate extremă, la arpegii din ce în ce mai rapide. Apoi făcu exerciții de dicție și pentru controlul respirației. Vocaliză astfel timp de o oră, înainte de a se apuca de liedurile germane. Alesese cîteva, tocmai ca să-și extindă volumul vocal — cu totul altele decît cele care erau în programul viitoarelor sale apariții în public. A doua zi, urma să le mai lucreze, acompaniată de Jacob, încă trei ore.

După ce termină, ieși și luă un taxi, îndreptîndu-se hotărîtă spre sala de gimnastică. O musculatură bună era esențială pentru a suporta oboseala unei seri întregi petrecută pe-o scenă de operă. Unul dintre profesorii săi făcuse o comparație între efortul unei cîntărețe de operă

şi cel al unui şofer de camion. Dar Thea îl contrazise. Şoferul muncea stînd aşezat...

Sosi, în sfîrşit, momentul în care se putu gîndi la apropiata întîlnire cu Jeremy. Ea, care de obicei se îmbrăca într-un timp record, nu ştia ce toaletă să aleagă. Se voia frumoasă, irezistibilă. Sfîrşi prin a alege o rochie verde pal, mulată pe corp şi cu o croială impecabilă. Se încălţă cu sandale asortate.

Cînd se auzi soneria, aproape alergă spre uşă şi o deschise larg şi dintr-o dată, prea nerăbdătoare ca să mai bage de seamă nuanţele...

De fiecare dată cînd îl vedea pe Jeremy stînd în prag, era uimită de alura lui. O fascinau, pur şi simplu, umerii săi largi şi zîmbetul lui seducător. Acum, purta un costum bleumarin, o cămaşă albă şi o cravată neagră, cu dungi fine. Privindu-l, îşi spuse că nu mai întîlnise niciodată un bărbat mai frumos. Nici nu putea exista, probabil...

— Thea, eşti încîntătoare!

Făcu doi paşi şi o luă în braţe, împingînd uşa cu piciorul. O strînse la pieptul său, căutîndu-i lacom buzele. Se sărutară îndelung, cu toată dorinţa care mocnea în ei de-atîta timp, cu toată pasiunea pe care o resimţeau unul pentru celălalt. Ea se simţea gata — ba chiar nerăb-

datoare — să reia jocul întrerupt de două ori. Jeremy își trecu degetele tremurînde prin părul ei, suspinînd de plăcere. Ridică ochii. Privirea lui întunecată ardea de dorință. Cu vocea răgușită, el întrebă:

— Ți-ai schimbat părerea?

— Dacă te referi la posibilitatea de a o lua din nou la fugă, fii liniștit. Nu intenționez *deloc* s-o fac.

Surîse — un surîs amestecat cu dorință și tristețe. Apoi spuse, grav:

— Aș fi vrut să știu dacă mi-ai acceptat ideile referitoare la căsătorie.

— Tot ce-ți pot spune este că n-am mai simțit niciodată ceea ce simt acum. De cînd ne-am revăzut, la Tanglewood, te doresc atît de mult, încît îmi face rău.

El se îndepărtă de ea cu cîțiva pași, se opri o clipă, apoi se întoarse, derutat.

— Cred că ni se întîmplă ceva deosebit. Sînt ca sub stare de șoc. Credeam că-s imun la astfel de experiențe...

Își trecu nervos mîinile prin păr.

— Thea, hai să stăm jos, puțin...

Se așezară, unul lîngă celălalt, pe canapea, fără să se atingă, dar legați prin puterea magică a dorinței.

— Știi cît de mult iubesc muzica, începu Jeremy.

Ea încuviință, tăcută, din cap.

— Nimic, pînă în acest moment, nu mi-a amenințat prima iubire.

Cu timiditate, ea întrebă:

— Dar fosta ta soție? Trebuie s-o fi iubit. Doar te-ai căsătorit cu ea...

— Mi se părea c-o iubesc. Fusesem prieteni încă din liceu, iar în timpul studiilor universitare întîlneam în vacanțe. Apoi, familia ei s-a mutat, iar noi ne-am despărțit... După un timp, ne-am reîntîlnit, într-o seară, la o recepție. Am reînnodat firul prieteniei noastre. Și, am ajuns la în fața altarului, fără să ne dăm seama...

— Ce anume n-a mers?

— Nimic special... A fost o greșeală, încă de la început. Betty promisese că-mi va respecta cariera, devoțiunea mea față de Muzică... Ce prostie! N-a trecut nici măcar o lună pînă la prima noastră ceartă serioasă! Era extrem de geloasă...

— Pe cine?

El o privi, concentrat:

— Cum adică *pe cine*, Thea? Pe muzică! Și-a uitat foarte repede promisiunile... Îmi disșprețuia cariera, îmi făcea tot felul de reproșuri, a-

cuzații...

— N-a fost prea onest...

— Nu, dar asta-i natura umană. Voia să fie pe primul loc, dar asta nu s-a putut. Timp de trei ani — care mi s-au părut interminabili! — am încercat s-o conving, s-o includ în viața mea, să-i ofer sentimentul la care rîvnea... Nimic n-a mers. M-ai întrebat dacă am iubit-o și ți-am răspuns *da*. Însă ceea ce simt acum e ceva complet diferit... și asta mă încîntă. Da, Thea, din clipa în care te-am văzut, în timp ce tu mă fulgerai cu privirea, ceea ce-am simțit pentru tine a fost deasupra oricărui sentiment pe care l-am putut simți pentru o ființă umană.

Jeremey începu să-și maseze tîmplele, cu un gest crispat. Părea că vrea să șteargă din minte ultimele cuvinte.

— Chiar dacă nu sînt de acord cu căsătoria între ființele speciei noastre, cred că o dragoste poate dura o viață. Dar am nevoie de acordul tău. Nu vreau să ne chinuim unul pe celălalt. Vreau să ne unim destinele în cunoștință de cauză. Am fost suficient de clar?

Ea aprobă în tăcere. Dacă trebuia să accepte felul acesta de viață pentru a-l avea pe el, fie! Pentru că avea nevoie de Jeremy.

Văzu cum fața lui se luminează.

— Hai la cină! Sînt destul de superstiţios pentru a crede într-un vechi proverb: *Niciodată doi, fără un al treilea*. Poate c-ar fi mai prudent să-ţi fac curte în mod platonic... cel puţin, încă o perioadă...

Thea ar fi vrut să-l contrazică, dar tăcu. La urma-urmei, poate că el avea dreptate.

— Vreau să ştiu totul despre tine, spuse el. Dacă şi cum te jucai cînd erai mică, numele păpuşilor tale, mîncarea preferată...

Îi întinse mîna şi o ajută să se ridice.

— Abia aştept să-ţi povestesc cum mi-am rupt braţul cînd am căzut dintr-un copac şi cum mama a plîns în drum spre spital — nu de durerea mea, ci de teama că n-o să mai pot cînta la pian.

Plecară amîndoi rîzînd.

Thea lăsă în urmă toate îndoielile ei, în momentul în care încuie uşa. Şi, îndreptîndu-se spre ascensor, îl luă pe Jeremy de braţ, se ridică pe vîrfuri şi-l sărută lung...

Șapte

O limuzină argintie îi aștepta în fața imobilului. Și nu una oarecare, ci un *Rolls Royce Silver Cloud*. Șoferul le deschise portiera și Thea, vizibil emoționată, se așeză, examinînd atenta interiorul.

— E prima dată cînd urc într-un *Rolls Royce*...

Mîngîie extaziată telefonul placat cu aur și pielea cu care era capitonat scaunul.

— N-am văzut în viața mea o mașină mai luxoasă!

Jeremy îi luă mîna, mîngîindu-i uşor vîrfurile degetelor.

— Mă gîndeam eu c-o să fii impresionată!

— *Impresionată?!* Ai banii care să-ţi permită aşa ceva?

Jeremy rîse:

— Nu, nu-i am! Maşina asta e a unui prieten.

Ea îl privi sceptică.

— Jeremy, cîţi prieteni ai tu? Şi, mai ales, cîţi dintre ei sînt scandalos de bogaţi?

— Draga mea, e de-ajuns să am chiar şi unul singur care să fie — după expresia ta — *scandalos de bogat*. Acest *Rolls* aparţine cuplului Germaine şi Andre Luvall, pe care i-ai cunoscut la Tanglewood.

— A, da! Îmi amintesc că Andre mi-a povestit de apartamentul lor din New York... Şi, încotro mergem în acest superb vehicul? În California, sper!

— N-ai ghicit! Nu prea avem timp. Am rezervat o masă la «Luteţia».

— O, Doamne!

— N-ai fost niciodată acolo?

— Nu... Am aşteptat pe cineva care să poată plăti nota.

— Ai noroc, ai găsit! Am intenţia să te îndop cu bunătăţi!

— De acord întru totul!

— Vezi, sînt cîteva avantaje ale acestui tip de relaţie. Nu cred că-ţi puteai imagina un soţ care să te scoată la «Luteţia» într-un *Rolls Royce*, nu?

— Cine ştie? Un soţ ca Andre ar face-o, probabil...

— Să nu mai vorbim de Andre... N-ar fi bun pentru tine. Nu ştie rici să deosebească notele, spuse el, prefăcîndu-se că priveşte dincolo de geamul maşinii.

Cînd ajunseră la restaurant, maşina atrase atenţia pînă şi celor mai blazaţi new-yorkezi. Thea încercă să coboare cu nonşalanţă, ca şi cum ar fi fost obişnuită cu un asemenea lux. De fapt, i se părea că e Cenuşăreasa, şi se întreba dacă nu cumva *Rolls*-ul avea să devină o tărăboanţă, în momentul în care se va fi îndepărtat.

Şeful de sală îi conduse cu atîta solicitudine, încît Thea se simţi stîngace. Dar serviciul fu atît de eficace şi de discret, încît dineul deveni curînd foarte romantic şi foarte intim. Jeremy comandase şampanie şi, din nou, toastară unul în cinstea celuilalt.

— Ce-ai să mai compui, după ce termini acest concert?

El surîse. Sub luminile discrete ale sălii, gropiţa care i se forma în bărbie părea un cuib de umbră şi promisiuni. Era încîntător.

— Ai auzit de Graham Robeson?

— Coregraful? Desigur!

— Lucrează la un balet avîrd ca pretxt romanul *Roşu şi Negru*, de Sterdhal. E foarte dramatic, aproape o melodramă. Va fi, cu siguranţă, un triumf... Dacă şi muzica va fi la înălţime! Va fi un jazz foarte modern. Mi-ar plăcea să-ţi spun, într-o zi, ce dei am despre muzica modernă!

— Într-o zi, repetă ea... Într-o zi, vei scrie ceva pentru mine, Jeremy? Măcar o melodie?

— Mult mai mult. O operă întreagă!

Din fericire, ospătarul se apropia, cu salatele. Thea era pe cale de a rămîne mută de emoţie... Urma să rămînă în posteritate...

— Thea, am vorbit cu Eli Gehler.

— Cu cine?

Se străduia să revină la realitate.

— Eli Gehler, profesorul de canto. Este cel mai bun expert în *bel canto* dir această emisferă.

— Credeam c-a ieşit la pensie.

— Da, însă i-am vorbit despre tine şi s-a arătat interesat. Ca şi mine, de altfel, el e de

părere că ai o voce unică şi i-ar plăcea să te asculte.

— E o mare onoare, dar lucrez cu Mel Millett, de ani de zile. Nu pot renunţa acum la el...

— Millett ţi-a dat tot ceea ce-ţi putea da. E timpul să-l părăseşti.

— Nu sînt de acord, protestă ea. E extrem de competent. Şi nu pentru că nu-i el nebun după *bel canto*...

— Nu te enerva, Thea. Vino la Eli, după care hotărăşti singură. Nu trebuie să decizi acum...

— Doamne! Eşti un tiran!

El începu să rîdă, destinzîndu-i mai mult chipul seducător. Cum să ţii piept acestui bărbat frumos, arogant şi care avea întotdeauna dreptate? Îşi dădea seama ce şansă avea dacă putea să-l vadă pe Eli Gehler. Era un profesor extraordinar, era o legendă vie... Ar fi nebună să rateze o audiţie la Eli Gehler. Ştia prea bine că Mel o învăţase, deja, tot ce ştia. Era timpul pentru o schimbare!

Tot restul serii, vorbiră despre carierele lor.

— Jeremy, de unde ţi-a venit gustul pentru muzică?

— E un mister... Tata e medic şi, în materie de muzică, nu apreciază decît fanfara. Mama a cîntat, în tinereţe, la chitară, însă foarte puţin.

Cît despre fraţii mei, asistă la concertele mele şi aplaudă din răsputeri, dar habar n-au ce e muzica clasică.

— Cu ce se ocupă?

— Unul este pediatru şi celălalt — chimist. Două spirite ştiinţifice.

Thea muşcă dintr-o delicioasă prăjitură, gîndindu-se la faptul că avea să devină — în doar cîteva ore — mai intimă cu Jeremy decît reuşise să devină — în trei ani! — cu tenorul acela care pretindea că vrea să se însoare cu ea... Apoi, cînd sosi spuma de ciocolată, înţelese că, pe măsură ce afla mai multe despre Jeremy, îl iubea din ce în ce mai tare.

După ce traversară sala, ieşiră ţinîndu-se de braţ. Era foarte mîndră de faptul că se afla lîngă el, dar, cînd ajunseră în stradă, îşi pierdu siguranţa de sine. Cîţiva jurnalişti aflaseră de prezenţa lui Jeremy şi îl aşteptau. Flashurile clipiră dintr-odată, iar întrebările începură să curgă.

— E ceva serios între dumneavoastră şi domnişoara Anthony?

— E adevărat că v-aţi întîlnit la Tanglewood şi v-aţi îndrăgostit unul de celălalt?

Speriată şi şocată de o asemenea curiozitate legată de viaţa lor privată, Thea se strînse mai

aproape de Jeremy. El îşi croia drum printre jurnalişti, răspunzîndu-le sec:

— N-am nimic de comentat.

Limuzina alunecă de-a lungul trotuarului şi se opri drept în faţa lor. Şoferul ieşi şi, îndepărtînd jurnaliştii, îi împinse uşor pe Thea şi pe Jeremy în maşină.

După ce maşina porni, el spuse, cu multă amărăciune în glas:

— Iată şi partea neplăcută a gloriei! Jurnaliştii ăştia sînt ca hienele avide de carne proaspătă.

Thea nu-l văzuse niciodată atît de supărat. Suspină îndelung şi-şi deşcleştă pumnii.

— Iartă-mă, m-am enervat. Nici nu ştii cît de mult detest să am ceea ce se numeşte o *viaţă publică*.

— Te înţeleg. Probabil, şi eu aş fi avut aceeaşi reacţie.

O strînse în braţe afectuos, făcînd-o să se simtă mai în siguranţă alături de el.

— Thea... Thea, te iubesc! şopti el, cu vocea frîntă de emoţie.

Ea închise ochii, pentru a gusta mai bine această clipă. Fiindcă ştia că, ani în şir, îşi va aminti seara petrecută la restaurant, drumul cu limuzina, vocea lui caldă...

— Şi eu te iubesc, Jeremy, şi eu te iubesc!

Maşina se opri. O conduse pînă la uşă. Thea îi întinse lui cheia dar, spre surpriza ei, Jeremy o ţinu un moment în mînă, apoi i-o înapoie.

— Nu... Vrem ca relaţia noastră să dureze, nu?

Ea răspunse cu greu.

— Da.

— Trebuie să ne trezim devreme mîine, nu?

— Mda, aprobă ea, lemătoare.

— Şi nu vrem să stricăm totul grăbindu-ne, adevărat?

— Adevărat, gemu ea.

— Atunci, trebuie să... ne abţinem. Pînă mîine seară... Am să comand o cină de vis, cu şampanie şi lumînări. Apoi...

Surîse, iar ochii i se luminară.

— Apoi...

Dorinţa ei era atît de puternică, încît avea senzaţia că o să explodeze în mii de bucăţi. Îl privea pierdută, trupul vibrîndu-i parcă la atingerea vorbelor lui.

— Noapte bună, Thea! Dacă am noroc, poate te visez...

O îmbrăţişă şi începu să o sărute delicat pe pleoape, pe obraji. Apoi, buzele îi alunecară uşor pe gîtul ei, pe lobul roz al urechii... Şi, în timp ce trupurile lor, unite strîns în această

îmbrățișare, nu se îndurau să se despartă, buzele lor se întîlniră într-un sărut plin de pasiune.

Jeremy se desprinse cu greu, oftînd.

— Dacă nu plec imediat, n-o să mai fiu în stare să plec deloc!

Atunci, rămîi!, ar fi vrut să-i spună, dar tăcu. Era sigură că evadările ei din trecut îl făceau pe Jeremy să fie atît de precaut, de această dată. Dar un singur gînd o consola: seara următoare îi oferea o perspectivă mai romantică! Așteptînd pînă mîine...

Jeremy îi mîngîie obrajii și, după ce îi trimise o ultimă privire plină de promisiuni, se îndreptă spre ascensor.

Thea intră în apartament, plutind ușoară ca un fulg în zbor. Aprinse lumina. În cameră, culorile dominante erau albastrul deschis și verdele pal. Un decor de cer și apă... Începu să valseze prin camera de zi, oprindu-se în balcon. «Ce oraș frumos!», își spuse în gînd. Intră apoi în dormitor. Ce minunată era viața!

Se dezbrăcă, scoase dintr-un sertar o cămașă de noapte din muselină roz, și o trase pe cap cu gesturi molatice și pline de grație.

Chiar cînd să se bage în pat, se auzi soneria. Inima începu să-i bată nebunește. Alergă spre

uşă, întrebînd din fugă:

— Cine e?

— Jeremy!

Thea deschise. Jeremy stătea în prag, cu o privire rugătoare şi vinovată.

— Am luat un taxi, am mers cinci sute de metri, după care i-am cerut şoferului să oprească.

— Doamne! Ce minunată eşti! continuă el, după o scurtă pauză.

Intră şi închise uşa în urma lui, cu un gest plin de senzualitate. În clipa următoare, se îmbrăţişau cu dorul celor care se revăd după o foarte lungă despărţire. Thea fu ridicată pe sus de braţele lui puternice.

— Unde-i camera ta?

— Pe-aici.

— Eşti decepţionată de... nerăbdarea mea?

— Nicidecum...

Cînd se apropie de pat, o lăsă jos şi, cu mîini tremurătoare dar sigure, îi scoase cămaşa de noapte. Ochii lui negri străluceau de dorinţă.

— Lasă-mă să te dezbrac, te rog..., îi spuse ea, descheindu-i vesta.

— Ar dura prea mult. Nu pot s-aştept atît, şopti el, cu respiraţia agitată.

— Nu vorbeai tu despre înfrînare?

— Termină...

Își scosese cămașa într-o clipă, aproape smulgînd nasturii. Apoi începu s-o mîngîie îndelung, să-i alinte sînii fremătători, deja întăriți de dorință, cu sfîrcurile proeminente și închise la culoare. Degetele ei coborîră spre cureaua lui. Căutînd să i-o desfacă, mîna îi tremura, în timp ce cealaltă mînă îi mîngîia cu mișcări pasionate pieptul. Un geamăt de rerăbdare îi scăpă lui Jeremy.

Cu cîteva gesturi grăbite, își scoase hainele și, curînd, goi amîndoi, erau lipiți unul de celălalt, fremătînd.

— Te doresc, Thea, te doresc foarte tare! murmură el, cu vocea răgușită de dorință.

Căzură pe pat, mult prea excitați pentru a mai avea vreme de subtilități. Cînd buzele lui, apoi limba, îi atinseră sfîrcul unui sîn, Thea fu străbătută de un curent aproape dureros — atît era de plăcut și de neobișnuit.

Îi desfăcu picioarele și o pătrunse cu o mișcare rapidă și puternică. Foarte repede — poate prea repede — ajunseră amîndoi pe culmi ale plăcerii, culmi pe care nu visaseră vreodată să le atingă.

Cînd terminară, rămaseră înlănțuiți, epuizați, șoptindu-și cuvinte tandre unul altuia. Jeremy spuse:

— Și eu care doream să facem dragoste îndelung! Iartă-mă, Thea, te rog! Dar, întorcîndu-mă pe jos la tine, dorința mea a crescut într-atît, încît era cît pe ce să explodez închipuindu-te în brațele mele.

— Iubitule... Și eu eram moartă de nerăbdare!

Se ridică într-un cot și o privi tandru.

— Să considerăm această primă noapte de dragoste ca pe un galop de încălzire. O să mai fie și mîine o noapte... Și cred că la San Francisco, o s-avem tot timpul la dispoziție! Acum, însă, trebuie să plec...

— Să pleci? De ce?

— Fiindcă am o întîlnire la mine acasă cu Graham Robeson.

— La ora cinci dimineața? E o nebunie!

— Fără doar și poate. Dar n-am găsit un alt moment liber, adăugă el, ridicîndu-se.

După ce se îmbrăcă, se apropie din nou de pat și-i surîse:

— Dă-mi voie să-ți atrag atenția că eu plec *după*!

— Nemernicule!

— Noapte bună, iubirea mea! Somn ușor și... pe mîine!

Buzele lor se uniră încă o dată, într-un sărut la fel de grăbit. După ce auzi ușa închizîndu-se, ea

se întoarse şi-şi înfundă faţa în pernă, respirînd cu nesaţ urmele lui, mirosul lui. Cu un suspin fericit, alunecă în vis, dorind să retrăiască momentele petrecute împreună!

* * *

Cînd, la ora şase şi jumătate, deşteptătorul sună, Thea gemu şi întinse leneşă braţul ca să-l oprească. Trupul ei era încă plin de senzualitate. Mirosul lui Jeremy încă plutea în aer. I-ar fi plăcut să mai stea în pat, savurînd momentele delicioase din noaptea trecută. Dar datoria o chema...

În timpul dimineţii, acţionă ca un automat. Mic dejun, curier, trierea hainelor pentru curăţătorie (căci trebuia să fie în orice moment gata să-şi facă valizele), ora de gimnastică... Lucră cu o ardoare nouă, gîndindu-se mereu la noaptea trecută. Îşi luase partiturile cu ea, intenţionînd să plece direct la studio, acolo unde o aştepta Jacob. Dar, înainte să plece, îi telefonă lui Eli Gehler. Acesta îi propuse s-o primească imediat după repetiţie. Ea ezită o clipă, programul i s-ar fi încărcat şi mai mult dar, în cele din urmă, acceptă.

De îndată ce îşi luă rămas bun de la Jacob şi

urcă într-un taxi, fu cuprinsă de sentimentul straniu că se supune unui plan prestabilit. Era o impresie curioasă, ciudată, magică, asemănătoare celei pe care-o resimţise atunci cînd luase avionul dinspre Boston, împreună cu Jeremy.

Sună o dată, dar nu i se răspunse. Se pregăti să mai sune o dată, dar, exact în acel moment, uşa se deschise şi apăru în prag o femeie în vîrstă, cu părul aproape alb, strîns într-un coc sever. «Trebuie să fie Greta Schwartz, celebra violonistă cu care se căsătorise Gehler în urmă cu vreo două decenii», îşi spuse ea. Femeia îi zîmbea.

— Sînteţi, fără îndoială, Theadora Anthony Dixon... Intraţi, vă rog! Eli vă aşteaptă în studio. Eu sînt Greta.

— Vă recunoscusem. Am mai multe dintre discurile dumneavoastră. Sînteţi o artistă extraordinară.

— Mulţumesc. E întotdeauna plăcut să aud asta. Din păcate, e de domeniul trecutului.

Cu o ridicare din umeri resemnată, ea ridică mîna cu degetele deformate de artroză. Thea nu se putu împiedica să exclame:

— Ce păcat! Şi pentru dumneavoastră, şi pentru noi toţi...

Greta fu emoţionată de revolta sinceră a tinerei.

— N-ar trebui să mă plîng. Am avut o carieră magnifică. Iar acum îl am pe Eli, care-mi umple golul din suflet...

O urmă pe Greta, pe un hol minunat lambrisat în lemn, întrebîndu-se curioasă cine o să-i umple şi ei golul atunci cînd va fi prea bătrînă ca să mai poată cînta? Se strădui să-şi alunge din minte acest ultim gînd.

Greta o porti într-o cameră foarte mare. Era scăldată în soare, şi Thea fu nevoită să închidă pleoapele, din cauza luminii orbitoare. Cînd le redeschise, văzu — în celălalt colţ al încăperii — un bărbat care o examina cu atenţie.

— E o cameră foarte însorită, se auzi vocea lui.

Ea surîse.

— Da. Aproape c-aş avea nevoie de ochelari de soare!

Eli Gehler izbucni într-un rîs zgomotos, surprinzător pentru o siluetă atît de fragilă. Era foarte slăbit de vîrstă, dar se străduia să stea extrem de drept. Faţa, încadrată de un păr alb ca zăpada, îi era luminată de cei mai frumoşi ochi albaştri pe care Thea îi văzuse vreodată. Imediat, fu cuprinsă de simpatie pentru acest

om binevoitor și sclipind de inteligență.

— Și acum, îi spuse el, conducînd-o către un pian cu coadă aflat în mijlocul camerei, să v-aud cîntînd.

Întinse mîna și atinse o clapă. Un tînăr de vreo douăzeci de ani apăru imediat.

— Alfred, iat-o pe Theadora Dixon Anthony. Este o cîntăreață de operă deja binecunoscută, dar, care — cel puțin, așa cred eu — ar putea fi încă și mai mult apreciată.

— Sînt încîntat să vă cunosc, spuse Alfred cu o voce nervoasă.

— Și eu.

Eli Gohler își trase un scaun și se așeză lîngă pian.

— Alfred este un pianist excelent, și care învață să fie acompaniator bun. E și un băiat de zahăr, chiar dacă uneori nu pare...

Din nou, un rîs sănătos îi scutură silueta fragilă.

— Hai, Alfred, așează-te și acompaniaz-o pe domnișoara!

Alfred se așeză și începu să cînte. Thea interpretă o arie de coloratură, plină de rulaje și de triluri. Cîntă și un fragment de recviem, lin și susținut, care-i punea în valoare calitățile de mezzosoprană. Cîntă, apoi, cîteva lieduri ger-

mane şi chiar — la cererea lui Eli — vechea baladă sentimentală *Stormy Weather.*

Gehler făcu un semn şi, imediat, Alfred se ridică, o salută pe Thea şi părăsi încăperea.

— Aşează-te, spuse Gehler, întorcîndu-se spre ea.

Tînăra se aşeză şi aşteptă. Şi mai aşteptă cîteva minute... Nu-şi dădea seama dacă maestrul se cufundase în propriile reflecţii sau adormise pe scaun, cu ochii deschişi. În clipa în care ea se gîndea să tuşească sau să facă vreun zgomot oarecare, pentru a-l trezi, el ridică privirea şi-i spuse:

— Da.

Asta păru să fie tot. Dar, după un timp, continuă, cu aceeaşi gravitate a vocii:

— E exact ceea ce credeam. Ai şi timbru şi capacitate melodică necesar. Trebuie neapărat să studiezi *bel-canto*-ul.

— Dar...

— Fără nici un *dar.* Este un cuvînt inutil... *Da* sau *nu?*

— D...

Se opri la timp. Cum de se putea lăsa intimidată atît de uşor? Cînd îşi făcu curaj să deschidă din nou gura, el i-o luă înainte:

— Înţelegi care e diferenţa dintre *bel canto* şi

ceea ce cînți tu?

— Cred că da...

— Fără *cred*. E un cuvînt inutil...

Poate trebuia să anuleze toate cuvintele din vocabular?!

— Dacă vei lucra cu mine, nu numai că vei înțelege această diferență, dar o vei și simți!

Tocmai o lăsase să înțeleagă că o accepta ca elevă.

— *Bel-canto*-ul cere un control enorm al respirației și o suplețe a vocii aproape imposibilă. Trebuie să treci de la o octavă la alta, fără să pierzi nimic din calitățile vocale și să cînți arpegii lungi și complicate cu o totală libertate. Este o tehnică de care sînt incapabili cei mai mulți dintre cîntăreți. Cu excepția ta...

Se opri. Ochii lui scrutători trecură de carapacea cu care încerca ea să se protejeze.

— Ei! Da sau nu?

— Da, șopti ea.

— A, iată o femeie cu voință! Foarte bine!

Sări în picioare, se grăbi spre ușă și o deschise.

— Greta! Vino repede! Adu și șnapsul. Trebuie să sărbătorim evenimentul...

Thea era uluită de hotărîrea pe care tocmai o luase. Ce farmece îi făcuse acest mic tiran, de

se grăbise să dea un răspuns așa de important? Greta intră, urmată de Alfred și turnă băutura în cîteva pahare mici. Gehler îl goli repede pe-al său.

— Pentru operă! toastă el.

Thea avu impresia că asistă la primirea unui nou membru într-o societate secretă.

— Și de-acum, draga mea, declară Eli, ne vom vedea de trei ori pe săptămînă — cînd vei fi la New York. Va trebui să lucrezi mai mult decît ai făcut-o vreodată. Cînd vei fi plecată, vei avea exerciții de făcut în fiecare zi. Trebuie să stabilim foarte repede o listă, căci nu știu cît timp voi mai fi aici, ca să te pot ajuta.

— Eli! strigă soția lui, speriată.

— Hai să fim rezonabili, Greta. Săptămîna viitoare împlinesc nouăzeci și unu de ani. Fiecare zi pe care o mai trăiesc e un dar de la Dumnezeu. Însă trebuie să spun, adăugă el, privind-o pe Thea, că mi-ar plăcea să trăiesc destul de mult ca să te văd și să te aud cîntînd în *Norma*. Și, vor trece cel puțin cinci ani, pînă să fii în stare s-o faci. *Norma* cere o voce perfect matură.

— Herr Gehler, trebuie să plec în Italia peste trei zile.

— Ei bine! Vom lucra mîine și poimîine. Te voi

ruga să-mi dai orarul tău, datele la care eşti în New York. Vino cu acompaniatorul tău. Trebuie să înveţe tehnica...

Se aplecă, pentru a pune pe braţul ei mîna lui osoasă, dar uimitor de puternică.

— Vei fi cea mai bună, Theadora Dixon Anthony. Cea mai bună dintre toate!

Cum ieşi, Thea se grăbi spre o cabină telefonică şi formă numărul lui Jeremy.

— Alo?

Răspunse, probabil, femeia de serviciu — oricum, Thea n-o recunoscu.

— Sînt Thea Anthony. Pot vorbi cu Jeremy?

— Nu, domnişoară. E încă la repetiţie. A lăsat un număr de telefon unde-l găsiţi.

Notă numărul şi sună. O voce de bărbat îi răspunse la cel de-al doilea apel, cerîndu-i să aştepte puţin. Thea ardea de nerăbdare.

— Alo?

— Jeremy!

— L-ai văzut...

— Cum de ştii?

— Eli m-a sunat, după întîlnire. Eu l-am rugat. Cum a fost?

— Eşti insuportabil! Te amesteci în toate! Încep de mîine.

— Sînt foarte mulţumit, draga mea. Acest om

e un vrăjitor.

— Jeremy, mi-a spus c-o să devin cea mai bună!

— Bineînțeles! Doar am stabilit! A menționat și că o să trebuiască să-ți pui fundul la lucru?

— Da, dar nu în termenii ăștia!

Un rîs sănătos răsună la celălalt capăt al firului.

— Iubito, poți lua un taxi și veni pînă la mine? Sînt aproape gata și-am un chef nebun să te văd! Dar, în loc de cină, mă tem c-o să trebuiască să ne mulțumim cu un cocktail. Am avion la ora nouă...

— Dar, Jeremy...

— Știu, e cam brutal! Am primit un telefon din Bruxelles. O epidemie de gripă a rărit rîndurile orchestrei. Va trebui să fac cîteva audiții pentru a găsi înlocuitori, înainte să încep repetițiile. Deci, te găsesc la mine?

— Bineînțeles!

— Pe curînd!

— Hei, stai puțin! N-am adresa ta!

Notă adresa pe-un colț de carnet. După ce închise, simți cum se risipește o parte din euforia ei. Ultima lor seară — înaintea unei despărțiri de șase săptămîni — se dusese pe apa sîmbetei... «Dar, murmură ea, în timp ce făcea

semn unui taxi, ne-a rămas noaptea trecută drept amintire». Gîndul acesta amar şi plin de ironie n-o înveseli prea tare.

Eli Gehler avea dreptate. *Dar* era un cuvînt inutil!

Opt

Cele şase săptămîni de separare fură foarte greu de suportat. Slavă Domnului, măcar cuceririle tehnicii fuseseră de partea lor: Thea şi Jeremy vorbeau la telefon în fiecare zi.

Cînd, în sfîrşit, Thea ajunse la Santa Barbara şi intră în camera de hotel, se întîmplă minunea minunilor: Jeremy o aştepta.

— Cum ai făcut s-ajungi aici? îl întrebă ea, între două sărutări.

— Am telefonat tuturor companiilor cu zboruri

interne pînă am găsit una care să-mi convină. Avem numai două ore la dispoziţie, iubito, înainte de a mă întoarce la New York.

— În cazul ăsta, să nu pierdem timpul!

Şi nu-l pierdură...

• • •

Două săptămîni mai tîrziu, Thea era în cabina ei, la Opera din San Francisco şi, cu mîini tremurătoare, încerca să-şi fixeze peruca de japoneză, pe care urma s-o poarte pentru rolul Cio-Cio-San din *Madame Butterfly*. Era ziua premierei. Se apropie de oglindă, ca să verifice machiajul.

În clipa aceea, cineva bătu la uşă.

— Intră!

— Bună seara, draga mea. Cum îţi merge?

— Mamă!

Thea sări bucuroasă din scaun. Şi, în graba de a-şi îmbrăţişa mama, îşi pierdu peruca.

— Am aflat că avionul tău a întîrziat. Mi-a fost atît de teamă că n-ai să fii la premieră!

— Şi mie! Am tot pisălogit-o pe stewardesă, de parcă ea ar fi avut vreo vină!

Marilyn se dădu puţin înapoi, ca s-o vadă mai bine.

— Eşti minunată, Thea!

Se aşează pe o canapea.

— Mi se pare că nu te-am văzut de mult... Sînt deja două luni!

— Nu chiar. Aproape..

— Mi-au plăcut cronicile. Cariera ta ia o nouă întorsătură, înţeleg? E adevărat că publicul s-a ridicat în picioare ca să te aplaude la *Lincoln Center*?

Thea surîse, încîntată

— E-adevărat, mamă M-au plăcut în Italia, m-au adorat la Saratoga m-au adulat la Santa Barbara... La Monaco, m-au invitat să dau un recital la Palat. Fără să mai spun de strigătele de admiraţie de la New York, unde-am cîntat cu Ginny..

— Şi, dacă am mai înţeles eu bine, în aceste ultime săptămîni, ai un admirator mai fanatic decît oricare altul, aşa e?

— O, mamă, e-atît de minunat! Îmi trimite flori la fiecare reprezentaţie, îmi telefonează aproape în fiecare zi, îmi trimite telegrame de felicitare — a venit chiar pînă la Santa Barbara, dar numai pentru două ore. Sînt îngozitor de îndrăgostită!

— Şi te vei mulţumi doar cu telefoane, flori şi felicitări? Cu întîlniri găbite, fără speranţa unei

căsătorii?

— Mă pui în gardă?

— Nu, e doar dorința maternă de-a te proteja. E prima dată cînd te văd îndrăgostită. Tenorul tău te-a făcut să suferi. N-am chef să te văd suferind și din cauza dirijorului!

— Mamă, îl iubesc și mă iubește. Poți să-ți închipui ce înseamnă să fii iubită de un bărbat ca Jeremy Davidson? E ca și cum te-ai uni cu o legendă vie... Parcă aș trăi într-un basm cu zîne!

Marilyn rîse — era un rîs cristalin, care îi plăcea mult fiicei sale.

— De-acord. O să las grijile deoparte și-o să mă bucur pentru tine.

Dar ochii ei păstrară o expresie neliniștită, pe care Thea o observă.

— Bine, fata mea. Te las să-ți faci vocalizele.

— Te văd după ce ies din scenă, da? Cinăm împreună și stăm de vorbă în liniște, da? Nu avem decît seara asta la dispoziție, fiindcă mîine tu pleci, nu?

— Da. Am înțeles. Dar ești sigură că vrei o cină liniștită cu mama ta? N-ai de mers la vreo recepție?

— N-am de gînd să merg la nici o recepție, fiindcă, peste două zile, am o reprezentație... după care sper să-l revăd pe Jeremy. Abia

aştept să-l simt...

— Thea, te rog!

— A, da! Bătrînele tale urechi!

— Exact, spuse Marilyn, strîngîndu-şi fiica în braţe. Noroc, draga mea!

— Mulţumesc, mamă.

Ca de obicei, Thea făcu vocalize pentru a-şi încălzi vocea. Apoi, rămînîndu-i o jumătate de oră pînă la intrarea în scenă, se aşeză pe un pat pliant, încercînd să se odihnească şi să-şi repete în minte rolul. Încerca să pătrundă în sufletul acelei japoneze din secolul trecut care, îndrăgostită nebuneşte de un ofiţer de marină american, ia în serios simulacrul de căsătorie care îi uneşte. Abandonată de el, îl regăseşte, trei ani mai tîrziu, însurat cu o americană, îi încredinţează copilul lor, după care se sinucide, făcîndu-şi *hara-kiri*.

Thea surîse amar. Această melodramă orientală inspirase una dintre cele mai frumoase pagini muzicale scrise vreodată. Dar surîsul îi pieri curînd de pe buze. De ce întotdeauna femeile trebuie să se sacrifice din dragoste? Oare, iubesc ele mai mult decît bărbaţii? Dar Thea decise că nu-i momentul să aprofundeze chestiunea.

* * *

Primirea publicului din San Francisco fusese deasupra oricărei aşteptări. După interpretarea, în cel de-al doilea act, a celebrei arii *Pe marea liniştită*, reprezentaţia fu întreruptă minute întregi de aplauze frenetice.

La finalul operei, cortina se ridică de nenumărate ori. Cînd, în sfîrşit, Thea putu să se întoarcă în cabină, lăsă frîu liber lacrimilor de bucurie şi emoţie.

Găsi pe masa de toaletă un imens buchet de trandafiri galbeni. Îi mirosi, murmurînd:

— Oh, Jeremy! A fost minunat! Vreau să fii cît mai repede aici, să pot împărţi cu tine bucuria mea!

Dar mai erau două — interminabile! — zile, pînă la întîlnirea lor!

Uşa se deschise uşor. Mama sa, urmată de un grup masiv de admiratori, năvăliră în cabină. Marilyn strălucea de bucurie.

— Ai fost extraordinară!

Ochii îi înotau în lacrimi.

— Mi-am făcut adesea griji, văzîndu-te cum munceşti, fără un pic de răgaz. Acum, văd c-ai avut dreptate. Eşti o fiinţă deosebită, nu ca noi...

Se îmbrăţişară cu dragoste.

— Mulţumesc, mamă. Nici nu ştii cît sînt de emoţionată.

Marilyn îşi şterse lacrimile.

— Te las admiratorilor tăi. Aştept afară...

Era îmbătător să fii adulată, iar Thea descoperea din plin deliciile acestei beţii. Dar era şi foarte extenuant. Seara tîrziu, cînd puse capul pe pernă, se simţea la capătul puterilor. Epuizată şi exaltată, dar fericită.

• • •

Două seri mai tîrziu, la ora obişnuită, un buchet poposi în cabina ei. «Acesta trebuie să fi fost ales chiar de Jeremy», îşi spuse, cu inima bătîndu-i puternic de emoţie. Era un aranjament floral japonez. Pe carton era scris: *Lui Cio-Cio-San, din partea celui care-o iubeşte şi care n-o va părăsi niciodată.* Sărută biletul, cu gîndul la el. Nu mai avea răbdare.

Interpretarea ei fu chiar mai bună decît precedenta. Cînd îngenunchie, la finalul celui de-al treilea act — strîngîndu-şi fiul la piept şi cîntîndu-i: *Micul meu zeu* — ştiu că nu cîntase niciodată mai bine. Îi dedicase lui Jeremy această reprezentaţie.

De îndată ce cortina căzu, strigăte exaltate şi

admirative se auziră în sală. Nici în cele mai frumoase vise ale sale, Thea nu-şi închipuise aşa o dezlănţuire de bucurie. După ce făcu o reverenţă şi înaintă în avanscenă, uralele şi aplauzele deveniră asurzitoare. Valuri nesfîrşite de aplauze urmară, ca un cîntec neîntrerupt de slavă.

Reîntoarsă în cabină, primi cel mai emoţionant omagiu. Jeremy era acolo, aşteptînd-o cu faţa scăldată în lacrimi. O strînse în braţe atît de tare, încît aproape că-şi pierdu răsuflarea.

— Thea, iubita mea, ai fost magnifică!

— Jeremy! Sînt atît de fericită că te văd!

Era fericită. O fericire ca un uragan, ca o tornadă! El o privi, printre lacrimi.

— L-ai simţit?

— Extazul? Da, l-am simţit! O, Jeremy! Ştiam că-ţi vei da seama...

— În timp ce cîntai O, *Doamne*!, nu?

Ea îl aprobă, fără cuvinte, mult prea emoţionată ca să mai poată vorbi. Ce minunat era să împartă cele mai frumoase momente ale carierei sale cu bărbatul pe care-l iubea!

— Thea, în cît timp te dezbraci şi te demachiezi?

— Ai să fii surprins de viteza mea!

— Ţi-e foame?

— Numai de tine...

Ochii lui negri se luminară de o bucurie adîncă, misterioasă...

— O să te-aştept afară... Grăbeşte-te, Thea! Vom atinge un alt extaz!

Avu impresia că demachiajul durează o veşnicie. Degetele îi tremurau. Nici duşul călduţ n-o linişti. Nerăbdătoare, cu părul încă umed, îmbrăcă o ţinută sport, se parfumă uşor şi, luînd într-o geantă cîteva lucruri pentru noapte, ieşi în fugă.

Jeremy stătea rezemat de perete. Părul negru îi era răvăşit. Silueta lui, înaltă şi subţire, era tensionată de aşteptare. Thea îl revăzu aşa cum era la Tanglewood, înainte de începerea concertului. Plin de tensiune, de concentrare, gata să sară...

— Iată-mă!

Îi simţea dorinţa fierbinte, dorinţa de-a o strînge pasionat în braţe, dar, după ce aruncă o privire spre culisele pline de lume, Jeremy se mulţumi s-o îmbrăţişeze uşor.

Ieşiră în noaptea plăcută a oraşului San Francisco. Fură imediat asaltaţi de jurnaliştii care-i orbiră cu flash-urile şi-i bombardară cu întrebări. De data asta, în centrul curiozităţii lor, era Thea.

— Domnişoară Anthony, cum reacţionaţi cînd vi se spune că sînteţi *Noua Sutherland*?

— Consider că e un mare compliment. Sper ca Joan Sutherland să nu fie ofensată de această comparaţie.

— E adevărat că aţi refuzat să cîntaţi la *Metropolitan*?

«Ce bine ar fi să fie adevărat!», îşi spuse ea.

— N-au fost nici măcar discuţii preliminare.

Jeremy îi făcu cu ochiul. Trebuie că aprecia felul ei de a răspunde la întrebări.

— Ce comentarii aveţi de făcut la zvonul că vă căsătoriţi?

— Că *ne* căsătorim? Cine cu cine? replică Jeremy.

Şi privirea inocentă pe care o avu declanşă o avalanşă de rîsete. Thea nu găsi deloc c-ar fi fost ceva amuzant.

Dincolo de bariera de jurnalişti, auzi strigătele admiratorilor:

— Bravo! A fost magnific!

Roşind de plăcere, le trimise cîteva bezele. Jeremy o conduse spre o limuzină neagră. După un ultim semn adresat mulţimii de admiratori, ea se lăsă pe fotoliul comod, alături de el, şi-şi puse delicat obrazul pe umărul lui.

— Toate astea au fost pentru tine, Thea!

Aceşti oameni au venit aici ca să te vadă pe tine! Ştii că sînt puţin gelos pentru că mă aflu în umbra unei vedete?

Gurile lor se căutară, avide de sărutări.

— Jeremy, spuse Thea, după ce-şi recăpătă răsuflarea, te doresc atît de mult!

— Cu-atît mai bine... Fiindcă eu te doresc atît de mult, încît îmi face rău! Peste tot unde merg, eşti şi tu. Te văd între viori, basi, şi chiar lîngă flaut!

— Ei? Trebuie să te distragă...

— Dimpotrivă, mă inspiră. Nici nu-ţi imaginezi cît de bine poate cînta o orchestră cînd zbori tu printre muzicieni!

Ea începu să rîdă. Jeremy se arăta posesiv, avid de mîngîieri şi sărutări. Iar ea îi răspundea la fel. Era mult prea înfometată de el ca să mai fie timidă.

Abia avură timpul să schimbe cîteva sărutări, că maşina opri în faţa unei case elegante. Thea nu observă că maşina urcase colinele oraşului. Cînd coborî, văzu că se găseau în vîrful *Nob Hill*. Scăldată în razele lunii, panorama oraşului era uluitoare.

Uluitor, la fel ca şi Jeremy. Limuzina se îndepărtă, lăsîndu-i singuri pe deal.

— Ai prevăzut un loc unde să mergem, sau

facem dragoste aici, acum?

— Avem la dispoziţie o casă încîntătoare...

— ... Pe care ţi-a împrumutat-o un prieten, nu?

— Chiar aşa.

Izbucniră în rîs. Jeremy apăsă pe-o sonerie, şi o voce răspunse.

— Cine-i, vă rog?

— Jeremy Davidson!

— A, bună seara, domnule!

Uşa se deschise imediat. Intrară într-un hol pavat cu marmură, cu lambriuri din lemn sculptat. Un servitor apăru, conducîndu-i pînă la un ascensor interior, tapisat cu mochetă, care îi duse la al doilea etaj.

— Aveţi un telefon chiar lîngă pat, domnule. Trebuie doar să apăsaţi pe buton, mîine dimineaţă, cînd doriţi micul dejun.

Şi, după ce le ură noapte bună, închise uşa ascensorului în spatele lor.

— Deci, şi un bucătar? şopti Thea.

— Natural. De ce nu?

— Chiar aşa, de ce nu?

Thea abia luă în seamă decorul fastuos care îi înconjura. Toate simţurile îi erau subjugate de bărbatul de lîngă ea.

— Vino să vezi oraşul din balcon!

O conduse pînă la balcon, de-a lungul unei camere gigantice. Priveliştea era grandioasă. Părea decorul specific sărutului final dintr-o superproducţie...

— Te iubesc, Thea! Toate săptămînile astea, m-a obsedat gîndul că nu mai pot trăi fără tine, deşi nu ne cunoaştem decît de două săptămîni!

Ea îşi lăsă fericită capul pe umărul lui. Şi el îi devenise la fel de necesar... Fără el, avea impresia că n-ar mai fi putut să respire, să gîndească, să cînte...

Jeremy îi prinse în palme sînii grei, aţîţători, mîngîindu-i de parcă i-ar fi căutat de mult şi i-ar fi găsit, într-un sfîrşit, printr-o şansă nesperată... Îi atinse uşor obrajii, buzele, pleoapele, tîmplele, linia gîtului. Buzele lor se întîlniră din nou. Fremătau amîndoi. Dorinţa lor era de nestăvilit.

— O, Doamne, cît de mult am nevoie de tine, cît de mult te doresc!

Thea deschise gura, invitîndu-l, parcă, să intre, să facă parte din ea, să fie în interiorul ei... Limba lui îi explora gura. Mîinile lui îi explorau trupul cu mişcări lente, îi apăsară sînii. Ea îl îmbrăţişă, îi trecu o mînă prin păr, cu cealaltă mîngîindu-i umerii. Simţi coapsa lui între ale sale şi fiorul plăcerii o cutremură. Cît de mult îi iubea apropierea, parfumul!

Jeremy murmură:

— Poate că n-ar trebui să facem dragoste în balcon...

O ridică în braţe, purtînd-o fără efort prin cameră.

— Cum o să mă descurc cu toate astea? şopti exasperat, pierdut, încercînd să-i desfacă nasturii.

Degetele lui, atît de sigure pe claviatura pianului, acum tremurau.

— Încet...

Reuşi, în cel din urmă, să-i descheie nasturii pantalonilor. Îi mîngîie îndelung coapsele, murmurînd:

— Ce? N-ai nimic pe dedesubt? Aşteptai pe cineva?

— Vrei să spui că nu mai puteam să aştept... O!

Ceea ce-i făcea mîna lui Jeremy o înnebunea, pur şi simplu. Cuprinsă de grabă, îi smulse cravata de la gît şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii.

— Jeremy, gîfîi ea, opreşte-te puţin, nu-mi mai pot controla mîinile.

Deşi era foarte excitat, îi ascultă rugămintea. Atunci, ea îl dezbrăcă de cămaşă, dezvelindu-i umerii largi, jucîndu-se cu vîrful limbii pe pieptul

lui...

— Cum e? întrebă, atunci cînd îl simţi tremurînd de excitaţie.

— Mmm... Dar ţin să te avertizez că nu acolo-i punctul cel mai sensibil al senzualităţii mele...

— A! Şi care e?

El îi muşcă uşor sfîrcul unui sîn.

— Cred că ştii deja...

Thea îngenunche pentru a-i desface cureaua, apoi fermoarul pantalonilor. Jeremy şi-i dădu repede jos. Ea ajută şi şortul să cadă, rulîndu-l uşor în jos.

— Se pare că-i un obstacol aici, murmură, mîngîind obstacolul cu pricina.

— Thea, nu mă prea ajuţi să-mi păstrez controlul!

— De ce să ţi-l păstrezi? Nu mai e timp.

— Nu vreau să te presez.

— N-ai putea să mă mai grăbeşti. Sînt gata de săptămîni.

— Nu mi-e de-ajuns să fii gata. Vreau să nu mai poţi!

Ea se ridică şi se dezbrăcă de tot. Goi de tot, stăteau lipiţi, în picioare, în mijlocul camerei, sub razele lunii.

— Eşti un miracol de frumuseţe şi senzualitate, Thea!

O luă de umeri şi-o întinse pe covor. Ochii lui negri erau grei de dorinţă. Ea se lăsă în voia senzaţiilor minunate pe care el i le oferea, în voia mîngîierilor lui pasionate. Degetele lui abile ştiură cum s-o facă să nu mai poată! Buzele lui se jucară îndelung cu sfîrcurile sînilor, degetele îi alunecară pe triunghiul închis şi buclat, sfîrşind prin a atinge micul instrument delicat care vibra frenetic.

— Jeremy!

Strigătul venise din străfunduri. Cu degetele crispate pe covor, se arcui. Cum să înduri un asemena extaz? Simţea explozia venind, o izbucnire bruscă, în mii de bucăţi, în mii de culori...

— O, Jeremy, Jeremy!

Trecînd frontierele spaţiului, se regăsi într-o altă lume. Frînturi de lumină o antrenau într-o horă nebună...

— Te rog, te rog! Ah! Acum!

Jeremy o pătrunse dintr-o dată, unindu-şi trupul cu al ei, crescînd şi reînnoind plăcerea. Palpită îndelung, cum vibrează o membrană după ce o atingi.

Cînd ultimul fior o parcurse, îl simţi tensionat, ca şi cum... Apoi, pătrunse în ea, o dată, de două ori, cu tot corpul lui scuturat de-o imensă

energie.

— Thea, te iubesc!

• • •

— Ţi-am dăruit extazul promis?

— Şi încă cum!

Jeremy se culcă alături de ea. Trupurile li se atingeau, de la umeri la picioare. Thea era uimită. Descoperise o lume de delicii inimaginabile.

Zgomotul oraşului ajungea pînă la ei prin fereastra deschisă. Şi, chiar dacă erau ascunşi în semiîntunericul camerei, ei se ofereau goi, cerului, lunii, dealurilor, oraşului.

— Culcată aici, pe covor, atît de-aproape de fereastra deschisă, am impresia că sînt o exhibiţionistă! murmură Thea, mîngîindu-l.

— Şi-ţi place?

— Mda... Poate că nu-s chiar aşa cuminte cum îmi închipuisem... Poate că am o parte ascunsă şi perversă?

— Hm... Sper s-o ai! făcu Jeremy, luîndu-i mîna şi conducîndu-i-o. Ce simţi aici?

Dormiră mult prea puţin în acea noapte. Dar sondară noi abisuri ale senzualităţii, descoperiră comori ascunse în adîncul lor.

Nouă

Primul lucru de care Thea fu conştientă cînd se trezi, chiar înainte de-a-şi da seama unde se află, fu o imensă senzaţie de fericire. Apoi simţi trupul fierbinte al lui Jeremy lipit de al ei şi amintirile reveniră.

Deschise ochii şi contemplă mîna mare şi subţire pe care o ţinea într-a sa, mîna prodigioasă care ştia să alerge pe claviatura pianului, să scrie capodopere, şi care ştiuse s-o conducă la extaz.

— Bună dimineaţa, spuse el, cu buzele îngropate în părul ei.

— Bună dimineaţa, dragostea mea!

Se întoarse spre el. Era atît de frumos, cu faţa pe jumătate îngropată în pernă şi cu barba nerasă!

— Ştii, ai dreptate.

— În ce privinţă?

— Ai tu o părticică perversă. Şi asta mi-a plăcut.

— Jeremy!

Îl împinse, în joacă, apoi mîna ei îi mîngîie pieptul, coborî...El îşi schimbă poziţia.

— Incredibil! Iată-mă gata să reîncep!

— Dacă facem din nou dragoste, mai avem curajul să ne dăm jos din pat, astăzi?

— Ce importanţă are?

— Just!

Brusc, ea strigă speriată:

— Cît e ceasul?

— Ce importanţă are? repetă el.

— I-am promis agentului meu că-l sun înainte de prînz. Trebuie să-mi confirme datele pentru *Scala*. Lasă-mă să aranjez asta, după care o să fiu, din nou, cu totul a ta, spuse ea, întinzînd mîna spre telefon.

— Promisiuni, promisiuni! mormăi el, mîn-

gîind-o într-un loc foarte delicat.

Ea lăsă receptorul.

— Jeremy, cum vrei să mă concentrez?

— Bine, dă-ţi telefonul. O luăm de la capăt după ce termini, spuse el, întorcîndu-se şi dîndu-se jos din pat. Mă-ntorc imediat.

Thea îl privi îndepărtîndu-se, admirîndu-i încîntată corpul musculos şi fin. Apoi formă numărul.

— Marcia? Aici Thea. Craig aşteaptă să-l sun...

— Da, vi-l dau imediat.

Craig veni imediat la telefon.

— Thea? Unde-ai dispărut? Te-am sunat la hotel, aseară, te-am căutat din nou şi azi dimineaţă... Unde eşti acum?

— Nu insista.

— A... Da, bine, foarte bine... Eşti *aşezată*?

— *Culcată*. Dar ce-i? *Scala* a anulat reprezentaţiile?

Jeremy revenise şi se îndrepta spre ea.

— Nu, e altceva, Thea...

— Ce-i?

— *Metropolitan* îţi propune să cînţi *Aida*, în martie.

Ea rămase mută de uimire.

— Ce s-a întîmplat, Thea? se nelinişti Jeremy,

ridicîndu-se.

— Glumeşti, Craig!

— Nu, nu pe tema asta, în nici un caz! Ei, acceptăm?

— Aşteaptă, aşteaptă o clipă, Craig!

Puse mîna pe receptor.

— Mă vor la *Met*, Jeremy, în martie!

Văzu cum ochii lui strălucesc de plăcere.

— Ce să cînţi?

— *Aida*.

— Perfect.

— Atunci, să spun *da*!

— Bineînţeles că spui *da*!

Luă mîna de pe receptor.

— *Da*, Craig.

— Foarte bine! Voi stabili termenii contractului. Cît despre datele tale la *Scala*, nu-i nici o problemă. Felicitările mele, Thea! Şi onorariile tale cresc!

După ce închise telefonul, rămase aşezată, cu privirea pierdută. Era încă sub şocul ştirii.

— Hei! făcu Jeremy, trecîndu-i o mînă prin faţa ochilor.

Ea închise ochii, încercînd să se convingă că nu visează. Era adevărat! Adevărat de-adevăratelea! Jeremy o strînse în braţe, bucuros.

— Bravo! E formidabil, iubito! Mergi drept

spre vîrf!

— Nu pot să cred, pur şi simplu nu pot să cred!

— Ba da, poţi!

Ochii lui străluceau.

— Aş fi încîntat să dirijez pentru tine. Cred că aş face-o mai bine decît oricine, fiindcă ştiu exact cum cînţi. Ce zici? Ar putea fi sera noastră! Dar, înainte de toate, trebuie să ştiu dacă prezenţa mea în fosa orchestrei n-o să te deranjeze.

Ea nu ezită nici o secundă.

— O, Jeremy, ar fi minunat! Crezi că s-ar putea?

— O să fie dificil, dar nu imposibil. O să-ncerc să aranjez.

Dintr-o dată, păru să-şi dea seama că sînt goi şi înlănţuiţi.

— Am o idee formidabilă ca să sărbătorim evenimentul!

— Cred că ştiu la ce te gîndeşti... Subscriu fără rezerve, adăugă ea şăgalnic.

Fu, bineînţeles, o sărbătorire minunată a evenimentului.

Cînd Thea se trezi din nou, era aproape de ora prînzului şi murea de foame. Îl înghionti uşor pe Jeremy.

— Trezește-te, frumosule adormit! Stomacul meu chiorăie de foame!

El se întoarse și-și înfundă fața în pernă.

— Jeremy, mi-e foame! O să telefonez la bucătărie și-o să spun că domnul Davidson și amanta sa sînt pe cale să dea colțul din cauza inaniției!

— Bine, bine! Dar, cum e faimosul dicton: *Trăiască dragostea și apa rece*?

— Ți-am spus din prima zi că vreau totul. Inclusiv mese copioase! O să fac un duș, pînă e gata micul dejun.

— Și ce vrei la micul dejun?

— Scoici și... avocado.

— Ce? La micul dejun?

— Da. Ca afrodisiace...

— Doamne! O să comand lapte de pasăre.

— Fricosule!

O oră mai tîrziu, erau așezați la o masă din fier forjat vopsită în alb și așezată pe balcon. Li se serviseră: ouă, suc de fructe, pepene și cafea.

— Simt că trăiesc din nou! suspină Thea, luînd încă o ceașcă de cafea.

— Din fericire! Ar fi nepoliticos din partea ta să mori, după ce m-ai făcut inutilizabil pentru altă femeie!

— O, dacă aș muri, te-aș lua cu mine. Paradisul ar fi incomplet fără tine!

— Atunci, mai bine să rămînem aici. N-ar fi așa de rău...

— N-ar fi așa de rău? Nu știu cum faci, dar te învîrți întotdeauna în locuri super-elegante!

— Jeremy, ce-i cu mania asta de a sta mereu pe la alții? N-ai nimic al tău?

— Ba da. Am un apartament în New York, o casă în Massachusets, una la Marblehead — absolut superbă, trebuie s-o spun — cu o vedere magnifică, spre ocean. Dar, cum călătoresc tot timpul, am hotărît s-o închiriez.

— Ce păcat! Îmi place Marblehead.

— În acest caz, voi elibera chiriașii.

— Nu așa repede! Nici eu, nici tu nu dispunem de timp. Și, în orice caz, n-aș putea rămîne mai mult acolo.

— De ce?

— Mă îndoiesc că locuitorii din Marblehead ar aprecia prezența unui cuplu care trăiește în concubinaj!

Abia pronunțase aceste cuvinte, și deja îi părea rău. Acceptînd să aibă o legătură cu el, accepta, implicit, și condițiile acestuia. Și tocmai pronunțase un cuvînt disprețuitor.

— Iartă-mă, n-am vrut să spun asta!

Thea se ridică.

— La ce oră trebuie să pleci?

Figura lui se umbrise

— Am un zbor la nouă seara, spre Noua Zeelandă.

— E prea departe ca să ne mai putem întîlni.

— Mi-e teamă că da ..

— Thea, regreți ce s-a întîmplat?

Ea se apropie și-l mîngîie cu infinită tandrețe.

— Nu regret nimic. Nu mă puteam împiedica să te iubesc, așa cum nu mă puteam împiedica să respir. Dar e o părticică din mine care regretă căsuța de la țară. Poți să înțelegi asta?

— Sigur. De ce crezi tu c-am cumpărat casa de la Marblehead? E important si pentru mine să am rădăcini. Doar că sînt mai bătrîn decît tine și am renunțat la multe pentru cariera mea.

Ea se aplecă și îl sărută pe tîmplă.

— Te iubesc, dragul meu. Și sînt mulțumită cu ceea ce avem, spuse, mai mult încercînd să se convingă pe sine.

Petrecură restul după-amiezii plimbîndu-se pe străzile San Francisco-ului. Apoi, după ce cinară, se îndreptară spre aeroport. Cînd sosi momentul plecării, Thea simți cum lacrimi grele îi izvorăsc din ochi. Jeremy o îmbrățișă cu tandrețe, sărutînd-o ușor.

— Te iubesc, Thea. Ai grijă de tine. O să-ţi telefonez de îndată ce pot. Slavă Domnului, despărţirea noastră n-o să dureze decît două săptămîni, de data asta. Îţi doresc să ai noroc la Hamburg şi la Londra.

— Mulţumesc. Baftă în Australia!

— Va trebui să fim foarte atenţi cînd stabilim programul turneelor noastre viitoare. Sînt sigur că putem face nişte aranjamente, care să ne ţină mai puţin despărţiţi.

— Da, şi eu cred...

Îşi muşcă buzele.

— Să nu plîngi, pînă nu urc în avion. Altfel, am să plîng şi eu. Îţi închipui cum am arăta?

O îmbrăţişă încă o dată, apoi se îndepărtă cîţiva paşi.

— Trebuie să plec. Voi fi tot timpul cu tine, draga mea. Sper că ştii asta.

— O ştiu. Şi eu voi fi cu tine, tot timpul.

În cîteva secunde, ajunse la poarta de îmbarcare şi dispăru. Spre surpriza ei, nu plînse. Trebuia să înveţe că nu poate avea totul. Privirea îi coborî pe inelarul mîinii stîngi. Era sigură că foarte multe femei ar fi trecut cu uşurinţă peste inconvenientul de-a nu purta verighetă, în schimbul privilegiului de-a fi iubite de Jeremy Davidson...

• • •

Două săptămîni mai tîrziu, Thea era din nou la aeroport. De această dată, sosea la Boston, după reprezentaţiile triumfale de la la Hamburg şi Londra.

— Thea, aici sînt!

Cissy îi făcea semne disperată, silueta ei înaltă şi slabă părînd mai mare datorită mantoului matlasat.

— E grozav să te văd, vedetă internaţională! spuse, îmbrăţişînd-o pe Thea şi luîndu-i bagajele.

— În sfîrşit, talentul îmi e recunoscut de sora mea! glumi Thea, îmbrăţişînd-o.

— Trebuie să ne grăbim, altfel pierdem începutul concertului.

— Ştiu, dar nu mă pot grăbi mai tare. M-am rugat din răsputeri ca avionul să ajungă la timp. N-aş fi lipsit, pentru nimic în lume, de la premiera ultimului concert al lui Jeremy...

— Nu ştiu cum de eşti atît de calmă. Eu una sînt înnebunită de emoţie — am fost invitată de compozitorul în persoană! Toate prietenele mele sînt verzi de invidie.

— Ne întîlnim cu mama şi cu Len în sala de concert?

— Da, hai să mergem!

După puțin timp, se întîlneau cu Marilyn și Len în rîndul al doilea al sălii, exact înainte ca orchestra să se așeze. Cînd Jeremy intră și se așeză la pian, o salvă enormă de aplauze făcu sala să vibreze. Thea era foarte mîndră. Nu se mai văzuseră de două săptămîni.

Jeremy așteptă ca liniștea să fie deplină, apoi ridică brațele. În sală, nu se mai auzeau decît respirațiile spectatorilor care așteptau cu emoție audierea ultimei compoziții a lui Jeremy Davidson, cel care, în pofida tinereții sale, uimise prin talentul și forța sa de muncă.

Orchestra atacă prima mișcare într-un ritm susținut, apoi o dezvoltă de mai multe ori, pe diferite tonalități. Apoi, Jeremy începu să cînte tema pe care Thea o auzise la Tanglewood. Cornul, apoi flautul, o preluară mai frumos chiar decît în amintirea ei.

Privi prin sală. Publicul asculta cu atenție înșiruirea de sunete care exprima — atît de delicat și sublim — iubirea lui Jeremy pentru ea. Simți că aceste momente vor fi o amintire ce va dăinui întreaga ei viață.

După ce piesa se termină, publicul izbucni în aplauze frenetice. Jeremy reveni la rampă de nenumărate ori, salutînd ceremonios publicul.

Cu fiecare nouă revenire a sa, aplauzele păreau să se întețească din ce în ce mai mult. În sfîrșit, sala începu să se golească și Thea, strălucind de mîndrie și iubire, își făcu drum prin mulțime, pentru a-l întîmpina pe cel pe care-l iubea și-l admira.

• • •

Trăiră două zile extraordinare, în care intră și o nouă execuție a concertului. Apoi — pentru a cîta oară? — Thea îl conduse pe Jeremy la aeroport. Pleca în Colorado, ea urmînd să plece la Norfolk, pentru a petrece cîteva zile cu mama sa.

În momentul îmbarcării, el îi spuse:

— Ascultă-mă bine! Și să nu-mi răspunzi printr-o ridicare din umeri... Te duci urgent să consulți un medic. Mi-e frică că te paște o gripă...

— Da, dom'le!

Îi plăcea enorm să-l vadă îngrijorat din cauza ei. Asta îi dădea impresia că e iubită, că e... măritată.

— Te rog, insist s-o faci!

— Jeremy, petrecem atît de mult timp în aeroporturi, luîndu-ne rămas bun! spuse ea,

încercînd să schimbe subiectul.

— Petrecem tot atîta spunîndu-ne *bun găsit*!

— Oare?! murmură ea, pe un ton amar. O să fim împreună de Crăciun?

— Da. Și transmite-i mamei tale că vă invit pe amîndouă în Connecticut. Petrecem revelionul împreună cu ai mei. În felul ăsta, o să ne cunoaștem toți... Ești sigură că Cissy o să meargă la părinții lui Len?

— Da. Ca de obicei...

Thea își dădu seama că-și făceau planuri ca doi oameni normali, căsătoriți... Atunci, de ce? Ar fi vrut atît de mult să i-o spună, dar niciodată nu avea timp.

Jeremy o mai sărută o dată, apoi se răsuci repede pe călcîie și plecă.

Același lucru îl făcu și ea, dar în direcție diferită.

Zece

În mod bizar, sejurul petrecut la Norfolk nu-i oferise prea mult timp pentru odihnă, deşi asta sperase. Se simţea din ce în ce mai rău şi era din ce în ce mai obosită. Avea o dublă bănuială, ca şi mama ei de altfel. Putea fi răcită, dar...

Într-o dimineaţă — cînd se trezise, din nou, foarte tîrziu — fu surprinsă să-şi găsească mama trebăluind prin bucătărie.

— Nu te duci azi la lucru?

— Mi-am zis că poate ai nevoie de puţină

companie...

Thea roşi. Înţelese cam ce urma să discute cu a ei mamă.

— Mamă...

Mai mult nu reuşi să spună. Izbucnise în lacrimi şi se refugie în braţele mamei sale, ca un copil mic şi poznaş.

— Draga mea, ce s-a întîmplat? spuse îngrijorată Marylin, conducîndu-şi fiica spre canapea şi aşezîndu-se lîngă ea.

— Nu ştiu, murmură Thea, care abia putea vorbi printre sughiţuri. Sînt atît de deprimată... Răceala asta blestemată mă oboseşte îngrozitor.

— De ce-ţi faci atîtea griji? Sînt sigură că poţi anula un recital-două.

— Cariera mea e tot ce voi avea vreodată, răspunse Thea, cu disperare. Nu vezi? M-am îndrăgostit de un bărbat care nu crede în căsătorie. E clar că numai munca îmi rămîne. N-o să mă pot baza niciodată pe Jeremy...

Şi, după aceste cuvinte, suspinele şi lacrimile reizbucniră. Marilyn oftă:

— Mi-era teamă că n-ai să poţi suporta asta. Ai un talent excepţional şi eşti plină de curaj. Dar gusturile tale sînt, mai degrabă, convenţionale. Şi toate bîrfele astea, în presă şi la

televiziune, despre tine şi Jeremy. Am urmărit ultimul interviu pe care l-ai dat la Hamburg.

— L-au difuzat şi aici?

— Da, la jurnalul de la ora şase şi, în reluare, la unsprezece. Te-au prezentat ca pe un fenomen al lumii muzicale. Dar era clar că ceea ce-i interesa mai mult era legătura ta cu Jeremy. Au vorbit despre dragostea voastră «toridă» — cred că ăsta a fost cuvîntul folosit.

Thea făcu o grimasă de dezgust. Se gîndi la felul în care ar fi receptat toate acestea dacă nu ar fi fost atît de obosită. Ar fi rîs, oare?

— Nu pot să înţeleg, continuă mama sa. Ai fost întotdeauna atît de pudică în ce priveşte sentimentele tale. Sper că nu ţi-e prea greu să suporţi şi să depăşeşti situaţia asta. Nu uita, ai o carieră a ta... Multe altele te invidiază.

— Nu mai ştiu ce să fac, mamă. Sînt atît de îndrăgostită de Jeremy! Şi totuşi, cînd mă gîndesc că vrea să-i cunosc familia...Of, Doamne... Iartă-mă, am uitat să te întreb dacă vrei să petreci Revelionul în Connecticut.

— Eram în temă. Mama lui Jeremy mi-a telefonat. Pare nerăbdătoare s-o cunoască...

— Ei? De ce te-ai oprit?

— Mă rog, atunci să-ţi spun... Mi-a declarat că-i nerăbdătoare s-o cunoască pe viitoarea ei

noră.

— Dumnezeule! De ce Jeremy nu i-a spus nimic?

— Nu cred că băieţii fac astfel de confidenţe mamelor.

— Ce reuniune de familie o să mai fie! Tatăl lui, mama lui, cei doi fraţi cu soţiile şi copiii, şi, colac peste pupăză, amanta lui!

— Thea! strigă Marilyn, profund şocată. Cum poţi întrebuinţa un astfel de termen cu privire la tine?

— Încearcă tu să găseşti altul!

Subiectul fu imediat abandonat.

• • •

Jeremy îi telefonă de două ori înainte de Crăciun şi, de fiecare dată, o întreba ce-ar vrea să-i aducă Moş Crăciun. Şi, de fiecare dată, ea îi răspundea:

— Nimic!

La fel se întîmplă şi la gară, cînd veni să le aştepte.

De îndată ce intrară în casa minunată a familiei Davidson, nu mai avură timp să discute serios despre nimic. Toţi membrii familiei erau prietenoşi şi vorbăreţi, iar primirea pe care le-o

făcu lui Marilyn şi fiicei sale arăta clar că se bucurau sincer de sosirea lor.

În după-amiaza zilei de 25 decembrie, Thea era aşa de obosită, încît se întreba dacă va rezista pînă seara. Sosiseră în ajun, dar urmau să plece a doua zi. Thea întîrzie în baie cît de mult putu. Cînd ieşi de-acolo, tatăl lui Jeremy, doctorul Davidson, o opri.

— Thea, iartă-mă că-ţi spun, dar pari bolnavă.

Ea se străduia să zîmbească.

— Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine...

— Doar n-o să pretinzi că te simţi bine?

— Nu, mă simt epuizată.

— Aşa-mi ziceam şi eu... Nu vrei să intri puţin în cabinetul meu, în sfîrşit, în birou? se corectă el, zîmbind. O să te examinez.

Thea îl urmă, docilă ca un copil alintat. O ascultă cu stetoscopul, îi examină gîtul, îi puse cîteva întrebări.

— Thea, ai gîtul iritat şi respiraţia îngreunată. Ai nevoie de repaus, cel puţin două săptămîni. Da, ştiu, ai să-mi spui că-i imposibil.

Confuză, Thea ridică din umeri şi surîse.

— Da, e exact ce urma să vă răspund.

Îi era simpatic acest bărbat. Acum, îi era uşor să înţeleagă de la cine moştenise Jeremy atîta drăgălăşenie.

— Îl cunosc de prea mult timp pe fiul meu ca să nu știu că voi, *geniile* muzicii, nu reacționați așa cum ar trebui. Dar, dacă gîtul tău e important pentru tine, ai grijă de el! Trebuie să-ți mai spun că fiul meu e nebun pentru că nu se însoară mai repede cu tine, îi spuse el, dintr-o dată.

Thea făcu ochii mari, surprinsă.

— Nu mi-a spus nimic, continuă el. Dar știu ce gîndește despre căsătorie. Ce prostie! Dacă ții la cineva, te legi de el sau de ea, și faci în așa fel încît să meargă. Nu-ți spui din start că n-ar merge.

Thea îi strînse ușor mîna.

— Mulțumesc încă o dată pentru sfatul medical, și pentru ultimele cuvinte. Sper ca fiul dumneavoastră...

— Ce imbecil! mormăi din nou doctorul, cînd reveniră în camera de zi.

* * *

Thea avea o săptămînă liberă și, în timp ce Jeremy susținea două concerte la Paris, hotărî să se odihnească puțin în apartamentul ei din New-York. Astfel că, la întoarcerea lui, se simți destul de bine ca să meargă împreună la petre-

cerea pe care familia Luvall o dădea, cu ocazia noului an.

— Jeremy, Theadora! Ce minunat e că vă revedem pe amîndoi!

Germaine strălucea. Purta foarte multe bijuterii scumpe, era aproape orbitoare.

— Eşti superbă, Thea, declară Andre, surîzător. Am auzind multe vorbindu-se despre succesul tău. Felicitări!

Germaine, care se agăţase de braţul lui Jeremy, strigă:

— Da, steaua ta a urcat de astă-vară cu viteza luminii!

Ridică ochii spre Jeremy şi clipi complice:

— Să fie oare din cauza legăturii uşor scandaloase pe care o ai cu acest dirijor?

— Germaine! sări Andre. Talentul ei e suficient pentru a o face să strălucească!

Îi oferi galant braţul.

— Hai să bem o cupă de şampanie!

«De ce un bărbat atît de încîntător e însurat cu asemenea scorpie?», se întrebă Thea.

Serata era animată şi foarte veselă. Erau acolo mai toate celebrităţile filmului, a televiziunii şi a muzicii. Cîteva cupe de şampanie îndepărtară melacolia de care, de cîteva săptămîni, Thea nu putea scăpa. Acceptă o farfurie

cu sandwich-uri pe care, atent ca întotdeauna, i-o întinse Andre. Dar abia muşcase dintr-unul, că un blond înalt, cu o siluetă familiară, o invită la dans.

— Vă cunosc de undeva? îl întrebă Thea.

— În aceeaşi măsură în care vă cunosc şi eu, fără doar şi poate.

— Cum aşa?

— Eu v-am văzut pe scenă, dumneavoastră trebuie să mă fi văzut pe ecran.

— Să vă întreb cum vă numiţi sau să încerc să-mi amintesc?

— Lăsaţi-mă să vă conduc acasă. Asta o să vă lase mai mult timp de gîndire.

Ea îl privi, întrebîndu-se dacă o face tot la fel de bine ca Germaine Luvall.

— Am deja un cavaler servant.

Privind împrejur, îl descoperi pe Jeremy la celălalt capăt al imensei încăperi, cu Germaine lipită de el.

— Cel puţin, aveam unul...

Era atît de multă lume încît, de fiecare dată cînd încerca să se apropie de Jeremy, cineva o oprea, întrebînd-o cîte în lună şi-n stele.

Thea dansă mai mult ca niciodată. Se succedară o groază de parteneri, dar nici măcar o singură dată cel pe care-l dorea. Nu încetă să

caute privirea bărbatului înalt, cu părul negru, care-i înrobise inima. Fără legături, fără lanţuri, fără promisiuni de căsătorie... Doar un cuplu unit prin emoţii şi senzaţii.

Orchestra începu să cînte o arie cunoscută. Thea încercă să-şi amintească cuvintele. *Am obosit să-mi plîngă ochii*, spunea cîntecul, *doar pentru că el n-o să fie niciodată al meu*.

O dată dansul terminat, se scuză şi porni în căutarea lui Jeremy. Îşi făcu drum prin mulţimea de invitaţi, din cameră în cameră, pînă cînd auzi sunetul pianului. Se îndreptă într-acolo. Poate că Jeremy cînta, la sfîrşitul acestei serate udate cu şampanie din belşug. Ce ştia ea despre el, în afara aparenţelor, a parfumului, a felului ciudat în care-şi compunea, uneori, operele? *Nu va fi niciodată al meu*. Începu să o obsedeze versurile triste ale acelui cîntec, la fel de trist.

Da, Jeremy cînta. Jazz. De ce nu? Făcuse parte dintr-o orchestră de jazz, pe vremea cînd era la Universitate. Tocmai compunea muzica unui balet pe teme de jazz. Dar de ce ea nu-l auzise niciodată cîntînd jazz? *Nu va fi niciodată al meu*...

Thea simţi că-i urăşte pe toţi cei din jur. Invitaţii prea bine îmbrăcaţi, opulenţa, ilaritatea care creştea, pe măsură ce se apropia miezul nopţii.

Îi era greață, băuse prea mult... Și nu mai voia să fie îndrăgostită de un bărbat care nu va fi niciodată al ei.

Ajunse lîngă pian. Jeremy ridică privirea și-i făcu cu ochiul. Era foarte vesel.

— Ei, Theadora! Ce-ai spune de o arie în doi?

Ea nu cînta niciodată la serate. Ar fi fost o nebunie pentru o cîntăreață adevărată: fumul, zgomotul, lipsa de încălzire, fără să mai vorbim de alcool. Pură nebunie...

— Ce-ai vrea să asculți? Operă? Blues?

Oare ea era cea care vorbise? Da, ea era. Foarte bine. O să fie și ea veselă.

— *Blues*? O cîntăreață de operă cîntînd blues?

Ea dădu capul pe spate, căutînd un limbaj familiar.

— Iaca na! Ce, n-am voie?

Jeremy începu să cînte, iar Thea îl urmă. Toate vocile încetară, iar invitații se strînseră, din ce în ce mai mulți, în jurul pianului. Foarte mulți dintre cei care băuseră deja destul, începură să plîngă, emoționați de interpretarea ei. Cînta foarte bine *blues*. La urma urmei, de ce nu?

Își dădu, dintr-o dată, seama că pianul lăcuse

şi că partenerul ei era în picioare, alături de ea.

— Să plecăm!

Atunci se auziră cele douăsprezece bătăi, şi cele trei orchestre, care cîntaseră separat pînă atunci, începură să cînte la unison, pentru a saluta sosirea noului an. Trei sau patru bărbaţi o opriră pe Thea, pentru a o felicita, dar Jeremy o conduse, ţinînd-o de braţ, spre vestiar, apoi spre uşa de la intrare.

— De ce să plecăm? Abia e miezul nopţii.

— Eşti pe cale să te îmbeţi.

— O! Pentru o noapte...

— N-ai spune asta, dacă ai şti ce faci!

Jeremy se aplecă şi se adresă şoferului unei limuzine, dintre cele cîteva aliniate în faţa imobilului.

— Ne duce el, spuse.

— Aha! Ai făcut un nou împrumut!

— Urcă, Thea!

Pe drum, Jeremy păstră o tăcere îngheţată, în timp ce Thea, inocentă, fredonă o mulţime de blues-uri.

Jeremy o conduse pînă la uşa apartamentului, îi luă cheia din mînă, descuie şi-o împinse uşor înăuntru. Thea se agăţă de el, încolăcindu-i gîtul cu braţele.

— Să mergem în pat, maestre al

împrumuturilor. Sînt gata să-ţi împrumut trupul meu!

— Nu, mulţumesc. Îmi plac femeile sobre.

Thea lăsă să-i cadă braţele şi se îndepărtă cu cîţiva paşi.

— Îi plac femeile sobre! Femeile lui... Ei bine, Theadora, divă mondială, aclamată de toţi, te credeai în faţa scenei, dar iată-te repudiată şi trimisă înapoi în cor!

— Thea, ştii bine că nu asta voiam să spun! După ce vei dormi puţin, vei înţelege.

— După ce-am să dorm puţin! Adică, atunci cînd o să fiu trează...

Se întoarse pe călcîie, gata să se îndepărteze. El o apucă de mînă.

— Să nu m-atingi, Jeremy!

— Thea!

Jeremy o privea, stupefiat.

— Ai băut destul, dar de-aici şi pînă la a te purta ca o nebună...

Thea avu impresia că se scufundă. Avea faţa umedă. Plîngea?

— Iartă-mă, Jeremy, spuse, vocea nefiindu-i altceva decît un geamăt. Nu mai pot... Mama avea dreptate, desigur... Ştiu că nu înţelegi ce spun, dar, vezi tu... Am impresia că sînt pe marginea prăpastiei. Sînt a ta, Jeremy, trup şi

suflet. Dar tu vrei doar o legătură pe termen scurt, care poate fi prelungit, desigur, dar... Nu, nu pot să trăiesc așa. Mi-e imposibil!

Timp de cîteva minute, domni tăcerea, apoi el o întrebă, cu vocea calmă:

— Vrei să spui că s-a terminat totul între noi? Thea, cum poți...

Ea începu să rîdă și să plîngă, în același timp.

— *Cum pot*? Pentru tine, *dragul meu Jeremy*, cuvintele mele au un alt sens, viața mea are un alt sens, totul are un alt sens... Un sens care nu-mi place, Jeremy! Nu-mi place deloc!

— Credeam că totul merge bine între noi, chiar foarte bine! Mi se părea minunat. Cum poți să spui că totul s-a sfîrșit?

— Probabil că-ți par o biată provincială, atașată convingerilor sale conservatoare. Dar, vreau să fiu *soția* celui pe care-l iubesc, înțelegi? *So-ți-a*! Ce simt pentru tine e foarte serios. Iubirea mea e din ce în ce...

— Atunci, de ce?

— De ce? Fiindcă detest publicitatea care ni se face, detest imaginea pe care... Vom fi mereu în gura lumii, atît timp cît nu vom fi căsătoriți. Și, de fiecare dată cînd văd numele amîndorora într-un ziar, de fiecare dată cînd te văd și mă văd la televizor, mi se face rău!

— Thea, te rog...

— Pleacă, Jeremy! Cred că mă simt foarte rău.

Se întoarse cu spatele la el şi alergă spre baie. Cînd ieşi de-acolo, Jeremy plecase.

• • •

A doua zi, trezirea fu unul dintre cele mai penibile momente din viaţa ei. Iar cel de-al doilea — soneria telefonului. Întinse mîna şi reuşi cu greu să apuce receptorul.

— Daaa?

— La mulţi ani, Thea!

— O, Doamne!

— Thea, ce se-ntîmplă?

— Bună ziua, Eli!

Trebuia ca tocmai profesorul ei de canto să o sune acum!

— Îţi mărturisesc că am fost la o recepţie aseară. Îmi simt gura ca de lemn.

— Theadora, cîntecul şi băutura nu fac casă bună! Alcoolul distruge coardele vocale!

— Ştiu, Eli! Şi-ţi jur că n-am să mai fac niciodată! Niciodată!

Ea îl auzi rîzînd.

— Grozav! Nimic mai bun decît o mahmu-

reală bună, ca să te învețe ce înseamnă abstinența! Hai să anulăm lecția de mîine. Să sperăm că vei continua în noul an mai bine decît ca la început!

După un *rămas bun* scurt, închise. Thea se culcă pe burtă. Degeaba, camera se clătina, sîngele zvîcnea în tîmple.

Se așeză pe marginea patului, cu capul în mîini. Avea nevoie de-o aspirină! Da, de-o aspirină! Atunci, amintirile năvăliră și fu cutremurată de-o durere atît de atroce, încît durerea de cap îi păru o nimica toată. *Jeremy*. Îi spusese lui Jeremy să plece! Și el plecase...

«Cum o să pot suporta asta?», gemu ea. Se strădui să se ridice și să se îndrepte spre baie. Luă trei aspirine. Dacă ar fi putut aspirinele s-o scape și de durerea chinuitoare pe care-o simțea la gîndul că-l pierduse...

Se întoarse în pat și, din fericire, adormi foarte repede.

Unsprezece

— Theadora, nu! NU şi iar NU! Bate cu piciorul măsura de bază. Şi baţi cu mîinile, alternînd: *unu-doi-trei*. Da? Hai să vedem dacă merge. La semnalul meu, schimbi ritmul.

De ce exerciţiile astea erau atît de obositoare? De obicei, Thea le găsea amuzante, ca jocurile de copii, în care îţi freci cu o mînă burtica, în timp ce cu cealaltă baţi în masă. Păstră ritmul, pînă ce o variaţie începu s-o obsedeze: *Jeremy, în-toar-ce-te; Je-re-my, în-*

toar-ce-te!

— Theadora, ce se-ntîmplă? Amesteci totul!

Cu o expresie exasperată, Eli își trecu degetele noduroase prin păr.

— N-ai mai pierdut niciodată ritmul! Ce se întîmplă? Te prăbușești sub ochii mei!

Ea se opri. Picioare, mîini, voce — totul se opri. Eli avea dreptate. Se prăbușea.

— Iartă-mă, Eli. Cred că n-o să reușesc azi. Nu mă pot concentra.

El îi arătă un scaun, pe care Thea se așeză, epuizată.

— Faci exerciții yoga?

Ea încuviință cu un gest scurt al capului.

— Atunci, de ce n-ai suflu? Și de ce nu-ți mai trece o dată răceala asta? Ai avut dintotdeauna o sănătate excelentă — așa mi-ai spus — și multă energie. Totuși, de cîtva timp, arăți ca o cîrpă.

— Nu știu ce am. Îmi trebuie, fără îndoială, o vacanță.

— *Vacanță*! Ai de cîntat la *Scala* din Milano și la Viena! E-adevărat că, în halul ăsta, n-ai să poți cînta nicăieri...

Se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, fixînd-o cu o privire ascuțită.

— Nu trișa cu mine. Ai necazuri sentimentale.

— Ce știți?

— Jeremy îmi dă telefon aproape în fiecare zi, ca să-mi ceară amănunte despre tine. Suferă, să știi. Sînteți doi tîmpiți! Artiștii nu-și pot oferi luxul să aibă necazuri sentimentale!

— Mi s-a părut, oare, că nici dumneavoastră nu puteți trăi fără dragoste?

— M-am însurat la șaptezeci de ani. Un bătrîn își poate permite.

Să-i fi spus cît de mult o mișcase vestea că și Jeremy suferea și că-i păsa de ea? Dar, atunci de ce ezita și nu-i telefona? De ce nu-i spunea: *întoarce-te*! Dar ea, ea i-ar fi spus: *întoarce-te*?

Eli suspină adînc.

— Două ființe excepționale și atît de încîntătoare! Vă iubiți. Atunci, de ce nu renunțați la prostioare și nu vă împăcați, astfel încît să vă puteți vedea în liniște de carierele voastre?

— Un sfat excelent! Cum se face că-i atît de greu de urmat?

Ea se ridică și-și strînse partiturile.

— Nu-s bună de nimic, astăzi. O să vă supere dacă întrerupem lecția?

— Nu. Fă o plimbare prin frig. Dar, atenție! Nu respira profund — o să-ți înghețe plămînii. Dacă vrei, pot să-ți indic chiar un itinerariu. Mergi pînă la prima, o iei la stînga, faci cîțiva pași și dai de

o cabină telefonică. Intri şi-l suni pe Jeremy.

Ea îl îmbrăţişă emoţionată, fără să poată rosti un singur cuvînt.

— Theadora! Dacă starea nu ţi se ameliorează, să nu cumva să cînţi la Viena. Ştii cît de îngrijorat sînt pentru că ai acceptat să cînţi Wagner. Nu-i din cauza vocii tale. În plină formă, n-ar fi o problemă. Dar, în actualele condiţii... Mai bine renunţi, decît să fie un fiasco.

Era frig. Se anunţase o furtună de zăpadă. Să fi ştiut cît de mult va suferi despărţindu-se de Jeremy, ar mai fi luat, oare, hotărîrea aceea nefericită? Nu. Nu era Ioana D'Arc, gata să moară pentru o idee. Nu era decît o femeie care avea nevoie de un bărbat. Şi, dacă nu-i putea impune condiţiile ei, nu avea de ales — trebuia să le accepte pe ale lui.

Se opri şi respiră adînc. Şi, după zile întregi, surîse. Poate că, în cele din urmă, avea să gîndească că şi cuvîntul *căsătorie* era inutil!

Alergă spre cabina telefonică şi căută tremurînd o monedă în geantă. Telefonul sună de mai multe ori. În cele din urmă, răspunse femeia se serviciu:

— Bună ziua, domnişoară. Sînt dezolată. Domnul Davidson e în turneu. Cred că azi are concert în Islanda. Vreţi să mă uit pe program?

Thea se simți cuprinsă de tristețe.

— Nu, mulțumesc. Cînd trebuie să se întoarcă?

— Peste cinci zile. Aveți vreun mesaj pentru el?

— Spuneți-i doar că l-am căutat.

După ce închise, se simți atît de slăbită, că rămase un timp acolo, clătinîndu-se ușor. Cinci zile! Peste cinci zile, urma să fie pe scena operei din Viena. Cu atît mai rău! Avea să cînte. Îi spusese mamei sale că numai cariera conta. Niciodată nu fusese mai adevărat ca acum.

• • •

Două zile după ce Thea cîntase în *Parsifal* de Wagner, se refugiase la Londra, într-un hotel mic, foarte britanic, unde nimeni n-o putea găsi. De fapt, în afara mamei sale, nimeni nu știa unde e.

Stătea întinsă pe pat, uitîndu-se în tavan. Nici nu se atinsese de cină. Rolul *Kundry* fusese o catastrofă. Împotriva sfatului lui Eli, împotriva celui al lui Jacob, împotriva propriului instinct, fără să țină seama de starea sănătății ei, cîntase. Și fusese un fiasco...

Amatorii de operă știu să se arate suficient de

necruțători atunci cînd sînt decepționați. Thea se obișnuise cu ovațiile. Dar Wagner, așa cum apreciase un critic într-un jurnal vienez, trebuia lăsat wagnerienilor. Pentru prima dată, după ani și ani, nu primise decît aplauze reci și politicoase.

Era zdrobită, strivită de regret și umilință. Cum a putut fi atît de proastă? Cum? Cînd Jeremy intrase în viața ei, totul se luminase. Cînd ieșise, totul s-a scufundat. Închise ochii. «Dragostea te prostește!», își spuse ea în gînd.

Cineva bătu la ușă. Thea nu răspunse. Bătăile se întețiră. Trebuia să fie ospătarul, să ia platoul.

— Intră! strigă ea, într-un sfîrșit.

Cînd deschise ochii, inima i se opri. Jeremy stătea în prag.

— Thea!

— Jeremy, ce faci aici? murmură ea, stupefiată.

— Ce s-a întîmplat la Viena?

— Cum de știi?

— De la mama ta. E foarte neliniștită.

Deci mama ei îl sunase! Era sfîșiată de furie, confuzie și recunoștință.

— Am greșit, crezînd că pot cînta Wagner. Publicul n-a fost deloc entuziasmat...

— Ei, asta e! Ai făcut o greșeală!

Privi împrejur: masa neatinsă, cuvertura făcută ghem, valiza nedesfăcută...

— O, Jeremy...

Simțea cum se prăbușește. Dar, din doi pași, Jeremy fu lîngă ea și o prinse în brațe. O duse pe o canapea și-o așeză pe genunchi. Începu să o legene ușor, ca pe-un copil.

— Thea, iubita mea, sînt trist... Știu cît de mult doare...

— E greșeala mea. Am avut ce meritam.

— Nu spune prostii. Meriți tot ce-i mai bun. O să trecem peste orice eșec.

— Jeremy! strigă ea. Jeremy! Mi-ai lipsit atît de mult! Fără tine, nu sînt bună de nimic!

Thea se lipi de el, ca un animal bolnav.

— Iubita mea, draga mea, crezi că eu m-am simțit altfel? Nu știi cît am suferit de cînd ne-am despărțit...

— Adevărat? Dar...

Plîngea prea tare ca să mai poată vorbi. Tot corpul îi era zguduit de sughițuri și suspine.

— Thea, iubirea mea, dragostea mea... Te ajută la ceva dacă îți spun că, după concertul din Islanda, un foarte bun violonist m-a întrebat — politicos, de altfel — de ce-am uitat să le dau intrarea, și încă de două ori?

— Glumești?

— Nu, deloc. Şi, în plus, la Alberta, am uitat să anunţ primului violonist că renunţasem la un pasaj întreg. N-a fost mai puţin politicos decît colegii lui...

Spre marea ei mirare, Thea izbucni în rîs.

— Îţi spun toate astea, ca să-nţelegi că nu numai tu nu mai eşti bună de nimic.

— Ţi-am telefonat, Jeremy!

— Am aflat abia acum două zile. Voiai să-mi spui ceva?

— Ceva simplu. Te doresc, indiferent de condiţii. Fără tine, viaţa mea e goală şi fără nici un sens. N-am putea relua relaţia noastră dinainte de Anul Nou?

— Eşti sigură?

— Sigură...

— Draga mea, e minunat! Nu pot să-ţi spun cît de fericit sînt.

— Am o întrebare să-ţi pun...

— Te-ascult.

El se ridică, făcu cîţiva paşi, apoi căzu în genunchi în faţa ei.

— Thea, vrei să te măriţi cu mine?

Ei i se opri respiraţia, i se tăiară picioarele, izbucni în plîns, i se uscă gîtul, îi explodă inima, îi asurziră urechile, i se desfundă nasul, i se înceţoşă privirea. Încercă să respire, să înghită,

să vorbească. În cele din urmă, un firicel de voce se auzi:

— Dar... tocmai îţi spusesem că nu-i nevoie să ne căsătorim.

El scoase o cutiuţă din buzunar.

— Şi-o să ne căsătorim!

Îi întinse un inel cu diamante.

— Dar... de ce?

— Răspunde-mi mai repede. Mă dor genunchii. Nu prea sînt obişnuit să stau în poziţia asta... Ei, mă iei de bărbat?

— DA! Da, da, da, da...

Faţa lui Jeremy era numai zîmbet cînd îi puse inelul pe deget, apoi se ridică şi o strînse în braţe.

— Thea, te iubesc... Nu te-am căutat, din simplul motiv că îmi era frică... Nu ştiam dacă voi fi în stare să suport viaţa în doi...

Thea nu-şi putea lua ochii de la diamante.

— Pentru prima dată în viaţa mea, m-am gîndit serios la ceea ce presupune convieţuirea a doi oameni. Am înţeles de ce eram traumatizat de ideea căsniciei. M-a afectat prea mult eşecul primei mele căsătorii. Părinţii mei au fost şi sînt fericiţi împreună, au o căsnicie fericită. Fraţii mei — la fel... N-au fost divorţuri în familia mea, exceptîndu-l pe-al meu. A fost insuportabil

pentru cineva atît de ahtiat de succes ca mine!

Se îmbrățișară, lacomi unul de celălalt.

— Adevărul e că am greșit enorm și că am fost prea orgolios ca s-o recunosc. M-am însurat, fără să mă gîndesc prea mult... Am fost stupid, idiot, dar m-am eliberat. Mă poți ierta, iubita mea? Mă poți înțelege?

— Da...

— Chiar dacă nu sîntem, deocamdată, căsătoriți legal, aparținem unul celuilalt. Și, dacă tot îți place la Marblehead, vom aranja acolo reședința noastră. Și, cine știe, poate o să avem și copii — dacă intră în proiectele tale, bineînțeles... Apoi, o să ne îngrijim ca ieșirea pe scena *Metropolitan*-ului, de pe 31 martie, să fie bine pregătită. Ar fi rușinos pentru reputația mea să dirijez *Aida*, cu o soprană care cîntă fals!

— Doar nu vrei să spui că...

— Ba da! Am aranjat să conduc eu orchestra.

Ea își trecu, fericită, brațele pe după gîtul lui, șoptindu-i:

— E atît de frumos! E prea frumos ca să fie adevărat... O, dragul meu! Am impresia c-o să mai plîng puțin.

— Doamne! Trebuie să caut un vraf de batiste!

Dar n-o făcu. Aruncă o privire spre pat și

spuse:

— N-am putea face o repetiție a nopții noastre de nuntă. Sau răceala te împiedică?

Thea deja începuse să se dezbrace:

— Care răceală?

Epilog

Ultimele acorduri ale muzicii se stinseră. Era rîndul ei să salute, în faţa cortinei. Niciodată nu fusese atît de fericită; abia reuşea să-şi potolească bătăile disperate ale inimii. Thea înainta în cercul de lumină.

Sala întreagă era în picioare. Toată lumea aplauda, strigătele lor exaltate aproape asurzînd-o. În plus, trompetele, tobele, viorile şi toate celelalte instrumente îi ofereau, la rîndul lor, o ovaţie. Debutase la *Metropolitan Opera*...

şi ajunsese aici. Bucuria îi era de nedescris.

Un bărbat urcă pe scenă şi-i oferi un superb buchet de trandafiri. Ea îl acceptă surîzînd şi salută din nou publicul. Apoi luă unul dintre trandafiri şi, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, făcu cîţiva paşi înainte. Putea să vadă silueta înaltă şi suplă făcîndu-şi drum printre muzicienii aşezaţi. Sărută trandafirul, apoi, punîndu-şi toată iubirea în acel gest, se aplecă şi-l oferi soţului ei.

Sala fu în delir. Nu era nici un spectator care să nu strige: *Bravo*! Spectatorii îi mulţumeau pentru muzica pe care le-o oferise, iar ea mulţumi Cerului nu doar pentru talentul ce i se dăruise, dar şi pentru că iubea şi era iubită!

Sfîrşit